

Tình Yêu Nào Cho Em

Contents

Tình Yêu Nào Cho Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	41
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	71
20. Chương 20	76
21. Chương 21	80
22. Chương 22	86
23. Chương 23	91
24. Chương 24	98
25. Chương 25	102
26. Chương 26	109
27. Chương 27	115
28. Chương 28	120
29. Chương 29 - End	127

Tình Yêu Nào Cho Em

Giới thiệu

Nhìn đồng hồ, bà Như Mai lẩm nhẩm - Đã trễ lắm rồi, sao Như Thiên vẫn chưa dậy nhỉ ? Chẳng lẽ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-nao-cho-em>

1. Chương 1

Nhìn đồng hồ, bà Như Mai lẩm nhẩm

- Đã trễ lắm rồi, sao Như Thiên vẫn chưa dậy nhỉ ? Chẳng lẽ con bé đã ngủ quên, quên mất cả giờ đi làm ?

Đêm qua bà thấy con gái chong đèn đến khuya, chắc dậy ko nổi rồi . Tội nghiệp con bé ! Tuổi thơ thiếu thốn rồi, bây giờ trưởng thành lại còn chật vật cho cuộc sống hơn . Những năm tháng qua làm sao có thể quên được . Càng nhớ bà Như Mai càng thấy thương con gái vô hạn . Mười tám tuổi đầu, Như Thiên mất cha vì một tai nạn, người đàn ông ra đi để lại hai mẹ con bà cô đơn trên trần thế . Dù đau khổ nhưng bà vẫn gượng đứng lên, một mình với cuộc sống cam khổ, bà đã bản lĩnh nuôi đứa con thơ lên người . Cuộc sống ko đầy đủ như bao gia đình khác nhưng hai mẹ con nương tựa vào nhau, đời ko có gì đáng chán .

Ngoài xinh đẹp, thông minh ... những thứ mà thượng đế đã ban tặng, Như Thiên còn rất bướng bỉnh và cứng đầu . Cuộc sống gia đình khiêm tốn nhờ vào quây sách báo của mẹ nên từ nhỏ Như Thiên đã ko có một sự đòi hỏi nào . Cô ko có nhiều bạn như mọi người, cô chỉ hợp với hai cô bạn thân từ trung học là Lượng Tinh và Bửu Ngọc .

Tuy bị hạn chế về vật chất nhưng tinh thần của Như Thiên rất là thoải mái, lúc nào cũng thấy nụ cười nở trên môi cô bởi với cô cuộc đời ko có gì là buồn cả trừ phi chính bản thân mình làm ình buồn . Như Thiên lú lo nhưng ko hề vô tư . Như Thiên rất có hiếu, cô thương yêu chăm sóc mẹ và còn quan tâm đến những người xung quanh . Còn chuyện của trái tim tuyệt nhiên cô ko hề tham gia . Bây giờ cô đã tốt nghiệp đại học và có công việc làm . Lượng Tinh và Bửu Ngọc rất sốt sắng trong vấn đề tình cảm cho cô nhưng rất tiếc Như Thiên đành phụ lòng tốt của hai bạn thôi, ngày nào cuộc sống gia đình chưa ổn định thì ngày đó Như Thiên vẫn chưa nghĩ tới chuyện tình cảm . Cô lao vào công việc chẳng có thời gian nghỉ ngơi . Thấy con gái ngày một gầy đi, bà Như Mai đau lòng nhưng chẳng giúp gì được cho con . Chuyện Như Thiên thức khuya cũng là chuyện hàng ngày . Bà để ý, mấy hôm nay con bé có vẻ mệt mỏi đi nhiều . Lười ăn mà còn buồn buồn sao ấy . Không lẽ...

Đi nhanh về phía phòng của con gái, bà Như Mai gõ cửa :

- Như Thiên ! Con thức chưa ?

Im lặng .

- Như Thiên !

Trên giường, Như Thiên tung chăn dụi mắt :

- Mẹ !

Bà Như Mai ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ lên trán con gái :

- Con ko sao chứ ?

Như Thiên tròn mắt

- Mẹ nói gì cơ ?

Cảm nhận Như Thiên vẫn bình thường, bà Như Mai lái câu chuyện

- Trễ rồi, con ko đi làm sao

Như Thiên lẩn một vòng vào trong, cô nhìn ra khoảng ko ngoài cửa sổ

- Con ko đi làm .

- Sao vậy ? Ko được khoẻ hả con ?

- Ko phải . Tại con ko muốn đi .

- Thế con đã xin phép chưa ?

Như Thiên lắc đầu, bà Như Mai nói

- Nếu con muốn nghỉ cho thoải mái tinh thần thì để mẹ gọi điện đến công ty xin phép cho .

- Con nghĩ ko cần thiết đâu mẹ .

Bà Như Mai chau mày

- Sao vậy ?

Như Thiên quay lại nhìn mẹ

- Con đã nghỉ việc gần tuần nay rồi .

- Con nói sao ? Nghỉ việc rồi ư ? Vậy sáng nào con cũng tới

Như Thiên ngồi dậy

- Xin lỗi mẹ, con sợ mẹ lo lắng nên ko nói ra . Gần tuần nay, ngày nào con cũng đi rong .

Bà Như Mai ngắt lời con gái

- Mẹ muốn biết lý do tại sao con nghỉ việc ?

Như Thiên cúi đầu

- Con ko hài lòng với cách làm việc của những người lãnh đạo nên đã lên tiếng và kết quả cuối cùng là con xin nghỉ việc .

- Chỉ đơn giản vậy thôi à ?

- Vâng .

- Thế bây giờ con tính sao ?

- Con đang tìm công việc khác nhưng chưa có công việc nào thích hợp với con cả .

- Chưa có thì từ từ mà tìm, ko nên gấp gáp quá để rồi lại ko hài lòng với công việc .

Như Thiên chớp mắt

- Mẹ ko buồn con sao ?

Bà Như Mai vuốt tóc con gái

- Khờ quá ! Tại sao mẹ phải buồn con chứ ? Mẹ ko muốn nhìn thấy con ép mình làm những việc con ko thích để rồi ko được vui . Nhà có hai mẹ con, lúc nào mẹ cũng muốn con được vui vẻ cả .

- Mẹ ! Như Thiên ngả vào lòng bà Mai - Cám ơn mẹ, con hạnh phúc lắm . Nhưng từ nay đến lúc xin được việc mẹ phải nuôi con đó vì con đâu có tiền .

- Được rồi ! Hàn Như Thiên ăn đâu có bao nhiêu .

Hai mẹ con cũng cười . Như Thiên chẻ những sợi tóc lòa xòa trên trán mẹ, cô thỏ thẻ

- Mẹ ơi, con thương mẹ lắm, con sẽ cố gắng để hai mẹ con ta được sung sướng .

- Mẹ thì sao cũng được, chỉ cần con vui là mẹ cũng vui rồi . Nhưng Như Thiên này ...

- Dạ .

- Mẹ muốn nhắc nhở con một điều, đó là tính tình của con đấy . Bớt ngông nghênh và bướng bỉnh một chút đi, con gái lớn rồi, ko dịu dàng nữ tính thì ko ai thích đâu . Con gặp trở ngại trong công việc cũng là do bản tính của con đấy .

- Mẹ

- Bộ ko phải sao ? Con nhớ lại xem, từ lúc ra trường đến giờ con đã thay đổi bao nhiêu công việc rồi ?

- Mới có hai công ty mà mẹ .

- Còn nói . Bửu Ngọc và Lượng Tinh có giống như con ko ?

- Tụi nó khác, con khác .

Bà Mai xoa tay

- Mẹ ko muốn tranh cãi với con về chuyện đó nữa . Con cũng lớn khôn rồi, mẹ cũng ko có quyền xen vào cuộc sống riêng tư và công việc của con, nhưng con hãy nhớ lấy, sống trên đời ko phải lúc nào mọi việc cũng suôn sẻ như mình muốn mà phải hiểu biết nhịn nhục một chút mới tồn tại được .

- Con sẽ nhớ lời mẹ dạy để trưởng thành hơn .

- Mẹ con ta nương tựa vào nhau mà sống, con ko có người nâng đỡ nên càng phải cẩn thận hơn .

- Dạ .

- Cuộc sống muôn màu muôn vẻ, lỡ sa chân một chút là ngàn đời ân hận đó .

Bà Như Mai đỡ con gái ngồi dậy

- Mặt trời mọc chín sào rồi đó cô nương . Dậy làm vệ sinh rồi xuống ăn chén cháo nóng với mẹ .

Như Thiên lăn qua lăn lại .

- Con chưa muốn dậy .

- Đừng lười biếng quá nhóc con . Ngủ nhiều ko tốt đâu . Ko đi làm hay là con đi ra quầy sách với mẹ cho đỡ buồn .

Như Thiên vươn vai

- Một ý kiến tạm được đấy .

Cô hôn bà Như Mai rồi nhảy xuống giường

- Năm phút sau con sẽ có mặt ở bàn ăn, mẹ đợi con chút nhé .

2. Chương 2

Như Thiên chưa kịp quay lưng thì nghe thấy tiếng gọi lớn

- Như Thiên ơi, mày có nhà ko ?

Bà Như Mai hỏi

- Ai như là Bửu Ngọc ?
- Còn ai trồng khoai đất này nữa ? Tiếng nó là to nhất đấy mẹ .
- Thôi con vào rửa mặt đi để mẹ ra mở cổng cho .
- Bảo con quỳ nhỏ đó chờ con nha mẹ .
- Thật ăn với nói .

Như Thiên toét miệng cười rồi biến sau cánh cửa . Bà Như Mai lắc đầu

- Vẫn là trẻ con .

Gom chân gối ra cổng, bà Mai thông thả ra mở cổng .

Cánh cổng vừa được hé mở, cô gái đứng bên chiếc Wave màu xanh mỉm cười

- Cháu chào bác .
- Bửu Ngọc hả ? Vào nhà đi cháu .

Bà Mai né người qua một bên để BN dắt xe và khoảng sân nhỏ . Đá chống xe, BN quay lại hỏi

- Thưa bác, Như Thiên có nhà ko ạ ?
- Có . Con bé đang làm vệ sinh .

Bà Như Mai đi trước

- Vào nhà đi cháu .
- Dạ .

Theo bước bà Như Mai, BN bước vào căn phòng khách đơn sơ của gia đình Như Thiên . Vừa lúc ấy, Như Thiên cũng ra tới

- Chu choa ! Rõng đến nhà tôm . Chuyện vui nha !

Như Thiên kéo bạn ngồi xuống ghế .

- Sao rảnh rồi đến thăm tao vậy ? Ko đi làm à ?
- Có chứ, nhưng tao cố tình xin nghỉ để đến xem mày thế nào .
- Cảm ơn nha, tao vẫn bình thường .
- Tìm được việc làm chưa ?

Như Thiên hơi buồn

- Đừng nhắc đến nữa .

Bửu Ngọc đặt tay lên vai bạn

- Mọi việc rồi sẽ ổn thôi, cố lên ! Tao luôn ủng hộ mày trong bất cứ hoàn cảnh nào .
- Cảm ơn mày .
- Thật ra hôm nay tao đến tìm mày là có chuyện muốn nói .

Bà Như Mai thật lên tiếng

- Chuyện gì chút nữa nói sau, bây giờ cháu vào ăn sáng cùng bác và Như Thiên nghe .
- Dạ.....cháu muốn lắmnhưng

Như Thiên chặn ngang

- Ko được từ chối .

BN ỉu xiu

- Mày nói sao tao nghe vậy đi .

- Ngoan lắm !

BN trừng mắt

- Hồn !

Bà Như Mai khoát tay

- Thôi vào ăn đi để cháo nguội ko ngon .

Như Thiên nhí nhảnh nắm tay bạn ra bàn ăn . Vừa kéo ghế ngồi xuống, Bửu Ngọc hít hít mũi

- Cháo trắng ăn với hột vịt muối .

- Và còn có cá cơm kho nữa .

- Tuyệt !

- Vậy thì phải ăn ăn nhiều nhiều vào .

- Thế thì cháu ko khách sáo đâu . Nhưng bác ơi, buổi sáng nào cũng được như vậy thì hay quá .

Bà Như Mai cười

- Vậy trước giờ đến công ty cháu ghé qua nhà bác đi . Một mình Như Thiên cũng buồn, có cháu càng thêm vui .

- Thật hả bác ?

- Ừm .

- Cảm ơn bác .

Như Thiên chen vào

- Món cháo trắng thôi mà, đâu phải sơn hào hải vị hay thịt rồng, làm gì mà mày thích thú dữ vậy ? Nếu mày muốn ăn thì nói với người làm nhà mày một tiếng .

- Nhưng món cháo trắng của bác rất đặc biệt, tao chỉ thấy ngon khi bác gái nấu thôi . Thay vì nấu ột mình mày, thêm phần tao chút xú cũng đâu có ảnh hưởng gì ? KO phải mày ích kỉ đó chứ ?

- Tất nhiên là ko rồi . Món cháo trắng thì tao có thể đãi mày suốt cuộc đời, chỉ sợ mày ăn ko nổi thôi .

Như Thiên đẩy tô cháo sang cho bạn

- Thôi ăn đi, đừng nói nhiều nữa .

Cô lau muống để vào tô

- Con mời mẹ .

BN lễ phép

- Cháu mời bác .

- Hai đứa ăn đi .

Múc một muống cháo, BN cho vào miệng

- Béo và thơm quá .

Như Thiên cười rồi ăn tô cháo của mình . Bởi cô biết BN nói thật, món cháo mẹ nấu là nhất rồi . Từ nhỏ cô đã ăn món cháo mẹ nấu và cô nghiện luôn đến tận bây giờ . Sáng, mẹ dậy sớm nấu cháo cho cô đôi khi BN cũng được ăn ké , chỉ có Lượng Tinh là chưa được thưởng thức thôi . BN là con nhà giàu, hai người chơi rất thân từ những năm đầu tiên của đại học . Dù là con nhà giàu nhưng cuộc sống của BN rất bình dị

. Cô luôn quan tâm và sống hòa đồng thân thiện với mọi người nên cô mới kết thân . BN là khách thường xuyên của gia đình cô . Ăn ở vui đùa một cách thoải mái như ở nhà mình vậy . Và bà Mai cũng thương BN như chính Như Thiên vậy .

Trái lại Như Thiên ko giống như BN . Tuy cô rất thân với BN và Lượng Tinh nhưng cô chưa bao giờ đặt chân đến nhà hai bạn . Bởi vì cô luôn mặc cảm cho thân phận của mình . Lượng Tinh và BN hù dọa giận mấy lần nhưng cuối cùng họ cũng đầu hàng trước bản tính cứng đầu của Như Thiên .

Ba người bạn cùng học chung, cùng tốt nghiệp cùng đi làm nhưng hình như ko thể giống nhau được . BN và LT đã đứng vững với công việc của mình, còn Như Thiên, cô đã hai lần đổi chỗ làm, ko phải cô ko muốn làm việc mà vì ko có công việc nào thích hợp thôi . Bản tính Như Thiên ko chịu nịnh hót luồn cúi nên cô đã bị mọi người đặc biệt là phái nữ ko ưa nên cuối cùng đành phải xin nghỉ việc thôi . Như Thiên ko tin suốt đời cô ko tìm được công việc như ý muốn .

BN buông muống

- Ngon quá !

Bà Như Mai thấy thế đứng dậy

- Cháu ăn thêm nghe .

Cô xoa xoa bụng

- Cháu no quá rồi bác ạ .

Như Thiên liếc bạn

- Tao nhớ mọi bữa, mày đâu chỉ ăn một tô ?

- Ủm, tại hôm nay tao đã ăn sáng với anh hai tao rồi .

- Thì ra là thế !

Như Thiên chợt nhớ

- Lúc này mày nói có chuyện muốn nói với tao mà .

- Thì đúng rồi . Tao muốn giới thiệu ày một công việc .

- Việc gì ?

- Trợ lý . Tao nghĩ việc đó thích hợp với mày .

Như Thiên hỏi

- Công ty nào tuyển ? Là quen với mày phải ko ?

Như Thiên nhăn mặt

- Cho tao suy nghĩ đi .

- Ko được . Cơ hội đâu có nhiều . Mày đưa hồ sơ đây tao nộp giùm cho, chỉ chờ gọi phỏng vấn thôi .

- Tao

Bà Mai khuyến khích

- Thử đi con . Nếu thực sự đây là cơ hội cho con thì con sẽ tìm được một công việc thích hợp với mình .

- Nhưng mà...con vẫn thích tự tìm công việc ỉn hơn . Con ko muốn dựa vào chỗ quen biết để mọi người có cơ hội nói con .

BN ko đồng ý

- Mày đừng có coi trọng vấn đề như thế . Tao chỉ giới thiệu công việc ày chứ tao ko hề giới thiệu mày với mọi người trong công ty . Cho nên mày có được nhận hay ko là do mày thôi đâu có liên quan gì tới tao ?

Như Thiên suy nghĩ . BN nói cũng phải . Cơ hội tốt như thế bỏ đi cũng uổng . Thời buổi bây giờ đâu dễ tìm được công việc tốt đâu . Với lại mẹ cô cũng lớn tuổi rồi đâu thể dựa dẫm vào mẹ mãi . Như Thiên nhìn mẹ rồi nhìn BN, cô nói nhỏ

- Mày cho tao địa chỉ, tao sẽ tự đi nộp hồ sơ lấy .

- Vậy cũng được .

BN căn dặn

3. Chương 3

- Có trở ngại gì thì cứ nói thẳng với tao nhé . Bạn bè với nhau, mày ko nên giấu giếm ôm lấy một mình .

- Tao biết rồi .

- Biết rồi ? Nếu tuần trước, tao ko vô tình đến công ty mày làm việc thì tao ko biết là mày đã xin nghỉ . Tao lấy làm buồn khi thấy mày vẫn còn có sự ngăn cách trong tình bạn .

Như Thiên cười khỏá lấp

- Tao xin lỗi .

- Mày ko xem tao và Lượng Tinh là bạn nữa thì cứ nói thẳng đi . Bọn tao sẽ ko làm mày khó xử nữa .

- Nói đi đâu vậy ? Tao ko muốn mọi người phải lo lắng vì tao .

Như Thiên nắm lấy tay bạn vui vẻ

- Từ nay về sau có phước cùng hưởng có họa cùng chia, buồn cùng buồn và vui cùng vui .

- Nói thì phải nhớ đó .

- Ok, nhưng mày ko được mắng tao là con nhỏ phiền phức .

- Yên tâm đi, An Bửu Ngọc này chưa để người ta phải nói bao giờ .

Ko khí khác đi, bà Như Mai thấy ko nên ngồi đây làm gián đoạn câu chuyện của bọn trẻ , bà đứng dậy dọn dẹp tô trên bàn thì bị Như Thiên cản lại

- Mẹ để cho con .

Bà Mai khoát tay

- Chỉ có ba cái tô thôi mà . Con và Bn cứ nói chuyện đi .

BN áy náy

- Làm phiền bác , còn phải để bác dọn dẹp nữa . Cháu ...

- Tao thấy vô duyên thì đúng hơn . Mày đừng nói nữa, càng nói tao càng thấy giống mấy cô ả hát tuồng .

BN dấm bạn

- Quỷ ạ ! Bộ hết chỗ so sánh rồi hay sao ?

- Bộ ko đúng à ? Cái miệng lệt đẹt tối ngày . Tao ko hiểu sao ông giám đốc công ty Thế Kỷ lại nhận mày . Hình như ông ấy cũng quá sến thì phải .

- Ê ! Ko được nói xấu sếp của tao .

- Bộ ông giám đốc đó là anh mày à ? Sao bệnh người ta chăm chăm vậy ? Như Thiên chột vỗ tay - A ha ! Hay là mày để ý ông ta ? Tao nghe nói ông trẻ tuổi, đẹp trai lại chưa có gia đình . Xứng đôi lứa đó . Báo tin đi, tao chúc mừng cho .

BN trừng mắt

- Mày đừng có được nước làm tới nha . Nói bậy mà cũng nói lớn nữa . Thế ĐìnhNhư là anh trai của tao, làm sao mà là đối tượng của tao được .

- Vậy à ? Thì ra ông đó tên là Thế Đình . Nếu anh ta ko là đối tượng chọn bạn của mày thì tiêu chuẩn chọn bạn của mày cũng tương đối cao đó .

- Trung bình thôi . Đâu phải người như Thế Đình đều là đối tượng của các cô gái .

Như Thiên gục gặc

- Mày nói cũng đúng . Như tao nè, đâu nằm trong số các cô gái tìm kiếm đối tượng ? nhưng còn Lượng Tinh ?

- Mày muốn biết gì ?

- Tuần trước tao có gặp nó . Hình như...hình như nó có niềm vui thì phải .

- Mày muốn nói là Lượng Tinh có bồ đó hả ? Chắc là ko đâu . Tao thường xuyên gặp nó, chẳng lẽ lại ko biết gì ?

- Biết mới là lạ đó . Chuyện con tim, ko lẽ phơi bày ra .

- Nhưng tao với mày là bạn thân của nó .

- Thì đã sao ? Tao có quyền ko nói mà . Nhưng tao đoán là Lượng Tinh mới kết ai đó thì phải .

BN nhú mày

- Mày nói tao mới để ý . mấy lúc gần đây, Lượng Tinh diện dữ lắm . Khuôn mặt thì tươi như hoa, nụ cười thì e ấp . Nghi ngờ lớn rồi .

Như Thiên bỗng nói

- Có khi nào Lượng Tinh có cảm tình đặc biệt với cấp trên ko ?

- Mày muốn nói giám đốc của Thế Kỷ à ?

- Ừ .

BN lẩm nhẩm

- Lượng Tinh yêu anh Thế Đình à ? Ko thể nào . Anh Đình đang cặp bồ với chị Nguyệt Hoa, Lượng Tinh cũng biết mà . Nếu thật sự Lượng Tinh yêu anh Đình thì khổ rồi . BN biết rõ anh mình, Thế Đình là người đàn ông thành công và cũng rất đào hoa . Một năm, có thể anh có đến ba bốn cô bồ . Những cuộc tình đếm trên đầu ngón tay, tình yêu của anh thoáng chốc tan nhanh . Là em gái, BN cũng ko thích lắm khi anh Đình cứ liên tục thay đổi người yêu . Cô ko biết đến bao giờ anh mới có được một tình yêu thật sự, ngoài ba mươi rồi chứ bộ . Cô biết Lượng Tinh ko phải là mẫu người mà Thế Đình tìm hiểu để yêu . BN có hai cô bạn thân, cô ko muốn ai phải chịu đau khổ vì anh mình cả . Như Thiên thì cô yên tâm nhưng còn Lượng Tinh thì cô ko biết làm sao để cô trở lại là cô bạn dễ thương của cô như thuở còn ở lứa tuổi học trò . Nhưng BN cũng hy vọng điều mà cô và Như Thiên suy đoán là ko đúng để ba người bạn ko phải nhìn nhau ngại ngùng .

Như Thiên khều bạn

- Nghĩ gì vậy ? Có phải mày đang lo lắng cho Lượng Tinh ko ?

BN gật gù

- Ừ .

- Thế Đình có sức thu hút như thế sao ?

- Mà đối diện với anh ta đi thì mày sẽ thấy tại sao các cô gái đều muốn làm người yêu của anh . Nhưng có một điều tao cần nói : Thế Đình ko ăn chơi trác táng . Anh ta là người rất có tình có nghĩa .

- Mày quá mâu thuẫn rồi đấy BN ạ . Nếu anh ta có bề dày thành tích thì mày phải biện hộ cho anh ta làm gì ?

- Người xấu đâu phải xấu hết , người tốt cũng đâu phải tốt hết . Nếu đã gọi là công việc là rồi thì đâu cần phải quan tâm đến chuyện riêng tư của người ta làm gì . Thế Đình có bao nhiêu cô bồ thì cũng đâu có ảnh hưởng đến chúng ta đúng ko ? Hãy nhìn Thế Đình ở góc độ nhà kinh doanh thì mày sẽ thấy nhẹ nhàng hơn .

- Ok .

- Tao sẽ khuyên Lượng Tinh một cách tế nhị để nó ko mù quáng .

BN vừa dứt lời thì điện thoại của cô có tín hiệu . Cô vội vàng mở máy .

- Alô .

- Bửu Ngọc ! Em đi đâu vậy ? Sao ko đến công ty ?

- Anh Hai ! sáng nay em có chút việc riêng cần giải quyết, nhưng em có xin phép rồi mà .

- Với ai ?

- Anh Vũ Hùng .

- Chiều nay em đi làm chứ ?

- Vâng .

- Vậy em ghé qua nhà lấy anh hai bộ hồ sơ xin việc của hai nhân viên mới giùm anh nghe . Anh để trên bàn làm việc ấy .

- Em biết rồi . Anh Hai ! Anh tuyển họ vào khâu nào vậy ?

- Anh đang dự định tìm một trợ lý .

__Có kết quả chưa ?

- Còn xem xét .

BN nói nhanh

- Anh Hai , chiều nay em cũng có chuyện muốn nói với anh . Anh chờ em ở văn phòng nghe .

- Quan trọng ko ?

- Rất ư là quan trọng .

- Thế thì chiều gặp lại .

- Chào anh .

BN tắt máy, cô có vẻ suy nghĩ . KO ai có thể ngồi vào cái ghế trợ lý ngoài Như Thiên cả . Cô nhất định phải giúp Như Thiên cho bằng được .

Như Thiên nghiêng đầu

- Ko có gì nghiêm trọng chứ ?

- Àko....

- Hình như

BN khóa laptop

- Anh Hai tao gọi vì sáng nay ko thấy tao thôi .

Cô đứng lên

- Mày ra ngoài một chút với tao được chứ ?

Thấy bạn ngần ngại, BN kéo tay

- Đi đi ! Ra ngoài cho khuây khở một chút .

Như Thiên miễn cưỡng

- Để tao nói với mẹ một tiếng đã .

BN bước theo bạn, cô đến bên bà Như Mai

- Bác ơi ! Bác cho Như Thiên ra ngoài với cháu nghen .

Đang rửa mấy cọng hành, bà Mai ngẩng đầu lên

- Hai đứa định đi đâu ?

- Cháu có việc muốn nhờ Như Thiên giúp đỡ .

- Thế à ? Vậy hai đứa cứ đi đi .

Như Thiên ôm vai mẹ

- Con ra ngoài mẹ nhé .

- Ủ ! Hai đứa đi đường cẩn thận đó .

Chỉ chờ có thế, BN nắm tay bạn tung tăng . Sự vô tư của cô làm giảm đi nỗi lo trong lòng Như Thiên .

Trả Lời Với Trích Dẫn

4. Chương 4

Như Thiên giật mình thức giấc, cô nhìn đồng hồ . Mới năm giờ sáng sao ? Sớm chán ! Như Thiên định dỗ lại giấc ngủ, giờ này sớm quá, thức làm gì ? Với lại cuộc phỏng vấn cho công việc tận chín giờ sáng lặn . Cô lần lữa qua rồi lần lại . Cuối cùng phải bật dậy vì ko thể nào ngủ được nữa . Như Thiên bỏ chân xuống giường, cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài đường . Mọi người còn dậy sớm hơn cả cô vì họ còn phải bươn chải cho cuộc sống của mình . Còn cô, hy vọng cuộc phỏng vấn hôm nay sẽ làm thay đổi cuộc đời cô . Những ngày qua long nhong, cô cũng thấy chán lắm rồi, nhưng cô ko vì cuộc sống mà tự hạ thấp mình . Nếu việc làm đó ko thích hợp thì cô sẽ ko làm . Như Thiên quay lại giường . Mấy ngày nay, nụ cười của cô biến đâu cả rồi ? Một Như Thiên bướng bỉnh ngang tàng, vì cái gì mà trở nên trầm lặng thế ? Cuộc sống ko có gì làm cho ta phải khép chặt cả . Ngoài kia còn có biết bao nhiêu con người khốn khổ hơn mình, sao họ vẫn ung dung sống để làm người ko uống phí .

Đôi mắt Như Thiên vô tình chạm phải cây vọt ở góc phòng . Gần tháng nay cô bỏ quên nó vì cô đâu còn tâm trí để mà chơi nữa . Như Thiên bước đến, cầm cây vọt lên xoay xoay . Và cô nhanh chóng quyết định : trở lại sân cầu lông . Ít ra nơi đó có thể đem đến cho cô sự thoải mái trong tâm hồn . Nghĩ là làm, Như Thiên thay nhanh bộ đồ thể thao, sau đó khoát vọt lên và rời khỏi phòng . Bước chân cô chưa qua được ngưỡng cửa thì nghe thấy tiếng hỏi

- Con đi đâu vậy Như Thiên ?

Cô quay lại

- Mẹ !

Bà Như Mai nhìn con

- Đến sân cầu lông à ?

- Dạ .

- Ủ, chơi thể thao thì sẽ được khoẻ khoắn hơn . Thôi con đi đi .

Như Thiên lễ phép

- Thưa mẹ con đi .

Cô chưa kịp quay lưng, bà Như Mai lại hỏi

- À, bao giờ con đi phỏng vấn vậy ?

- Dạ hôm nay .

- Bây giờ ?

- Chín giờ mẹ ạ .

Như Thiên ôm vai mẹ

- Mẹ ko cần phải lo lắng cho con đâu, con tự biết lo mà .

- Làm sao ko lo được khi nhày nào cũng nhìn thấy con buồn .

- Mẹ !

Như Thiên kêu lên

- Trễ giờ của con rồi đó .

Bà Như Mai cốc nhẹ lên đầu con gái

- Giải lỏng tránh lắm .

Như Thiên né người, cô đẩy chiếc xe quen thuộc của mình ra ngoài . Quảng đường đến sân cầu lông cũng ko xa lắm .

Đưa xe vào bãi, cô gạt đầu chào người giữ xe rồi đi thẳng vào trong sân .

Vừa nhìn thấy Như Thiên, mọi người đều mừng rỡ

Như Thiên tươi cười

- Xin chào ! Mọi người khoẻ chứ ?

- Khỏe thì khỏe vắng Như Thiên thì quá buồn .

- Thật ko ? Tôi nghĩ vắng tôi thì mọi người sẽ tiến bộ hơn chứ ?

- Bại trận liên tục thì có . Câu lạc bộ của chúng ta mới xuất hiện một thành viên cừ lắm . Cô ta lần lượt đánh bại mọi người và luôn cả chị Hạ Vy, tay vợt cừ nhất cũng bị cô ta đánh bại .

- Tuyển thủ nào vậy ?

- Ko . Dân nghiệp dư . Cô ta tên Nguyệt Hoa , kiêu kỳ lắm ,đi đánh cầu lông bằng xe Toyota .

Như Thiên tò mò

- Hôm nay cô ta có tới ko ?

- Ngày nào mà chẳng có mặt trong sân này . Ko còn ai đối đầu với cô ta cả .

- Hay để em thử một lần xem sao ?

Như Thiên hỏi

- Chị Hạ Vy đâu ?

- Mới vào phòng thay đồ .

Một người trong nhóm chột chỉ tay

- Chị Hạ Vy ra kia .

Hạ Vy - tay vợt xuất sắc nhất của sân cầu - nghiêm trang

- Sao mọi người vẫn chưa khởi động ?

Như Thiên vượt lên trên .

- Chị Hạ Vy !

Sau phút ngỡ ngàng, Hạ Vy mừng rỡ

- Như Thiên ! Chị tưởng em già từ nơi này rồi chứ ? Gần tháng nay ko ai biết tin gì của em .

- Làm sao từ già mọi người được chứ . Tại em có công việc riêng nên mới vắng mặt thôi . Hôm nay trở về, chị có hoan nghênh ko ?

- Hoan nghênh chứ . Bọn chị luôn trông em .

- Nghe nói câu lạc bộ chúng ta có một đối thủ đáng gờm lắm phải ko ?

Hạ Vy gật nhẹ

- Ủ . Cô ta thường đến đây với bạn trai của cô ta .

Chợt Hạ Vy nhìn về một hướng

- Mới nhắc đã thấy cô ta rồi kia .

Như Thiên cũng nhìn theo .

- Hơi bị bốc đấy . Gã đàn ông đi bên cạnh là bạn trai của cô ta à ?

- Ủ .

- Trông hách đấy .

Máu bướng bỉnh trong người Như Thiên nổi dậy , cô đề nghị

- Hay là hôm nay chị để em tiếp họ cho .

Hạ Vy ngần ngừ

- Có được ko ?

- Được hay ko được, thử rồi mới biết .

Mọi người cùng góp ý kiến

- Mình tiếp họ nhiều lần rồi cũng ko có gì thay đổi . Nhưng với Như Thiên thì khác, cô ấy khá hơn chúng ta mà . Chị cứ để cô ấy thử đi .

Hạ Vy còn đang chần chừ, thì Nguyệt Hoa đã đến bên .

- Chào Hạ Vy ! Hôm nay cô tiếp tôi nhé !

Nhìn vẻ mặt tự kiêu của Nguyệt Hoa cũng gã đàn ông bên cạnh cô ta, Như Thiên thấy ghét vô cùng . Cô bước lên chần ngang Hạ Vy

- Tôi tiếp chị .

Nguyệt Hoa nhướng mắt

- Nhân vật mới à ? cô cười . Liệu có được ko ?

Như Thiên khoanh tay

- Cứ thử đi .

Nguyệt Hoa quay sang người đàn ông bên cạnh mình

- Anh thấy sao, Thế Đình ?

Người đàn ông có cái tên Thế Đình nhún vai

- Tùy em, nhưng hãy nhớ, đây là tình thần thể thao chứ ko phải để thắng thua .

- Nhưng ko thắng thua thì ko thú vị .

Như Thiên lên tiếng

- Chị ta nói cũng đúng đấy . Nhờ có thắng thua mới biết ai là người có tài thật sự .

Thế Đình khẽ nhìn Như Thiên một cái rồi quay đi . Bản tính háo thắng trẻ con thì làm nên gì chứ . Ko chừng thất bại thảm hại rồi ê mặt .

Cái nhìn của Thế Đình, Như Thiên biết chứ . Cô mím môi ” Ông đừng tự đắc như thế . Nếu chốc nữa bạn gái của ông thua thì ông nghĩ gì ?”

Hạ Vy vỗ tay làm hiệu

- Nếu Như Thiên muốn ra sân thì mau khởi động đi .

Mọi người tản ra cũng khởi động . Còn Nguyệt Hoa và anh chàng người yêu của mình thì trở về phần sân của mình .

Trong thâm tâm ai cũng lo cho Như Thiên vì cuộc chiến này cô là người bị đối phương hơi xem thường nhưng tất cả vẫn đang trong sự chờ đợi .

Mười phút khởi động xong, Như Thiên cầm vợt ra sân . Bên kia Nguyệt Hoa tự tin bởi cái siết tay ủng hộ của người yêu .

Trái cầu được giao lên, Nguyệt Hoa điêu luyện làm cho Như Thiên khá chật vật, nhưng chỉ mấy phút đầu thôi, khi Như Thiên định hướng được thì cô bắt đầu phản công . Kỹ thuật kèm theo sự thông minh vốn có của mình Như Thiên đã làm cho Nguyệt Hoa suýt ngã mấy lần . Tiếng reo hò của những người trong câu lạc bộ vang lên

- Giỏi lắm Như Thiên !

- Cố lên !

- Như Thiên chiến thắng !

Nguyệt Hoa rớt trí, hướng đi của quả cầu ko còn như lúc trước nữa . Và cuối cùng là một cú lượn người điệu nghệ, Nguyệt Hoa đã trượt dài trên sân . Như Thiên kết thúc một ván trong nỗi vui mừng của người trong câu lạc bộ .

Hạ Vy cũng đến ôm choàng Như Thiên

- Tay vợt của em có tiến bộ hơn trước nhiều rồi đó . Cám ơn em đã lấy lại thể đứng cho câu lạc bộ .

- Chị đừng nói thế . Em cũng là thành viên của câu lạc bộ mà .

Lúc này bên kia sân, Nguyệt Hoa tức tối ném cây vợt ra xa

- Tại sao lại như thế ?

Thế Đình bước ra

- Nguyệt Hoa !

Nguyệt Hoa nín lấy tay Thế Đình

- Ko phải em thua đâu .

Thế Đình đỡ Nguyệt Hoa

- Em đứng dậy đi .
- Ko, con nhỏ đó ko thể thắng em được .
- Nhưng sự thật vẫn là sự thật . Chuyện thắng thua chỉ là bình thường, em ko nên quan trọng quá
- Sao lại ko quan trọng được ? Con nhỏ đó đã làm bẽ mặt em .

Nguyệt Hoa bật dậy

- Ko . Trận đấu chưa kết thúc . Hạ Vy ! Tôi muốn có một trận đấu công bằng hơn .

Thế Đình ngăn lại

5. Chương 5

- Nguyệt Hoa ! sao em nhất thiết phải làm như vậy ? Em nên nhớ, nếu em giỏi thì vẫn có người khác giỏi hơn em . Có tinh thần thể thao một chút đi . Chúng ta đang chơi thể thao chứ ko phải ở đấu trường .

Đúng lúc Hạ Vy và Như Thiên đến . Nguyệt Hoa nhanh miệng

- Chúng ta đánh thêm một hiệp nữa .

Như Thiên lắc đầu

- Xin lỗi nghe, tôi ko còn thời gian . Hay là vài ngày nữa tiếp tục đi .

Thế Đình đồng ý

- Phải đó, hôm nay đến đây được rồi .
- Hạ Vy bắt tay Thế Đình
- Chúng tôi về trước nhé !

Trước khi quay đi, Như Thiên còn nói đủ để Thế Đình nghe

- Cái nhìn của ông lúc này có ý nghĩa gì, ông hiểu rồi chứ ?

Thế Đình hơi giật mình . Cô bé này có thể hiểu thấu được cái nhìn của anh thì thật ko pahir đơn giản đâu .

À ! Mà cô bé tên gì nhỉ ? Anh quên hỏi mất rồi .

Sự ngơ ngẩn của Thế Đình làm cho Nguyệt Hoa tức tối

- Đẹp chứ hả anh ?

Thế Đình ngơ ngác

- Em nói gì ?

Nguyệt Hoa nhếch môi

- Em muốn nói Như Thiên vừa xinh đẹp vừa có cá tính nữa .
- Cô bé ấy tên Như Thiên à ?

Nguyệt Hoa hét lớn

- Thế Đình ! Anh đang nghĩ gì vậy ?

Tiếng hét của Nguyệt Hoa quá lớn làm ấy người trên sân cầu gần đó tò mò quay lại . Thế Đình cũng ngơ ngàng

- Em sao vậy ?

- Sao thì anh tự biết lấy . Ổ với tôi mà hôn thả về nơi khác . Có phải anh kết con bé đó rồi ko ?

- Anh ko biết em nói gì .

Thái độ của Thế Đình càng làm cho Nguyệt Hoa tức tối hơn . Cô nắm lấy áo của Thế Đình

- Anh ko được xem thường tôi .

Thế Đình bực bội

- Em đừng trẻ con quá vậy, Nguyệt Hoa . Nếu ko muốn mọi người cười vào mặt thì em đừng có như vậy nữa .

- Anh

Thế Đình khoát tay

- Chúng ta về đi . Anh còn phải đi làm nữa .

- Nhưng em nói chưa xong .

- Em ko được bình tĩnh, anh ko muốn nói chuyện với em . Có gì thì gặp lại sau giờ trưa đi .

Bỏ mặc Nguyệt Hoa đứng đó, Thế Đình rời khỏi sân . Anh thấy quá ngán ngẫm với bản tính trẻ con về bốc đồng của Nguyệt Hoa . Hai người mới cặp với nhau thôi mà cô đã muốn quản lý anh rồi . Chuyện tình này ko thể kéo dài quá .

Riêng Nguyệt Hoa, cô cũng hơi lo sợ bởi cô quá rành Thế Đình, anh là người đàn ông đào hoa nên cô cũng ko muốn mình là người bị bỏ rơi . Nguyệt Hoa đẹp tự ái sang một bên, cô lật đật chạy theo Thế Đình . Anh mà bỏ cô lại nơi đây thì ngày mai hai người hai ngả . Chuyện gì thì chuyện, ko nên làm cho anh phật ý là tốt nhất . Cô sợ mất nha chứ anh ko hề sợ mất cô .

Cộc...cộc...cộc...

Tiếng Thế Đình vọng ra

- Mời vào !

Nghe tiếng mở rồi tiếng bước chân nhẹ, Thế Đình vẫn ko rời mắt khỏi màn hình vi tính . Anh nói

- Hồ sơ gì đó ? Cô để lên bàn giúp anh đi Anh Thực .

- Ko có Anh Thực nào ở đây cả .

Thế Đình ngẩng đầu lên

- Là em hả ?

Bầu Ngọc tự nhiên ngồi xuống ghế

- Ko cần biết ai bước vào văn phòng . Anh chỉ nghĩ có Anh Thực mà thôi .

- Em nói gì vậy ?

- Chứ ko phải sao ? Ngoài Nguyệt Hoa ra anh còn bao nhiêu cô nữa cũng ko liên quan gì đến em nhưng có một điều em cần nhắc nhở anh : đừng lên mù quáng trong tình yêu .

Thế Đình chau mày

- Em nói vậy là có ý gì ?

- Anh Hai thông minh mà .

- Ko biết em nói gì nữa . Nhưng anh cũng cho em biết , anh Hai em yêu thì yêu nhưng ko mù quáng . Tình yêu là tình yêu, công việc là công việc .

- Thế thì tốt .

Thế Đình đẩy ghế đứng dậy

- Em tìm anh có việc gì ?

BN ko vội trả lời, cô hỏi lại

- Hôm nay anh có cuộc phỏng vấn ko ?

- Phải rồi ! Anh đang muốn tuyển chọn một trợ lý giỏi ình .

Thế Đình nhìn BN nghi ngờ

- Sao em lại quan tâm đến chuyện này ? Hình như em có việc muốn nhờ anh ?

- Anh thông minh thật đó . Em nhờ anh lưu ý một cái tên .

- Cái tên ?

Thế Đình nhíu mày, BN gật đầu

- Phải, em có nộp hồ sơ cho bạn em trong đợt tuyển chọn trợ lý lần này của anh . Cho nên ...

- Em muốn anh chọn bạn em ?

- Cũng có thể là như vậy . Nhưng em cho anh biết trước, chính em mới là người nhờ cậy anh, chứ nhờ bạn em tuyệt nhiên ko muốn vào nơi có người quen để làm việc .

- Người ta ko muốn thì đừng có ép .

BN hạ giọng

- Hàn Như Thiên là một người con gái mạnh mẽ, có tài và là người bạn tốt của em . Cuộc sống của Như Thiên ko được như chúng ta nên em thương nó lắm . Tốt nghiệp ra trường, làm ko đúng ngành của mình nên nó luôn chán nản . Hôm rồi gặp mặt nên em có ý giới thiệu Như Thiên vào làm trong công ty chúng ta . Anh Hai à ! Nếu có tuyển thì đừng bao giờ để Như Thiên biết anh là anh Hai của em nha .

- Tại sao vậy ?

- Tính Như Thiên tự ái ngút trời . Em nói dữ lắm nó mới để em nộp hồ sơ đấy .

- Nghe em nói thì cô bạn em cũng có cá tính đấy .

- Đương nhiên rồi . Hàn Như Thiên nổi tiếng bướng bỉnh và cứng đầu mà .

BN nắm tay Thế Đình

- Anh Hai cố gắng giúp em nha . Em muốn Như Thiên và Lượng Tinh luôn ở gần bên em .

Thế đình có vẻ suy nghĩ

- Nếu thật sự cô bạn Như Thiên của em là một nhân tài và là người anh cần tìm cho công việc của anh thì anh ko bỏ qua đâu .

- Cảm ơn anh Hai .

Thế Đình gơ tay

- Ê ! Đừng vội cảm ơn sớm thế . Anh chưa phỏng vấn mà . Biết đâu ...

BN cắt ngang

- Nhưng em vẫn tin Như Thiên, tin nó đạt được những yêu cầu của anh . Em nhờ anh lưu ý cho thêm phần chắc chắn .

Thế Đình phì cười, anh trở lại bàn làm việc

- Vậy thì em chờ kết quả đi .

BN có phần an tâm . Cô lúc nào cũng muốn Như Thiên vào Thế Kỷ làm việc, chỉ có chính nơi đây mới có thể cho cô trở hết tài năng của mình thôi . Thêm nữa, BN rất thương bạn, cô cũng muốn cho Như Thiên có một cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc . Sự nói dối của cô mong được Như Thiên thông cảm và đừng giận cô . Thật ra BN ko phải ko biết tình Như Thiên nhưng cô đâu còn cách nào khác để giúp đỡ . Giấu sự thật được lúc nào hay lúc đó thôi .

Tần ngần BN bước ra ngoài, nhưng cô chợt dừng lại

- Anh Hai ! Nguyệt Hoa đã là sự lựa chọn của anh chưa ?
- Sao tự nhiên anh lại hỏi chuyện ấy ?
- Ko . Tại lúc sáng này, trước khi đi làm mẹ có hỏi em . Hình như mẹ ko thích Nguyệt Hoa cho lắm .

Thế Đình ngả người ra ghế

- Mẹ ko thích, đó là quyền của mẹ .
- Nhưng anh có ý định chọn Nguyệt Hoa chưa ?
- Có thể có và cũng có thể ko .

BN nhăn mày

- Anh làm em khó hiểu quá .
- Thế thì đừng hiểu và đừng quan tâm nữa . Bao giờ anh tuyên bố với mọi người thì lúc đó anh đã chọn lựa .
- Nghĩa là Nguyệt Hoa chưa phải cô gái cuối cùng ? Vậy còn Anh Thực ? Mọi người trong công ty đang bàn tán chuyện giám đốc công ty vàng bạc đá quý Thế Kỷ và cô thư ký Anh Thực đấy . Họ cho rằng hai người đang cặp bồ với nhau .
- Anh ko quan tâm . Có gì hay ko có gì thì chỉ một mình anh biết mà thôi .
- Anh Hai ! Thật sự em ko muốn có ý kiến gì về chuyện tình cảm của anh nhưng em sợ...sợ anh sẽ khổ vì nó . Trên đời này ko có cái gì là ko có cái giá của nó cả . Đừng để mẹ phải lo lắng nha anh Hai .

Thế Đình trầm giọng

- Có thể anh đã làm ẹ và em lo lắng nhưng anh biết anh đang làm gì .

Thế Đình vừa dứt lời thì có tín hiệu từ chiếc máy trên bàn làm việc . Anh ấn nút

- Tôi nghe .

6. Chương 6

Tiếng cô thư ký rất rõ

- Thưa giám đốc, đã đến giờ phỏng vấn .
- Cô nói Vũ Hùng chuẩn bị đi, tôi xuống ngay .
- Vâng !
- À, hồ sơ của Hàn Như Thiên hãy để cho tôi .
- Vâng !

Thế Đình tắt máy, anh nhìn BN

- Sao hả ? Có chuyện gì nữa ko ?

BN lắc đầu

- Ko .

- Vậy thì trở về phòng làm việc của mình đi . Anh ko có thời gian để tiếp em nữa đâu .

BN quay lưng

- KO cần anh đuổi, em chờ tin anh đó .

Thế Đình xếp lại mớ giấy tờ lộn xộn sau đó rời khỏi phòng làm việc của mình, bởi anh cũng muốn biết cô gái có cái tên Hàn Như Thiên có giống như lời BN nói ko

Buổi tuyển chọn trợ lý mới cho giám đốc công ty vàng bạc đá quý Thế Kỳ diễn ra trong bầu ko khí hơi căng thẳng . Hồ sơ nộp vào là mười năm, sau gần một tiếng phỏng vấn, người vừa ý thì chưa một ai .

Thế Đình cảm thấy chán nản . Phải chăng sự đòi hỏi của anh là quá cao ? Nếu như sau buổi phỏng vấn này anh ko chọn được một ai thì sao ? Tự nhiên Thế Đình cảm thấy nặng nề .

Ngồi kế bên, nhìn thấy gương mặt bạn, Vũ Hùng hỏi

- Mà ko được khoẻ à ?

Thế Đình lắc đầu

- Ko phải nhưng tự nhiên tao ko còn cảm thấy hứng thú với cuộc phỏng vấn này nữa . Người trợ lý thật sự tao cần chẳng thấy đâu .

Vũ Hùng động viên

- Đừng nôn nóng, mới nửa chặng đường thôi mà . Tao tin mày sẽ tìm được người mà mày cần . Anh vỗ vai bạn . Cố lên đi !

Thế Đình gượng cười, anh nói

- Tiếp tục đi !

Những người kế tiếp lần lượt được gọi vào nhưng rồi Thế Đình cũng buông viết

- Quá độ .

Vũ Hùng cầm hồ sơ cuối cùng lên

- Hàn Như Thiên !

Anh gọi đến lần thứ ba cũng ko có người bước vào . Thế Đình khoát tay

- Có lẽ họ bỏ cuộc rồi . Mình nghỉ đi .

Vũ Hùng và Thế Đình vừa dợm đứng lên thì cánh cửa phòng bật mở

- Tôi xin lỗi ...

Trước mặt hai người là một cô gái trẻ, áo quần lịch sự, khuôn mặt có hơi căng thẳng nhưng ko giấu được vẻ xinh đẹp và cương nghị . Cô ta bước đến

- Tôi còn thời gian ko ?

Vũ Hùng nhìn cô gái

- Cô tên gì ?

- Hàn Như Thiên .

- Cô nhận giấy mời mấy giờ ? Sao giờ này cô mới tới ?

- Tôi xin lỗi ...

- Nếu ai cũng như cô thì làm sao còn nguyên tắc nữa ?

Như Thiên xoắn hai tay vào nhau, song cô ngẩng đầu lên

- Tôi trẻ là điều tôi ko hề muốn nhưng nó đã xảy ra . Tôi biết tôi cũng ko nên giải thích gì nữa, ông cho tôi xin lại hồ sơ đi .

Nãy giờ in lặng quan sát cô gái, Thế Đình trông thấy hình như cô ta có nét gì quen quen, anh đã từng gặp ở đâu rồi thì phải . Thế Đình nhíu mày cố nhớ...Khuôn mặt này, cũng bản tính này, với cái tên nữa ...Như Thiên . Phải rồi, chính là cô gái mà lúc sáng anh đã gặp ở sân cầu lông . Cô ta để lại một ấn tượng trong anh khiến anh ko thể nào quên . Một Như Thiên đầy mạnh mẽ và ngang bướng .

Mãi để đầu óc nghĩ lung tung, khi nghe Như Thiên nói lấy hồ sơ thì Thế Đình ngăn lại

- Khoan đã ! Cô nóng nảy như thế thì làm sao là được việc chứ ?

Như Thiên nhìn qua Thế Đình

- Tôi ko cần thiết phải giải thích hay nói thêm với một người ko hiểu lý lẽ . Chi bằng ngay từ đầu tôi ko đặt chân vào đây thì hay hơn . Còn nếu đặt chân vào rồi, khó mà rút ra thì còn tệ hại hơn .

Thế Đình khoanh tay

- Khi đặt chân vào đây cô có lòng tin là sẽ được tuyển sao ?

- Việc gì tôi ko có lòng tin thì tôi sẽ ko bao giờ làm . Thú thật là tôi ko muốn nộp hồ sơ vào đây đâu nhưng tôi tò mò muốn biết xem người chủ công ty này trọng dụng nhân tài như thế nào .

Vũ Hùng bỏ nhỏ vào tai Thế Đình

- Tao thấy cô ta là người mà đang tìm đấy, nhưng hình như....ngang bướng quá .

Thế Đình buột miệng

- Tao lại thích mẫu người như vậy .

Vũ Hùng nhìn bạn với cái nhìn đầy ý nghĩa, thấy vậy Thế Đình vội xua tay

- Cô ta thích hợp cho vai trò trợ lý của tao .

- Nghĩ là....

- Tao quyết định chọn cô ta .

Thế Đình quay sang Như Thiên

- Nếu chúng tôi đồng ý tuyển cô thì cô có nhận lời làm việc cho chúng tôi ko ?

Như Thiên ngẫm nghĩ, cô trả lời

- Tôi e với bản tính của tôi, tôi sẽ ko làm các ông hài lòng trong công việc .

Vũ Hùng nhíu mày

- Cô ko nhận lời mời của chúng tôi à ? Cô có biết bao nhiêu người muốn vào Thế Kỷ làm việc mà ko được ko ? Cô có cơ hội sao cô ko biết tận dụng nó ?

Như Thiên nhớ lại lời của Bửu Ngọc ” Hiện tại ko có việc làm mà còn làm cao nữa sao ? Mà đã hứa ko để ẹ cô cực khổ kia mà“. Nghĩ lại đi Như Thiên ko có nơi nào có thể tin cậy bằng Thế Kỷ đâu ”

Thế Đình lên tiếng

- Cô đã quyết định chưa ?

Như Thiên hơi ngần ngại

- Các ông thật sự muốn tuyển tôi sao ?

- Đúng vậy . Tôi đang cần một người có năng lực như cô .

Như Thiên tròn mắt

- Sao ông biết được tôi có năng lực , khi tôi

Thế Đình biết được mình đã bị hớ, bởi vì anh biết được điều ấy là do em gái của anh nói . Thế Đình lảng đi

- Hồ sơ và học lực của cô đã cho tôi biết được điều đó .

Anh cố tình nhắc đến chuyện hồi sáng ở sân cầu lông

- Chúng ta đã gặp nhau hai lần, ít nhiều gì tôi cũng có thể suy đoán được mà . Tôi biết mình ko chọn lầm người đâu .

- Ông nói gặp tôi hai lần nhưng tôi ko thể nhớ được .

- Cô có quan tâm đến người khác đâu mà nhớ ? Lúc sáng này , ở sân cầu lông, cô đã thắng tuyệt đối một cô gái có tính kiêu kỳ .

- Ồ thì ra ông là bạn trai của cô gái đẹp có tên Nguyệt Hoa .

- Đúng vậy .

Như Thiên che miệng

- Xin lỗi nha . Tôi háo thắng thôi, ông ko để bụng chứ ?

- Ko có gì đâu . Ít ra cũng có người làm cho Nguyệt Hoa khâm phục .

Đứng nghe mẩu đối thoại của Thế Đình và Như Thiên, Vũ Hùng chen vào

- Thì ra hai người quen nhau từ trước à ?

Như Thiên đính chính

- Tôi làm gì có điểm phúc quen được với một người như ông Thế Đình đây . Chúng tôi chỉ tình cờ biết nhau ở sân cầu lông sáng nay, phải ko ông Thế Đình ?

Thế Đình nói với bạn

- Tao cũng tình cờ biết được Như Thiên còn là một tay vợt kỳ khôi . Cô ấy đã làm cho Nguyệt Hoa khóc sướt mướt tại sân cầu lông .

Vũ Hùng xoa hay tay vào nhau

- Tuyệt quá ! Vậy là hai người có duyên với nhau đấy .

Như Thiên ko hài lòng

- Ông đừng nói như thế, tôi ko muốn liên quan đến ai cả . Hôm nay tôi đến đây phỏng vấn cũng là do yêu cầu của một người, tôi ko muốn phụ lòng người đó . Nếu các ông đồng ý tuyển tôi thì tôi sẽ cố hết sức giúp các ông bằng tất cả khả năng của mình .

7. Chương 7

- Được rồi . Tôi quyết định chọn cô thì tôi biết cô giúp được tôi mà .

Như Thiên để ý đến câu nói của Thế Đình

- Ủa ! Hai ông ko phải là người bên bộ phận phỏng vấn tuyển nhân viên hả ?

Vũ Hùng chỉ

- Cô ko biết

Thế Đình ngăn lại

- Giám đốc giao cho chúng tôi nhiệm vụ tuyển chọn trợ lý . Cũng may là trong số những người gửi hồ sơ đến có cô là người thích hợp . Nếu ko buổi phỏng vấn hôm nay công cốc rồi .

- Nhân tài rất nhiều mà ông nói ko tìm được người thì tôi ko tin đâu, nhưng dù sao tôi cũng lấy làm vinh hạnh khi được các ông chọn . Bao giờ tôi có thể đi làm ?

- Đầu tuần sau .

- Vậy thì bây giờ tôi xin phép .

Như Thiên chưa kịp quay lưng thì Thế Đình gọi lại

- Như Thiên ! Mong hợp tác vui vẻ !

Như Thiên gật đầu nhưng cô ko cười .Bởi cô biết khi đặt chân vào Thế Kỷ thì cô sẽ gặp ko ít những khó khăn . Thứ nhất phải đối diện với gã giám đốc đào hoa mà Bửu Ngọc nói . Thứ hai còn bao nhiêu việc cô phải đương đầu với vì Thế Kỷ đâu phải là công ty bình thường . Và còn nữa, Nguyệt Hoa là một cô gái ko dễ chịu chút nào .

Thôi thì vì cuộc sống cũng phải ráng thôi . Hàn Như Thiên ! Hãy dẹp tự ái sang một bên đi , để mẹ cô ko còn lo lắng nữa . Nên bỏ ngoài tai tất cả những gì ko quan tâm và suy nghĩ . Như Thiên rời khỏi công ty Thế Kỷ, tâm hồn cô được bình an đôi chút .

- Thưa mẹ con mới về !

Thế Đình bỏ cặp táp xuống bàn trước khi bước vào nhà . Thói quen của anh là nói lỏng cà vạt và buông người xuống xa lông một cách thoải mái .

Bà Bửu Lan rời mắt khỏi màn hình ti vi, nhìn con trai

- Sao hôm nay con về trễ thế ?

- Có một vài công việc cần giải quyết sau giờ làm việc mẹ ạ .

- Nguyệt Hoa có gọi điện tìm con đấy . Hình như con bé có vẻ ko vui .

Thế Đình thờ ơ

- Cô ấy lúc nào mà chẳng vậy .

- Con ko quan tâm sao ? Nguyệt Hoa dù sao cũng là bạn gái con mà .

- Bạn gái thì lúc nào cũng làm nũng được sao ? Cô ta phải hiểu công việc của con chứ ?

Bà Bửu Lan nhún mày

- Hai đứa lại có chuyện gì nữa à ?

Thế Đình thở ra

- KO có, nhưng con cảm thấy mệt mỏi .

- Chuyện tình cảm ư ?

- Cả công việc nữa mẹ ạ .

Bà BL sửa lại gọng kính trên mặt

- Ko phải là con đã tuyển thêm nhân viên rồi sao ?

- Vâng, nhưng bắt đầu cuộc phỏng vấn mới là hôm nay .

- Kết quả ra sao ?

- Người được tuyển chọn làm trợ lý cho con lại là một cô gái . Cô ta là người thích hợp nhất trong số mười lăm người được phỏng vấn .

- Vậy biết được tin này chắc là BN vui lắm .

- Con ko biết người được tuyển chọn là bạn thân của BN hay sao ?

Thế Đình vỗ trán

- Ồ, BN có nói nhưng con đã quên mất .

Anh hỏi

- Mẹ biết Như Thiên à ?

- Có gặp được hai lần . Lúc này con bé có ghé qua đây tìm BN . Như Thiên là một cô gái mạnh mẽ và đầy cá tính đó chứ ?

- Có thể . Con hy vọng cô ta là người được việc . Thế Đình nhìn quanh . BN đâu mẹ ?

- Hình như nó nhận điện thoại của Vũ Hùng và đi rồi .

- Xem ra hai anh chị này tiến bộ khá nhanh đấy .

- BN đã lớn rồi mà , nó có bạn trai cũng là chuyện bình thường thôi . Mẹ thấy VH là một người đàn ông tốt, mẹ rất yên tâm khi BN quen với VH .

- Thì con có nói gì đâu .

- Vậy còn con ? Đến bao giờ mới là ẹ hết bận tâm về con ?

Thế Đình gãi đầu

- Mẹ....

- Mẹ ko phản đối về sự chọn lựa bạn đời của con nhưng mẹ ko đồng ý khi con cứ cặp bồ lung tung hết cô này đến cô khác . Tình yêu ko thể đùa giỡn được . Ko những con làm cho người ta bị tổn thương mà một ngày nào đó con cũng sẽ bị tổn thương, thậm chí còn bị tổn thương rất nặng nữa . Con đã từng bị đau khổ vì tình cảm chưa ?

- Chưa yêu thì làm sao mà đau khổ hả mẹ ?

- Chưa một lần yêu sao ? Thế với Nguyệt Hoa, Ngọc Mai, Hà Trang, Anh Thực....tình cảm con dành cho họ là thứ tình cảm gì ?

Thế Đình thở nhẹ

- Biết nói thế nào ẹ hiểu và thông cảm đây ? Với họ, nói con ko có chút tình cảm nào cũng ko đúng mà nói con yêu họ cũng ko đúng . Hai bên quen nhau đều tự nguyện, ko ai ràng buộc ai cả . Cho nên chia tay cũng ko bị tổn thương gì .

- Thế Đình à ! Con đã lớn rồi, nên chín chắn một chút đi còn phải cưới vợ ẹ có cháu ẵm bồng nữa chứ . Mẹ ko thể tiếp tục chờ đợi nữa đâu nghe .

- Mẹ ơi ! Cho con thêm chút thời gian nữa đi .

- Ko được .

- Nhưng con vẫn chưa tìm được một nửa của mình .

Bà BL nghiêm giọng

- Để con tiếp tục tìm, nay cô này mai cô khác, chẳng những con mệt mỏi phiền phức mà mẹ cũng mệt mỏi và phiền phức nữa . Mấy cô con quen có cô nào hiền thực đảm đang hiểu biết đâu . Cẩm Tú, Hà Trang chỉ biết se sua đua đòi, ko tôn trọng người khác, đến mẹ còn ko có chút nể nang . Còn Nguyệt Hoa và Anh Thực, hai cô gái này ko đơn giản và dễ trị chút nào đâu, nhất là bản tính nhõng nhẽo của Nguyệt Hoa, khó coi vô cùng .

Thế Đình nhăn nhó

- Hầu như cô gái nào con quen mẹ cũng đều phê bình hết rồi . Vậy làm sao con chọn lựa được đây ?

- Mẹ thấy hãy để mẹ chọn lựa cho con thì tốt hơn .
- Con tưởng trong số các cô gái thì Anh Thực, Nguyệt Hoa là được đấy chứ ?
- Nếu con chọn một trong hai cô gái thì con sẽ phải hối hận .
- Tại sao ?
- Anh Thực và Nguyệt Hoa đều có tham vọng rất lớn .
- Mẹ nói đúng đấy .

Đi theo câu nói là Bửu Ngọc bước vào phòng khách . Cô ngồi xuống bên mẹ

- Anh có thể cặp bồ với họ nhưng cưới thì ko nên .

Thế Đình tròng mắt

- Em biết gì mà nói ? Lo chuyện của em đi . Vũ Hùng nó ko hiền đâu .
- Anh ấy ko hiền nhưng anh ấy đáng tin cậy .
- Dữ ha ! Đúng là tình yêu có khác .

Bà BL vuốt tóc con gái

- Sao nói đi chơi mà về sớm vậy ?
- Tại chướng mắt nên con ko còn hứng thú .
- Chuyện gì nữa ?

BN bực bội

- Con và Vũ Hùng định vào phòng trà chơi, nhưng khi con ngừng xe lại, con thấy Nguyệt Hoa đang cười đùa ngả ngón trong vòng tay của một người đàn ông ko ra gì cả . Nếu để con bước vào, con sẽ ko dần được lòng mình nên con bảo anh Hùng chở con về .

ngừng một chút BN nói tiếp

- Cho dù Nguyệt Hoa ko phải là người yêu của anh nhưng cô ta đã cặp bồ với anh, cùng anh tay trong tay đi đây đi đó nên ít nhiều gì mọi người cũng biết . Nếu để họ hay bạn bè của anh nhìn thấy Nguyệt Hoa lẳng lơ như thế thì họ sẽ nghĩ như thế nào đây ? Anh Hai, mẹ ko bằng lòng Nguyệt Hoa là đúng thôi, cả em nữa, em ko chấp nhận Nguyệt Hoa vào vai trò chị dâu em .

Thế Đình so vai

- Anh ko chối là đã từng cặp bồ với Nguyệt Hoa nhưng anh cũng chưa có ý định chọn cô ta . Nguyệt Hoa có cuộc sống như thế nào em ko cần bận tâm là gì .

Bà BL phụ họa

- Những lời em con nói, con nên để ý một chút . Thường thì những người thành đạt ko tránh khỏi dư luận đâu .

Thế Đình vuốt mặt

- Con hiểu rồi mẹ ạ .
- Đừng để ba con nơi tuổi vàng phải thất vọng vì con . Dòng họ An được củng cố hay mất đi đều là do con thôi .

Thế Đình lấy tay bóp trán . Anh cảm thấy gánh nặng trên vai mình càng nặng hơn, ko phải vì sự nghiệp gia đình mà vì chuyện tình cảm . Tại anh là đứa con trai duy nhất kế tục dòng họ An . Nếu anh ko tìm được một người vợ ình, một nàng dâu ẹ thì sao nhỉ ? Đến lúc ko có người nối nghiệp thì chuyện gì sẽ xảy ra ?

Thế Đình cảm thấy mệt mỏi vô cùng . Tình cảm là một chuyện rắc rối và đau đầu . Điệp khúc gia đình, mẹ anh cứ nhắc đi nhắc lại làm sao mà anh ko bị chi phối chứ ? Anh đâu muốn là người đàn ông nổi tiếng trên phương diện tình cảm, chỉ tại anh chưa tìm được đối tượng ỉnh thôi . Ko biết đến bao giờ anh mới hết mệt mỏi vì nó ?

Thế Đình cung đầu sung sướng gì khi phải là người thay đổi người tình như thay áo . Phải làm người sống ko thật với lòng mình thì vô cùng nặng nề . Nhưng bản tính đào hoa của anh có thay đổi được ko ?

BN khều nhẹ anh Hai

- Anh Hai ! Anh ko sao chứ ?

Thế Đình lắc đầu

8. Chương 8

- Anh ko sao .

BN nghiêng đầu

- Nhưng em thì thấy khuôn mặt của anh ko còn thần sắc và còn mệt mỏi nữa . Anh ko buồn khi mẹ và em đều phản đối những cô bạn gái của anh đó chứ ?

- Ko.

- Thế anh có tính gì ko ?

- Tính gì là tính gì ?

- Sự chờ đợi của mẹ, ko lẽ anh định để mẹ chờ dài cổ ?

- Anh...

- Hay là để em giúp anh nha . Nhưng anh phải thay đổi mình, ko đào hoa nữa .

- Chuyện này...Tình cảm ko thể nói giúp là giúp được đâu, mà có giúp cũng ko được gì . Anh cảm ơn mọi người đã quan tâm nhưng tình cảm hãy để cho người trong cuộc vẫn tốt hơn .

Thế Đình xỉ trán BN

- Em đó, hãy cố mà giữ lấy Vũ Hùng đi . Nó là người đàn ông tốt và cũng là người chồng tốt sau này đó . KO cần phải lo cho anh đâu .

Bà BL lên tiếng

- BN có thể ko lo nhưng mẹ thì vẫn phải lo . Hai con là con của mẹ, chừng nào hai con chưa ổn định cuộc sống gia đình thì chừng đó mẹ vẫn chưa yên tâm .

- Mẹ....

Tiếng chuông điện thoại đột ngột reo vang, cắt ngang cuộc nói chuyện của mọi người . Bửu Ngọc nhanh tay nhấc ống nghe

- Alô .

Đầu dây bên kia là giọng một cô gái

- Bửu Ngọc . Là tao đây .

- Lượng Tinh !

- Ừ .

- Sao gọi khuya vậy ?

- Tại tao nôn nóng muốn biết kết quả cuộc phỏng vấn của công ty hôm nay . Như Thiên được chọn chứ ?
BN đùa

- À ! Thì ra là mày muốn biết chuyện của Như Thiên, ko phải muốn nghe tiếng nói của anh Hai tao sao ?
Lượng Tinh ré lên

- Mày nói gì vậy ?

- Ko phải à ?

- Thôi đi con khùngMày còn nói bậy, tao cúp máy đó .

BN cười

- Cúp đi, xem ai ầm ỨC cho biết .

Lượng Tinh tức lắm nhưng cô ko thể làm gì được . Tin tức về công việc làm của Như Thiên quan trọng hơn, dẹp tự cái sang một bên, Lượng Tinh hạ giọng

- Tao năn nỉ mày mà, cho tao biết kết quả đi . Như Thiên có được nhận vào làm trong Thế Kỷ hay ko rất quan trọng đối với tao đấy .

- Thôi được, tao ko làm khó mày . Như Thiên được tuyển vào làm trợ lý rồi đấy .

- Ồ ! Đúng là tin mừng, tin mừng .

BN gọi

- Đây, mày ko sợ sao ?

Lượng Tinh ko hiểu

- Sợ gì chứ ?

- Như Thiên giỏi hơn mày, và Thế Đình sẽ bị cướp đi .

Câu nói của BN làm LT suy nghĩ, ko phải cô cũng có ý muốn theo đuổi Thế Đình sao ? Nhưng cô tin Như Thiên ko phải là loại người đó . LT trả lời

- Việc gì tao phải sợ khi Như Thiên là bạn và cũng sẽ là đồng nghiệp của tao .

- Nói thì phải nhớ nha . Sau này mà có sự hờn giận hay ghen tuông gì thì cũng đừng gọi tao nghe

- Ok .

- Còn gì nữa ko ?

LT trách

- Mày ko muốn nói chuyện với tao à ?

BN lấy tay che miệng

- Mày nhìn đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi ?

- Ấy chết ! Tao vô ý quá . Xin lỗi nghe .

- Con người mày vô ý từ hồi nào đến giờ lận mà .

- Bye ! Chúc ngủ ngon .

- Ngủ ngon .

BN gác máy , cô nhìn anh Hai nheo mắt

- Một người ngưỡng mộ anh hỏi thăm anh .

Thế Đình ơ hờ

- Ai vậy ?

- Lượng Tinh .

Thế Đình liền xua tay

- Em thôi đi, để anh yên với .

- Nhưng nhỏ hỏi thăm anh trên danh nghĩa một nhân viên hỏi thăm ông chủ thôi mà, có gì đâu mà sợ như vậy ? Có tịch rục rịch à ?

Thế Đình bật đứng dậy

- Ko nói với em nữa, anh đi nghỉ đây ! Mẹ nghỉ sớm .

Bà Bửu Lan với theo

- Thế Đình, con đói ko ? Để mẹ bảo dì Năm hâm nóng thức ăn cho con ?

- Ko cần đâu mẹ . Con đã dùng cơm với khách rồi .

Bà BL nhìn theo dáng con trai, chép miệng

- Anh con có vẻ ốm đi nhiều .

- Tại anh Hai lằng nhằng nhiều quá thôi, bị mấy cô làm phiền cũng đủ mệt . Bao giờ anh Hai ổn định với một người thì mới thay đổi chính mình được . - BN trấn an - Nhưng mẹ cũng ko cần phải lo cho anh Hai nhiều như thế đâu, anh ấy lớn, anh ấy tự biết mình mà .

Cô dìu mẹ đứng lên

- Con đưa mẹ về phòng . Mọi chuyện ko thể nói hết đêm nay đâu .

- Con cũng nên nghỉ sớm . Ngày mai còn phải đến công ty nữa .

- Dạ .

Một đêm dài trôi qua .

oOo

Chưa kịp ngồi vào bàn thì Anh Thực đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại đổ dồn, cô nhú mào

- Ai mà gọi đến sớm vậy nhỉ ?

Nhưng Anh Thực cũng vội vã nhấc ống nghe

- Alô . Công ty vàng bạc đá quý Thế Kỷ nghe đây .

- Là tôi .

Nhận ra giọng nói quen thuộc, Anh Thực hạ giọng

- Tổng giám đốc !

- Chút nữa cô thông báo mọi người vào phòng họp công ty nhé !

- Thưa vâng .

Tiếng cúp máy khô khốc làm Anh Thực thấy hơi lo lắng . Chuyện gì nữa đây ? Cô sợ nhất là có những cuộc họp khẩn cấp và bất ngờ như thế này . Lúc đó giám đốc An Thế Đình có khuôn mặt thật là khó coi . Và cuộc họp hôm nay chắc cũng ko ngoại lệ đâu .

Nhìn lại đồng hồ, cũng đã đến giờ làm việc rồi . Thay vì ngồi suy nghĩ, cô đi thông báo ọi người để mọi người chuẩn bị tinh thần thì tốt hơn .

9. Chương 9

Anh Thực mở cửa phòng bước ra ngoài thì gặp ngay Vũ Hùng . Cô gọi

- Phó giám đốc !

Vũ Hùng đứng lại

- Chuyện gì vậy ?

- Giám đốc vừa gọi điện đến thông báo mọi người vào phòng họp...sao tôi thấy lo quá .

- Vậy cô gọi tôi là để muốn biết chuyện gì phải không ?

- Vâng .

Vũ Hùng đùa

- Nếu tôi nói là tôi không biết thì sao ?

Khuôn mặt Anh Thực xù xuống

- Thì bọn tôi tự lo lấy vậy . Giám đốc nắng mưa cũng đã quen rồi . Tôi xin lỗi vì đã làm phiền phó giám đốc .

Anh Thực dợm bước thì Vũ Hùng gọi lại

- Này !

- Phó giám đốc dặn dò gì ạ ?

- Cô làm ơn đừng có một phó giám đốc hai phó giám đốc giùm tôi có được không ? Gọi như thế, tôi nghe sao xa lạ với mọi người .

- Phó giám đốc lại khó khăn nữa rồi . Tôi gọi đúng với xưng danh mà . Nếu phó giám đốc không muốn làm Bửu Ngọc buồn thì đừng làm khó tôi .

Vũ Hùng giơ tay

- Thôi được, thôi được, các cô muốn gọi sao thì tùy . Nhưng cuộc họp sáng nay không có gì đâu, nói mọi người đừng quá lo lắng .

Thấy Anh Thực vẫn chưa hiểu lắm , Vũ Hùng nói thêm

- Có thể giám đốc muốn giới thiệu với mọi người trợ lý mới của mình .

Anh Thực thở phào

- Cảm ơn phó giám đốc .

- Không có gì . Thôi cô lo công việc của mình đi .

Anh Thực quay lưng, Vũ Hùng đứng nhìn theo, trong anh có rất nhiều suy nghĩ ” Chẳng lẽ Anh Thực cũng có mặt trái như Bửu Ngọc nói ? Về dụ dằng sợ sệt kia là một thứ vũ khí vô cùng độc hại ? ” Rồi anh lại lắc đầu ” Không đâu, Anh Thực không phải như phải đâu, làm chung với nhau bấy lâu, chẳng lẽ mình không hiểu Anh Thực ? Nhưng cũng có thể mình chưa hiểu hết thì sao ? ”

- A ! Em bắt gặp rồi nha, Anh Hùng đang thơ thẩn người khác. Em méc Bửu Ngọc cho coi .

Giật mình, Vũ Hùng quay lại, anh đùa

- Em nữ sao ?

- Sao không chứ ? Bửu Ngọc là bạn thân của em . Trái tim anh không chung thủy thì em có quyền lên tiếng để lấy lại sự công bằng cho bạn .

- Bửu Ngọc lúc nào chẳng có sự công bằng . Anh nghĩ nên lấy lại sự công bằng cho em thì đúng hơn đó, Lượng Tinh .

Lượng Tinh không hiểu

- Em cũng cần sự công bằng nữa sao ?

- Ủ . Em không thấy ganh tị với Anh Thực và người trợ lý mới à ?

- Anh muốn nói Hàn Như Thiên ? Vậy thì anh sai rồi . Như Thiên rất xứng đáng ngồi vào cái ghế trợ lý ấy bởi Như Thiên có năng lực và bản lĩnh vốn có của người làm kinh doanh, bọn em không thể so sánh được . Em và Bửu Ngọc không tranh đua vấn đề ấy . Còn Anh Thực, em không cần thiết phải ganh tị, chị ấy sẽ không đạt được những gì chị ấy mong muốn nếu như thủ đoạn của chị ấy bị lộ trần .

Vũ Hùng nhíu mày

- Em biết gì phải không ?

Lượng Tinh nhún vai

- Không biết gì cả .

- Em nói dối .

Vũ Hùng chợt nghiêm giọng

- Lượng Tinh ! Nếu em biết mà em không nói thì em là người có tội đấy .

- Nhưng chuyện của Anh Thực đâu liên quan gì tới em ?

- Nói thế mà nghe được ư ? Em là nhân viên công ty, em cũng có một phần trách nhiệm nếu như có chuyện gì đó xảy ra . Anh còn chưa tính đến em là bạn thân của Như Thiên và Bửu Ngọc . Thế Đình thì như một người anh của em nữa .

Ngừng một chút Vũ Hùng nói tiếp

- Mấy lúc gần đây anh nghe nhiều tin đồn lắm rồi . Bây giờ anh chỉ muốn xác minh sự thật .

Lượng Tinh khoanh tay

- Thôi được, em chỉ tình cờ biết được Anh Thực có quan hệ bộ ba với Nguyệt Hoa bạn gái của giám đốc và người đàn ông có tên Chánh Hạo . Họ thường xuyên gặp gỡ ở hồ bơi Phú Thọ.

Vũ Hùng lẩm nhẩm

- Anh Thực, Nguyệt Hoa, Chánh Hạo...họ có quan hệ gì ?

- Đương nhiên không phải là tình yêu rồi . Vì cả Nguyệt Hoa và Anh Thực đều để ý giám đốc An Thế Đình .

- Thế em co giống như Anh Thực và Nguyệt Hoa không ?

Lượng Tinh bắt ngờ

- Anh hỏi gì kì vậy ?

Cô có vẻ giận

- Em vào Thế Kỷ ko vì cái gì cả .

- Vậy thì tốt .

Lượng Tinh bực bội bỏ đi .

Thật ra là Vũ Hùng hỏi không phải là không có nguyên do . Công ty vàng bạc đá quý này không chừng sẽ hỗn loạn lên vì tình cảm à xem . Nhưng ai biểu An Thế Đình đào hoa quá mà chỉ . Cô nào cũng muốn yêu cả . Như anh đây, một cô còn đủ chết rồi chứ nói chi nhiều cô . Mà thôi chuyện ai người nấy lo đi . Đây

vào tình cảm thì anh không muốn dính tới . Còn chuyện công ty, Thế Đình là bạn cũng như anh em vậy . Anh nhất định không để cho Thế Kỷ bị người ta phá hoại đâu .

Vũ Hùng quay trở về phòng mình . Trên hành lang anh gặp Thế Đình . Hai người bạn khoác vai nhau một cách thân mật . Thế Đình hỏi

- Ăn sáng chưa ?

- Mày mời tao à ?

- Có thể . Nhưng không phải là bây giờ . Nhân viên đang ở phòng họp chờ tao và mày .

Đang đi, Vũ Hùng bỗng đứng lại

- Hãy nói thật đi, tại sao mày lại ưu ái cô trợ lý mới như vậy ? Họp hành rình rang....hay là ...

Thế Đình nhìn bạn

- Mày nghĩ đi đâu vậy ? Tao chỉ muốn giới thiệu để mọi người làm quen và cùng hợp tác tốt trong công việc thôi .

- Ngoài ra không có ý gì khác à ?

- Không . Mày quá hiểu tao mà .

- Đúng, vì hiểu mày nên tao mới lo ày nè . Lúc nào cũng phụ nữ vây quanh, coi chừng mày chết vì mỹ nhân kế đấy . Mỗi cô làm một câu chuyện thì coi như là mày tiêu đời .

Thế Đình tự tin

- Không có chuyện đó đâu .

- Ở đời, ai hiểu hết chữ ngờ . Nguyệt Hoa, Anh Thực rồi đến Lượng Tinh, Như Thiên....Tao còn chưa tính đến số cô ở vòng ngoài . Số mày không thọ không nổi rồi .

Thế Đình cười

- Mày nói sao nghe thấy ghê quá . Hiện tại ngoài Nguyệt Hoa ra tao đâu có cô bạn gái nào khác . Anh Thực, Lượng Tinh và Như Thiên, họ chỉ là nhân viên mà thôi .

- Mày nghĩ vậy nhưng họ đâu nghĩ vậy . Những câu quan tâm vô tình của mày làm họ ước mơ .

Thế Đình nhún vai

- Biết sao hơn . Họ yêu tao là quyền của họ, tao đâu thể cấm cản được ?

Vũ Hùng nghiêm giọng

- Tao chỉ muốn nhắc nhở mày đừng có mà dây vào con gái nhiều quá . Nếu ko hậu quả ko lường trước được đâu . Vua chúa ngày xưa mất nước vì mỹ nhân đó .

- Biết rồi . Cám ơn mày đã nhắc nhở, tao luôn ghi nhớ, thằng bạn tốt ạ .

Những câu nói đầy ẩn ý của mình không biết Thế Đình có hiểu không ? Nhưng Vũ Hùng cũng có chút lòng tin vì Thế Đình là An Thế Đình, không phải là người đàn ông nào khác .

Mẫu đối thoại của hai người tạm ngưng vì trước mặt họ, cửa phòng họp đã hiện ra .

Thế Đình đoán bên trong có lẽ nhân viên cũng đang thắc mắc về cuộc họp khẩn cấp này . Anh ung dung đẩy cửa bước vào theo sau là Vũ Hùng với khuôn mặt nghiêm trang và lạnh lùng.

Nhìn khắp một lượt các dãy ghế, Thế Đình mới ngồi vào vị trí của mình . Cạnh anh có hai ghế trống, một được Vũ Hùng kéo ra còn một để nguyên .

Cả gian phòng im lặng, Vũ Hùng chưa kịp ghé tai bạn nói nhỏ thì cửa phòng bật mở, một cô gái còn rất trẻ ung dung bước vào .

- Tôi xin lỗi....

Trong phòng họp có người rất ngạc nhiên vì không biết cô gái này đóng vai trò gì trong cuộc họp hôm nay , có người thì mỉm cười như hiểu cô gái vừa bước vào là gì rồi .

Thế Đình ra dấu chỉ vào ghế bên cạnh mình

- Cô ngồi đi !

Cô gái tự tin ngồi vào cái ghế còn trống bên cạnh Thế Đình trước rất nhiều đôi mắt tò mò lẫn ganh tị .

Đợi cho cô gái yên vị, Thế Đình mới bắt đầu cuộc họp . Giọng anh vang vang và nghiêm nghị

- Mở một cuộc họp khẩn cấp như thế này tôi biết mọi người cũng hoang mang lắm, nhưng thật ra cũng không có gì quan trọng lắm đâu . Trước khi tôi đi vào phần đề chính, tôi thay mặt công ty cảm ơn mọi người đã nhiệt tình cộng tác và làm tốt công việc, đem lại không ít thành công trong thời gian qua. Nhờ mọi người mà Thế Kỷ mới có được ngày hôm nay, tôi hy vọng mọi người hãy cố gắng và tiếp tục phấn đấu hơn nữa để Thế Kỷ được tiến xa hơn trên thương trường khu vực cũng như quốc tế .

Một tràng vỗ tay lớn vang lên, ánh mắt Thế Đình lấp lánh . Đợi cho tiếng ồn ào dịu đi, anh mới nói tiếp

- thời gian qua, như mọi người thấy đấy , công việc ở công ty thì ngày một gấp rút mà tôi thì đâu phải thần thánh gì . Công việc quay tôi một cách chóng mặt không còn chút thời gian, tôi thấy mình như rã rời cho nên tôi đã quyết định tuyển chọn thêm trợ lý làm cánh tay phải cho tôi . Và trong cuộc tuyển chọn ấy, tôi đã chọn được một người . Hôm nay tôi muốn giới thiệu với mọi người : Cô Hàn Như Thiên là trợ lý mới của tôi .

Như Thiên đứng lên trong tràng pháo tay là cho cô thấy ngưỡng ngùng . Còn Bửu Ngọc và Lượng Tinh thì neho mắt trêu ghẹo .

Như Thiên cúi đầu trốn tránh

- Xin mọi người chỉ dạy thêm .

Thế Đình đứng lên

- Mọi người hãy làm quen với Như Thiên và cùng hợp tác tốt .

Phòng họp bắt đầu xôn xao, người thì thầm khe ngợ tuổi trẻ tài cao và cũng có người trề môi không hài lòng cho lắm . Nhất là cử chỉ của Anh Thực, nếu ai tinh ý một chút thì sẽ thấy khuôn mặt của cô không được vui , đôi mắt thì tối sầm lại .

Ở đâu lại xuất hiện con nhỏ trợ lý này vậy chứ ? Khuôn mặt xinh đẹp và thông minh là cô đã thấy dī ứng rồi .

Từ lâu im lặng trong khuôn khổ làm việc, không phải là cô hài lòng với nó mà là sự chịu đựng để đạt đến mục đích của mình.

Anh Thực và người đàn ông tên Chánh Hạo thèm khát vàng và tiền trong Thế Kỷ này lâu lắm rồi . Cô muốn có nó để có một cuộc sống ung dung và thoải mái hơn bởi đó là thiên đường của riêng cô . Còn Nguyệt Hoa chỉ là một con cờ khờ khạo trong mục đích của cô và Chánh Hạo mà thôi . Anh Thực khôn ngoan lấy lòng mọi người bằng nét dịu dàng và sâu sắc trong công việc chứ có ai ngờ đâu đó là cả một âm mưu ghê gớm .

Thế Kỷ đang chuẩn bị ra mắt khách hàng một lô hàng có giá trị tầm cỡ . Và cũng trong cơ hội này, Thế Kỷ muốn tham gia một cuộc triển lãm quốc tế về mẫu mã đẹp của nó . Tham vọng của Thế Kỷ quá lớn nhưng tham vọng của Anh Thực cũng không phải là nhỏ . Cô muốn lô hàng đầu tiên của Thế Kỷ sẽ là của cô và Chánh Hạo . Đang lúc kế hoạch sắp sửa thành thì Thế Đình lại đưa về một con bé trợ lý, mà nhìn khuôn mặt thì ko dễ đối phó . Anh Thực mặc kệ, sự chịu đựng của cô như thế là quá đủ rồi. Để đạt được mục đích của mình, cô không ngại đạp lên những người vô tội mà đi đâu . Tàn nhẫn mới thành công chứ .

Đang miên man với nhiều dự tính thì tiếng gọi của Vũ Hùng làm Anh Thực giật mình . Cô bối rối

- Phó giám đốc....

- Cô không sao đấy chứ ?

- Không sao .

- Tôi tưởng giám đốc tuyển trợ lý mới làm cô buồn vì không có công việc làm chứ ?

Anh Thực lắc đầu

- Có thêm một người đỡ thêm một phần công việc, năng suất sẽ tăng lên, có lợi cho công ý, sao tôi lại buồn ?

- Vậy là tôi đã hiểu sai rồi .

Thế Đình vỗ vỗ tay

- Thế nhé ! Làm quen như thế cũng đủ rồi . Bây giờ mọi người hãy trở về công việc của mình đi .

Nhân viên lục đục kéo nhau ra khỏi phòng họp . Trước khi đi, Thế Đình còn nói với Như Thiên

- Cô sang văn phòng tôi nhận việc ngay nhé .

- Vâng .

Đợi Thế Đình đi khuất, Lượng Tinh và Bửu Ngọc chạy đến bên bạn

- Ê ! Vậy là chúng ta được gặp nhau thường xuyên nhé !

BN nghiêng đầu

10. Chương 10

- Tao thấy hình như giám đốc coi trọng mày .

Như Thiên nhún vai hờ hững

- Thế à ! Mày có cảm giác như vậy, còn tao thì không . Tao chỉ hy vọng làm tốt được công việc được giao mà thôi . Ngoài ra, tao không muốn dính tới vụ tai tiếng nào cả . Mỗi bước vào phòng họp tao nhận thấy một bầu không khí không dễ thở chút nào .

Bửu Ngọc ôm vai bạn

- Suy nghĩ nhiều mà làm gì . Tại họ ngạc nhiên vì người trợ lý mới quá trẻ đẹp thôi . Hãy đề cho họ công nhận tài năng của mày đi .

Lượng Tinh phụ hoạ

- Phải đó . Vàng thật đâu sợ thử lửa . Mày có tài thật sự nên giám đốc mới chọn mày, còn ai nói gì mặc họ .

- Chứ không phải tao được chọn một cách dễ dàng là nhờ người quen lên tiếng à ?

Bửu Ngọc và Lượng Tinh giật mình, nhưng hai cô vội khóa lấp ngay :

- Bọn tao chỉ là một nhân viên quèn thì làm gì được .

- Cái đó còn phải hỏi lại . Giám đốc công ty, tao đã từng biết đã từng gặp mặt, còn phó giám đốc Vũ Hùng không xa lạ với mày chứ Bửu Ngọc ? Nhưng thôi, chuyện đó tao chưa nói bây giờ đâu . Đợi dịp khác đi . Dù sao tao cũng phải cảm ơn hai đứa bây đã nhiệt tình vì tao .

Cô vỗ vai bạn :

- Hẹn cuối giờ gặp lại . Tao phải về văn phòng đây .

Như Thiên quay lưng, bỏ lại bao nỗi thắc mắc trong lòng Bửu Ngọc và Lượng Tinh . Con nhỏ này moi đâu ra tin nhanh vậy ?

Đứng trước tấm bản màu xanh có hàng chữ “Phòng giám đốc”, Như Thiên cũng hồi hộp lắm . Nhưng vốn bản tính cứng rắn, cô không ỉn sợ .

Tại sao phải sợ khi chính công ty đã tuyển chọn cô vào làm ? Họ chọn cô nghĩa là họ có niềm tin với cô .

Như Thiên mím nhẹ môi, cô đưa tay lên gõ vào cánh cửa .

Cộc ... Cộc ... Cộc ...

Bên trong, một giọng nói trầm vọng ra :

- Mời vào !

Như Thiên vặn nhẹ nắm cửa, cánh cửa bật ra . Cô bước hẳn vào bên trong, căn phòng làm cô thấy nhẹ thở hơn bởi nó không sặc mùi nóng bức .

Thế Đình ngồi sau một dàn máy tính, anh có vẻ bận rộn với công việc của mình . Vẫn không ngẩng lên, anh ra hiệu .

- Cô ngồi đi !

Như Thiên ngồi xuống cái ghế duy nhất đối diện với Thế Đình và chờ đợi .

Có khoảng thời gian, cô tranh thủ ngắm mọi vật trong phòng và ngắm cả vị giám đốc của mình .

Căn phòng giản dị, nhưng vẫn tôn lên vẻ oai nghiêm của Thế Đình . Anh ngồi đó với một dáng vẻ ông chủ đầy bản lĩnh .

Vị giám đốc trẻ đẹp trai đầy bản lĩnh của “Thế Kỷ” quả không ngoa .

Thế Đình có một nét đẹp quyến rũ của một người đàn ông . Mái tóc bông, vầng trán cao thông minh, khuôn mặt hình chữ điền, đôi mắt sáng ... Nói chung, tất cả nét đẹp của một người tài tử đều gộp lại ở anh .

Rất tiếc, Như Thiên chưa thấy được nụ cười của Thế Đình . Đã một lần cô gặp anh, nhưng vì anh đi chung với một người con gái kiêu ngạo, nên cô không thèm nhìn tới .

Còn hôm nay thì khác . Anh làm cho cô thật bất ngờ . Bởi anh là giám đốc danh tiếng của công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ”.

Như Thiên tự nhiên thấy vị nể anh, một người đàn ông đầy tài năng .

Ngắm anh rồi cô lại giật mình . Sao cô có thể suy nghĩ về anh nhỉ ? Khi anh chỉ đơn thuần là cấp trên của mình thôi .

Như Thiên xấu hổ cúi xuống nhìn đôi bàn tay trong vớ tay của mình . Cũng đúng lúc, Thế Đình ngưng tay, ngẩng lên :

- Đã để cô chờ lâu phải không ? Nhưng khi tôi đang làm việc, thì tôi không thể ngừng được .

Như Thiên giả lơ :

- Không có gì đâu . Bây giờ, ông có thể phân việc cho tôi được rồi đó .

Thế Đình nhún mày :

- Cô ham muốn làm việc đến như thế sao ?

- Tôi làm việc ăn lương, thời gian là vàng bạc đối với những người có đầu óc kinh doanh . Tôi không muốn có lời ra tiếng vào đối với tôi . Cho nên, khi tôi nhận tiền, thì tôi phải làm việc xứng đáng với đồng tiền tôi nhận .

- Cô lý luận sắc bén lắm . Nhưng con gái, đừng nên lý luận quá, con trai không thích đâu .

- Liên quan gì đến công việc hôm nay chứ ?

- Không liên quan thật, nhưng tôi chỉ muốn nhắc nhở cô thôi .

Như Thiên xằng giọng :

- Cảm ơn .

Thế Đình không muốn có một không khí căng thẳng, nên anh cười cười :

- Đừng vội khó chịu chứ ! Nếu cô không thích thì tôi không nói.

- Tôi có một yêu cầu : Giữa tôi và ông, ngoài công việc ra, xin ông đừng có ý kiến gì thêm nữa .

- OK . Giờ chúng ta bắt đầu công việc được chứ ?

Như Thiên nghiêm trang :

- Tôi chờ nghe .

Thế Đình đặt ra trước mặt Như Thiên một xấp giấy tờ dày cộm:

- Đây là tất cả những gì liên quan đến công việc cô đang làm. Cô hãy xem cho kỹ để dễ dàng thích ứng với công việc hơn .

- Vâng .

- Nếu có gì không hiểu, cô cứ hỏi tôi .

- Vâng .

Thế Đình nhìn Như Thiên chột hỏi :

- Ngoài từ “vâng” ra, cô không còn từ nào để nói để trả lời à ?

- Thưa giám đốc, tôi đang tuân thủ vai vế của một nhân viên ạ .

Thế Đình biết Như Thiên chống đối ngầm với mình . Còn anh thì không có cách nào để bắt chẹt, bởi Như Thiên đã thi hành đúng vai trò của một nhân viên : Lắng nghe và thực hiện .

Thế Đình không thích lắm phong cách này của Như Thiên . Mẫu người của cô không để ai sắp đặt . Anh thích cô là chính cô, một Như Thiên bản lĩnh và tự tin giống như ngày đầu cô đến công ty phỏng vấn vậy .

Thế Đình hắng giọng :

- Công việc của một trợ lý đòi hỏi phải tự tin, nắm bắt nhanh nhẹn, cho nên cô cần phải thể hiện tính cách thật của mình : Bình tĩnh và tự tin trước công việc và tình huống . Tôi không cần lúc nào cũng “vâng vâng, dạ dạ”, cô hiểu không ?

- Vâng .

- Cho dù cô không thích, tôi cũng nói . Tôi hài lòng con người của cô hôm phỏng vấn hơn . Như thế cô mới đúng là một Như Thiên .

Như Thiên gật đầu :

- Tôi hiểu ý giám đốc . Bây giờ, tôi xin phép ra ngoài nhé .

Thế Đình khoát tay :

- Không cần đâu . Bàn làm việc của cô cạnh đây thôi .

Vừa nói, anh vừa đứng dậy, tiến về phía vách tường bên tay phải . Cánh cửa bật ra, Thế Đình né người sang một bên :

- Bàn làm việc của cô, tôi cho bố trí ở đây cho tiện việc trao đổi hơn . Cô thấy thế nào ?

Như Thiên quan sát căn phòng nhỏ, hình như nó mới được thiết kế để dành riêng cho cô thì phải .

Như Thiên chạm nhẹ tay lên bàn, hơi mát lan tỏa . Cô hài lòng :

- Cảm ơn giám đốc .

- Nơi đây dành riêng cho cô, cô muốn trang trí thế nào tùy thích .

Nhìn khắp một lượt, Như Thiên quay lại :

- Tôi có được tiếp bạn ở đây không ?
- Nếu bạn của cô là Bửu Ngọc và Lượng Tinh .

Như Thiên tròn mắt :

- Sao ông biết họ là bạn tôi ?
- Vì tôi là giám đốc .
- Thế ông có thiên vị không ?

Thế Đình lắc đầu :

- Không . Tình cảm là tình cảm, công việc là công việc . Cho dù cô có là người yêu của tôi, tôi cũng không nường tay .

Như Thiên đỏ mặt :

- Sao ông lại mang tôi ra làm thí dụ ? Nếu cô Nguyệt Hoa của ông biết sẽ không vui đấy .

Cô làm bộ tảng lờ, bỏ mớ giấy tờ lên bàn sau đó kéo ghế ra .

Thế Đình hiểu chớ, nhưng anh đã giấu đi nụ cười . Đến bây giờ, anh vẫn chưa hiểu tại sao anh nhận Như Thiên vào cái ghế trợ lý .

Anh biết chắc một điều, đó không phải vì Như Thiên là bạn của em gái anh .

Trái tim hoang tưởng của Thế Đình hình như đang dạo khúc nhạc đầu thì phải . Nhìn Như Thiên một lần nữa, Thế Đình mới quay bước .

- Chúc cô sớm hòa hợp với công việc !

Cánh cửa đóng lại sau lưng Thế Đình, Như Thiên mới thở phào. Và cô bắt đầu những trang giấy đầu tiên

11. Chương 11

Buổi tối, đến sân cầu lông là thói quen của Như Thiên . Bây giờ tạm ổn định công việc rồi cũng vậy . Dù là một ngày bận rộn với công việc mệt mỏi, cô cũng không cho phép mình nghỉ .

Hôm nay cũng vậy . Cả ngày bị quay cuồng khi theo chân giám đốc đến nhiều nơi . Mệt vô cùng, nhưng cô cũng phải đến sân cầu lông . Vì chỉ nơi đó mới làm cho cô thoải mái tâm hồn thôi .

Trút khỏi người bộ đồ dài, Như Thiên thấy nhẹ nhõm . Cô đang loay hoay tìm đôi giày ình, thì có tiếng chuông cổng dồn dập .

Tính cô cũng hay hết hồn . Cô sợ nhất là những tin tức không hay, bất ổn . Với lại mẹ cũng vừa rời khỏi nhà kia mà .

Không thể chần chừ được, Như Thiên lao vội ra ngoài . Hy vọng mọi việc không như cô nghĩ .

Kéo cánh cổng vừa bật mở, còn kèm theo một tràng cười dài, Như Thiên nghiêm mặt :

- Tụi bây quá đáng lắm nghe .

Cô gái ngồi trên xe hất mặt :

- Bộ mày đang chờ chàng à ?

Như Thiên nổi quạu :

- Chờ chàng cái con khỉ . Tụi bây có biết cách nhấn chuông gọi cửa của tụi bây làm người khác phải đứng tim không ? Cũng may là mẹ tao không có nhà, nếu không bà cũng phải chết đứng vì tụi bây .

Nghe Như Thiên tuôn một hơi, cô gái ngồi phía sau xe xuống giọng :

- Bọn tao chỉ đùa thôi, nhưng đâu biết cách đùa ấy tệ hại đến như vậy . Chuyện không muốn cũng đã xảy ra rồi, mày đừng hình sự mà .

Như Thiên bỗng cao giọng :

- Hai đứa bây đi đâu đây ?

- Bửu Ngọc rủ tao đến chỗ mày cùng đi ăn .

- Sao tự nhiên tốt đột xuất vậy ?

- Nói một câu giận hết sức . Tao và Lượng Tinh từ nào tới giờ không tốt à ?

Như Thiên liếc hai bạn, cô kéo rộng cổng :

- Vào đi, hai ... bà chằn !

Bửu Ngọc chạy xe vào trong sân, cô đá chống :

- Bác gái đi đâu rồi à ?

- Ủ . Mẹ tao đi thăm một người bạn cũ .

- Chỉ còn mình ở nhà ?

- Chứ mấy mình .

Lượng Tinh ngấm bạn :

- Hình như mày cũng chuẩn bị đi đâu ?

- Tao đến sân cầu lông .

- Thế còn chuyện đi ăn ? Hay là nghỉ một buổi đi ?

Như Thiên lắc đầu ngay :

- Không được . Nếu có muốn ăn thật như vậy, thì tụi bây theo tao đến sân cầu lông đi .

- Chi vậy ?

- Đợi tao chơi xong rồi đi ăn .

- Trời ơi ! Thật sự mày không nghỉ được à ?

- Không .

Bửu Ngọc chen vào :

- Bộ mày không biết tính nó giống tính anh Hai tao sao, Lượng Tinh ? Không thể thay đổi được gì, thì tao và mày đành theo nó vậy . Bấy lâu nghe nó chơi cầu lông, nhưng tao và mày chưa tận mắt xem . Hôm nay có cơ hội, ngu gì bỏ lỡ .

Như Thiên vỗ tay :

- Bửu Ngọc nói phải đó . Vào trong sân cầu lông, biết đâu mày đăng ký theo tao thì sao .

- Hứ ! Tao đâu thích thể thao .

Như Thiên bỏ nhỏ :

- Biết đâu hôm nay tụi bây sẽ gặp đối thủ của tao .

Cô mỉm cười rồi quay lưng :

- Chờ tao chút nha !

Nhìn theo dáng bạn, Lượng Tinh lầm bầm :

- Thấy ghét !

Bửu Ngọc lắc đầu . Thật tình hôm nay cô tìm Như Thiên đi ăn chỉ là một lẽ thôi . Còn việc cô muốn biết quan hệ giữa anh Hai cô và Như Thiên như thế nào rồi ? Công việc ra sao ?

Ở công ty thì không tiện gặp gỡ . Bởi Bửu Ngọc sợ Như Thiên sẽ biết cô là em gái Thế Đình . Bản thân cô cũng biết, chuyện này không thể nào giấu lâu được, nhưng đến đâu hay đến đó . Cô hy vọng Như Thiên sẽ không giận cô, bởi việc làm của cô là xuất phát từ tình bạn .

Lượng Tinh khều bạn :

- Ê ! Mà có thấy dạo này Như Thiên thay đổi không ?

Bửu Ngọc nhướn mắt :

- Thay đổi ? Mà thay đổi gì ?

- Khó chịu hơn và có vẻ chừng chặc hơn .

- Thì mà cũng biết nó đang làm gì rồi . Trợ lý của giám đốc thì phải có phong cách vậy chứ sao . Mà cũng thấy rồi đó, anh Hai tao đâu dễ chịu chút nào .

- Ý tao muốn nói là từ lúc vào “Thế Kỷ” cho đến giờ, Như Thiên càng ngày càng giống anh Hai mà .

Bửu Ngọc gục gặc :

- Ủ há . Mà nói, tao mới để ý .

Cô hỏi bạn :

- Mà suy nghĩ gì ?

Lượng Tinh im lặng, đôi mắt cô chột xa xôi . Suy nghĩ gì à ? Cô suy nghĩ nhiều lắm chứ .

Lượng Tinh cũng có ghen hờn với Như Thiên . Cô vào “Thế Kỷ” trước Như Thiên, nhưng người được mọi người yêu thương lại là Như Thiên .

Cô ganh tỵ với nét đẹp và bản lĩnh của bạn . Như Thiên không màu mè, mọi cái ở cô đều đơn giản . Cả Thế Đình - giám đốc công ty - cũng buột miệng khen Như Thiên, làm Lượng Tinh phải nhói lòng .

Giác quan thứ sáu cho cô biết, trong Thế Đình đã có sự thay đổi nhỏ . Anh đã có một chút tình cảm dành cho Như Thiên rồi .

Lượng Tinh vỡ mộng rồi sao ? Cô thất bại và cô sẽ là người đứng bên lề tình cảm của người khác ?

Không thể như thế được . Lượng Tinh hiểu được mục đích của mình khi đặt chân vào “Thế Kỷ” . Sự tiến thân của cô sẽ không quan trọng, cái quan trọng là con tim của An Thế Đình kia .

Bửu Ngọc nhìn bạn :

- Mà suy nghĩ gì mà im lặng thế ? Tao chỉ muốn biết : nếu anh Hai tao và Như Thiên có một mối quan hệ tốt đẹp, thì mà có tán đồng và ủng hộ không ?

Cuối cùng rồi Lượng Tinh cũng có câu trả lời . Thì ra Bửu Ngọc chọn Như Thiên chứ không phải chọn cô . Vậy mà cô ngu ngơ nghĩ rằng Bửu Ngọc chỉ giúp bạn trong tình yêu thương mà thôi .

Lượng Tinh nhếch môi :

- Tao và Như Thiên đều là bạn của mà, tại sao mà thiên vị vậy ? Mà thà chọn Như Thiên cho anh mà chứ không chọn tao .

Bửu Ngọc thở hắt ra :

- Mà nói đi đâu vậy ? Tao không có sự chọn lựa nào cả . Người chọn là anh Hai tao kia .

Cô đặt tay lên vai bạn :

- Mày đừng buồn khi tao nói lên sự thật . Mày không hợp với anh Hai tao đâu . Đừng nên hoài vọng để rồi phải đau khổ .

Lượng Tinh bỗng lạnh lùng :

- Đau khổ hay không đau khổ, đó là chuyện của tao, tao không mượn mày khuyên nhủ . Và tao cũng không muốn mày có ý kiến trong chuyện của tao .

- Lượng Tinh ! Không vì tình cảm mà tình bạn sức mẻ chứ ?

- Mày yên tâm .

- Dù sao đi nữa, tao cũng mong mày có suy nghĩ đúng đắn . Mày là cô gái tốt, tao hy vọng mày sớm tìm được tình yêu đích thực ình .

- Cảm ơn .

Lượng Tinh đứng lên bước ra ngoài, đúng lúc Như Thiên ra tới :

- Ê ! Đi đâu vậy ?

Lượng Tinh nói, nhưng không quay lại :

- Gia đình tao tìm tao có việc gấp . Tao không thể đi với mày và Bửu Ngọc được . Chúc vui vẻ !

- O ...

Lượng Tinh khuất sau cánh cửa, Như Thiên quay sang Bửu Ngọc :

- Lượng Tinh giận tao hả ?

- Không có đâu .

- Thế ...

Bửu Ngọc khoát tay :

- Gia đình nó gọi điện có việc gì đó, tao không rõ . Nhưng thôi, đừng để ý nữa . Bây giờ đi được chưa ?

Như Thiên nhìn đồng hồ rồi gật đầu :

- Ừ .

Hai cô gái ra xe, Như Thiên vô tư bên lời nói của bạn . Còn Bửu Ngọc, tâm trạng cô nặng nề và nhiều suy nghĩ . Cô sợ Lượng Tinh sẽ làm việc hồ đồ, sẽ đánh mất đi một tình bạn tốt đẹp .

oOo

Khi Như Thiên và Bửu Ngọc đến sân cầu lông thì hình như những người trong câu lạc bộ đã có mặt đầy đủ . Hạ Vy là người nhận ra Như Thiên trước, cô chạy lại :

- Sao đến trễ thế ?

- Xin lỗi, em có một chút việc .

Như Thiên nhónh vào trong :

- Đông đủ rồi hả chị ?

- Ừ, chỉ chờ mình em thôi .

Hạ Vy gật đầu chào cô gái bên cạnh Như Thiên như muốn hỏi . Hiểu ý, Như Thiên liền giới thiệu :

- Đây là Bửu Ngọc, nhỏ bạn thân của em .

Cô quay sang Bửu Ngọc :

- Còn đây là chị Hạ Vy, trưởng nhóm trong câu lạc bộ .

Hai người lại một lần nữa gật đầu chào nhau . Hạ Vy thân thiện .

- Em đã từng đến những nơi này chưa ?

- Dạ chưa . Hôm nay là lần đầu tiên .

- Môn cầu lông này cũng dễ chơi lắm . Vừa có lợi cho sức khỏe, cũng vừa là thú tiêu khiển . Ở câu lạc bộ này, Như Thiên là người chơi cừ nhất . Mỗi lần có đối thủ mạnh, chính Như Thiên là người cứu nguy cho câu lạc bộ . Hôm nay, em có dịp nhìn thấy cô ta trở tài rồi đấy .

Như Thiên lắc đầu :

- Chị đừng thổi phồng em quá có được không ?

- Nhưng trăm nghe không bằng mắt thấy mà .

Bửu Ngọc cười, cô câu cổ bạn :

- Tao đang thật lòng tin những lời chị Hạ Vy nói đấy . Tao chơi thân với mày bấy lâu, bộ tao không biết mày sao ?

Ba cô gái vừa đi vào sân vừa nói chuyện vui vẻ . Đang đi, bỗng Như Thiên khựng lại :

- Gặp phải oan gia nữa rồi .

Bửu Ngọc hỏi :

- Mày nói gì vậy ?

- Người không muốn gặp mà cứ gặp phải .

Hướng mắt theo tầm nhìn của Như Thiên, Bửu Ngọc phát hiện Thế Đình, giám đốc công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” và cũng là anh Hai cô, đang đi bên cạnh Nguyệt Hoa . Hai người cùng vận đồ thể thao, trông cũng hợp duyên đấy chứ .

Bửu Ngọc hơi lầy lăm lăm . Anh Đình có chơi môn cầu lông bao giờ đâu, thế anh ấy vào đây làm gì ? Chẳng lẽ chỉ để đi theo người đẹp ? Như thế thì cũng hơi quá đáng đấy !

Bửu Ngọc định không muốn gặp Thế Đình ở nơi này . Không phải vì sợ đối diện với Nguyệt Hoa, mà là ...

Hai bên cùng gặp nhau ở điểm đến, không muốn thì cũng gặp mặt rồi . Như Thiên gật đầu chào Thế Đình theo phép lịch sự, Bửu Ngọc đứng một bên với đôi mắt bàng quơ, còn Hạ Vy thì vui vẻ :

- Xin chào . Hai người lúc nào cũng đẹp đôi cả .

Nguyệt Hoa kên kieu như không nhìn thấy ba người . Cô quay sang hướng khác vờ ngắm cảnh, ngắm người . Chỉ có Thế Đình là đáp lại, anh nhìn Bửu Ngọc đùa :

- Chào cô Vy ! Hôm nay có thêm một đối thủ mới nữa à ? Như thế thì làm sao bọn này địch lại .

Hạ Vy cười :

- Vẫn chỉ mình Như Thiên thôi đấy chứ . Còn đây là Bửu Ngọc, bạn thân của Như Thiên . Cô ấy đến để cổ vũ cho bạn mình .

- Thế à !

Anh chìa tay :

- Hân hạnh có thêm một người bạn . Chào cô Bửu Ngọc .

Bửu Ngọc tỉnh bơ :

- Không dám, chào giám đốc . Ông cũng biết chơi những trò chơi này nữa sao ? Theo tôi được biết, thì ông không hề biết đánh cầu lông .

- Vậy là cô lầm rồi .

Hạ Vy xen vào :

- Bửu Ngọc à ! Thế Đình cũng là một người đánh cầu cừ lắm đấy .

- Nhưng em chưa thấy .

Thế Đình nhướn mắt :

- Chờ mà xem đi .

- Hứ !

Anh quay sang Như Thiên .

- Tôi có một đề nghị .

- Ông nói đi .

- Hôm nay, chúng ta đánh ăn thua với nhau đi .

- Nghĩa là sao ?

- Vẫn giữ giắc y như cũ . Nhờ các cô trong câu lạc bộ làm trọng tài . Tôi, cô, Hạ Vy và Nguyệt Hoa đánh cặp với nhau . Ai thua thì người đó sẽ đãi một châu ăn .

Như Thiên có vẻ suy nghĩ, song Nguyệt Hoa đã vội lên tiếng :

- Cô sợ à ?

Bửu Ngọc nhanh miệng :

- Không biết ai sợ ai . Cô và ông Đình chuẩn bị đãi một châu ăn là vừa .

Đến lúc này, Nguyệt Hoa mới để ý đến Bửu Ngọc, cô cũng hơi ngạc nhiên :

- Cô cũng đến nơi này sao ?

- Bộ chỉ có chị là đến được ư ?

- Không phải . Tôi hơi lầy lăm lẹ vì theo tôi biết, cô không thích thể thao .

- Chị nghe ai nói vậy ?

- Anh Đình ! Anh ấy ...

Bửu Ngọc chặn ngang :

- Khoan đã ! Tôi muốn đính chính lại . Anh ta không hề biết tôi thích gì và không thích gì cả .

- Nhưng hai người ...

Bửu Ngọc kéo tay Như Thiên :

- Tao không muốn nghe những chuyện không đâu, vào trong kia đi .

- O ...

Đi theo đà kéo của bạn, Như Thiên không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô vẫn hỏi :

- Mà sao vậy ?

Bửu Ngọc cộc lốc :

12. Chương 12

- Không sao hết .

- Mà không thích đối diện với Thế Đình à ?

- Thích hay không thích không còn là quyền của tao .

Chợt Bửu Ngọc nhìn bạn :

- Tao nhớ mày không ưa gì Thế Đình mà, thậm chí còn ghét cay ghét đắng, thế sao ...

Cô nheo mắt :

- Hay tại làm việc chung với nhau một thời gian thấy hợp nhau rồi ?

- Mày nói những nói cuội gì đó ? Hừ ! Tại tao không muốn là người mất lịch sự thôi .

- Vậy à !

Như Thiên bực bội :

- Mày đừng giở giọng đó với tao nữa .

Bửu Ngọc tiếp tục trêu :

- Nếu muốn kết thân với ông ta thì hỏi tao nè .

- Diên khùng !

Như Thiên cầm vợt đi vào sân . Nguyệt Hoa nhìn theo, vội hỏi Thế Đình :

- Bửu Ngọc là em gái của anh, sao hôm nay cô ta có vẻ lạ lùng vậy ? Y như người xa lạ .

Thế Đình nhún vai :

- Ai mà biết . Con gái lúc nắng, lúc mưa .

Thật ra anh biết tại sao Bửu Ngọc làm vậy . Vì cô sợ Nguyệt Hoa làm lộ quan hệ giữa cô và anh thôi . Nhưng chuyện này cũng không thể giấu mãi được .

Nếu một ngày nào đó, Như Thiên biết sự thật công ty cô đang làm là của anh trai Bửu Ngọc, thì lúc đó anh sẽ đứng ra giải thích . Bởi anh nhận Như Thiên vào làm không phải vì sự quen biết của em gái anh, mà là chính năng lực và bản lĩnh thật sự của Như Thiên .

Cô như là thiên thần hộ mệnh của anh vậy . Từ ngày cô vào làm cho đến giờ, công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” luôn nhận được đặc ân của khách hàng . Gần đây, “Thế Kỷ” còn tham dự những chương trình triển lãm và được sự đánh giá cao .

Thế Đình hài lòng lắm . Từ sự nghi ngờ và thiếu thiện cảm, anh đặt niềm tin vào Như Thiên . Cô không những tài giỏi trong lĩnh vực kinh doanh, mà còn có sự sáng tạo và cái đầu thông minh .

Cho dù bây giờ ai nói gì nói, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Thế Đình vẫn luôn bên vực Như Thiên . Rất tiếc, hai người cộng tác tốt, nhưng vẫn chưa thể là bạn của nhau . Bởi vì trong mắt Như Thiên, anh vẫn chưa tin được .

Nguyệt Hoa đập mạnh lên vai Thế Đình :

- Anh nghĩ gì nữa rồi ? Lúc này, em thấy anh lạ lắm nghe .

Thế Đình giả lả :

- Lạ là sao ?

- Hình như anh không còn là anh nữa .

- Hay nói đúng hơn chính lúc này, anh mới thật sự là anh . Anh đang sống thật với mình .

- Đừng nói với em, trái tim anh đang thay đổi .
- Anh có yêu bao giờ đâu mà thay đổi .
- Anh ...

Nguyệt Hoa bặm môi :

- Em không muốn anh thân thiện với cô gái nào khác, kể cả Anh Thục và nhất là Như Thiên .
- Em lấy quyền gì ?
- Bạn gái anh .

Thế Đình phì cười :

- Không ai có quyền với anh, trừ bản thân anh thôi . Và em cũng vậy .

Anh chợt nghiêm mặt :

- Đừng làm những việc ngu xuẩn nhé . Nếu không, em sẽ hối hận .

Thế Đình bỏ đi, Nguyệt Hoa chỉ biết hậm hực nhìn theo .

Điều gì đây ? Cô sắp mất anh ư ? Không thể để điều đó xảy ra được, và không ai có quyền cướp Thế Đình của cô đi .

Nguyệt Hoa ném ánh mắt khó chịu lẫn căm tức về phía Như Thiên . Đừng hòng !

Nhìn Như Thiên với nhiều đường vệt điều luyện và đẹp mắt, Bửu Ngọc thích thú vô cùng . Cô không ngừng vỗ tay la lớn .

- Hay lắm ! Có lên Như Thiên .

Và Bửu Ngọc cũng không khỏi bật cười khi Nguyệt Hoa và anh Hai Thế Đình phải chật vật chạy theo những quả cầu của Như Thiên và chị Hạ Vy .

Hôm nay, cô cũng được biết một bí mật nữa . Anh Hai Thế Đình biết đánh cầu mà cô không hề hay .

Tay vợt của anh cũng cứng đấy chứ . Nếu nhìn theo con mắt kiểu nhà nghề, thì anh Thế Đình không thua Như Thiên đâu .

Bửu Ngọc chau mày, sao thế nhỉ ? Chẳng lẽ anh ấy muốn mình thua ? Nhưng thua thì có lợi ích gì ?

Một giây suy nghĩ, Bửu Ngọc chợt “à” lên . Cô đã hiểu rồi . Thì ra anh Thế Đình có âm mưu .

Ghe gớm thật ! Nguyệt Hoa, Anh Thục kẻ bên mà vẫn chưa chịu còn đèo bồng nữa .

Nhưng anh Hai có biết không nhỉ ? Như Thiên đâu phải là người dễ chinh phục, huống chi Nguyệt Hoa luôn là người kẻ sát bên .

Bửu Ngọc chép miệng . Nếu quả thật anh Hai có tư tưởng như vậy, thì cô phải làm sao đây ?

Nói đúng ra, anh Hai không phải là người tệ hại trong chuyện tình cảm . Nhưng ... anh không rạch ròi trong ranh giới tình bạn và tình yêu . Đối với cô gái nào, anh cũng ân cần và quan tâm . Có thể vì lẽ đó mà họ tưởng anh yêu .

Bửu Ngọc chống cằm . Như Thiên là người bạn cô thương yêu và quý mến nhất . Cô không đồng ý mọi người xúc phạm đến Như Thiên, kể cả anh Hai cô .

Nếu anh Hai cô quan tâm bằng một trái tim chân thành, thì cô sẵn sàng ủng hộ, còn bằng không thì chẳng nói đến gì cả .

Bửu Ngọc ngồi đó, nhưng cô mãi đeo đuổi theo suy nghĩ riêng của mình, không hay trận đấu giữa bốn người đã kết thúc . Đến khi có cái đập nhẹ lên vai, cô mới giật mình .

- Ủa ! Xong rồi ư ?

Như Thiên nheo mắt :

- Mà đến đây để xem bọn tao đánh cầu hay đến đây để mơ mộng về chàng của mày ? Nếu biết trước đây là một sự nhảm chán đối với mày, thì tao không mời mày đi đâu .

Bửu Ngọc cười giả lả :

- Kết quả sao rồi ?

Như Thiên nhún vai không nói . Cô quay sang Hạ Vy :

- Thế nào hả chị ?

Hạ Vy nhìn Thế Đình :

- Xin lỗi anh nhé, Thế Đình !

- Không có gì . Thắng thua là chuyện thường tình mà thôi .

Bửu Ngọc reo lên :

- Ôi ! Như Thiên đã thắng rồi . Hay quá !

Cô ôm bạn xoay tròn làm Như Thiên phải la lên :

- Buông tao ra ! Mày không định giết tao bằng cách này chứ ?

Buông bạn ra, Bửu Ngọc cười hì hì :

- Tại tao mừng quá thôi .

- Mừng cái gì ?

- Vì tao đã có lộc ăn

Như Thiên nổi quạu :

- Ăn, ăn cái con khỉ . Không ăn gì hết .

Cô xách vợt đi ra khỏi sân, làm Bửu Ngọc không biết chuyện gì . Cô hết nhìn Thế Đình, Hạ Vy, rồi mới chạy theo bạn .

- Ê, cái con kia ! Sao tự nhiên nổi khùng bất tử vậy ?

- Ủ, tao khùng đó thì sao ? Mày còn đi theo tao làm gì nữa .

Bửu Ngọc kéo tay bạn :

- Như Thiên ! Mày không có sao đấy chứ ?

- Sao là sao ?

- Mày thắng trận, đáng lẽ mừng mới phải .

- Nhưng mà thắng không vinh quang .

Như Thiên ngồi bẹp xuống nền xi măng, khuôn mặt cô không lấy làm dễ coi .

- Thế Đình đã nhường tao .

- Nhường mày ?

- Ủ . Ông ta đánh rất giỏi, nhưng ông ta đã nhường tao thắng .

- Hai người kia có biết không ?

Như Thiên lắc đầu :

- Họ không biết đâu .

- Vậy thì chẳng có gì phải ái ngại cả . Ai bảo ông ta nhường mày chỉ .

- Nhưng đối diện với Thế Đình, tao thấy mình tệ quá . Ông ta nhường tao thắng, thì ông ta sẽ có dịp cười tao .

- Tao nghĩ không có đâu .

Như Thiên hỏi bạn :

- Sao mày biết ? Mày hiểu ông ta sao ?

- Chút chút . Dù gì tao làm ở “Thế Kỷ” cũng lâu . Thế Đình là người quân tử, không tiểu nhân đâu .

Bửu Ngọc nhún mày :

- Nhưng tao hơi lấy làm ngạc nhiên là tại sao Thế Đình lại nhường mày ? Trong khi tính ông ta thắng thua cả với nữ hay nam đều là chuyện rạch ròi . Thế Đình mà nhường tay, thì trừ phi ...

Cô bỏ ngang câu nói làm Như Thiên tròn mắt :

- Trừ phi gì ?

- Thế Đình bắt đầu có tình cảm với mày .

Bửu Ngọc vừa dứt lời, thì Như Thiên như nhảy dựng .

- Đừng điên khùng .

- Tao chỉ suy đoán thôi mà .

- Suy đoán gì kỳ vậy . Lữ Nguyệt Hoa nghe được, không phải mày đã hại tao sao . Làm ơn cho tao xin cuộc sống bình yên đi Bửu Ngọc . Mới vào làm ở “Thế Kỷ” thôi, bộ muốn tao mất việc lắm sao ?

- Tao nói mày không có gì phải sợ người khác cả . Với Nguyệt Hoa cũng thế . Thế Đình có tình cảm với ai, yêu ai, không ai có quyền xen vào . Nếu tình yêu đã đến, thì mày có tránh né cũng không khỏi . Nói thật, tao cũng đang chờ xem đây .

Như Thiên thở dài :

- Với người đàn ông nào, mày có thể nói điều đó, nhưng với Thế Đình thì đừng nên . Tao và ông ta là kẻ thù của nhau .

- Thì chờ đi .

- Ông ta mà yêu tao được mới lạ .

Bửu Ngọc hất mặt :

- Châu ăn thì sao đây ?

Như Thiên uể oải :

- Tao không đi đâu . Hay là mày đi với mọi người đi .

- Vậy sao được . Mày không đi thì tao cũng không đi . Mỗi lần chạm mặt với Nguyệt Hoa là tao muốn gây lộn .

- Đừng ghét người nhiều như thế, kéo người lại ghét mình .

- Tao cóc sợ .

- Thế bây giờ tính sao ? Hay mày vào nói với họ và chị Hạ Vy một tiếng . Tao ra bãi xe trước .

- Cũng được .

- Nhanh lên nha !

Như Thiên đeo vạt lên vai . Những điều Bửu Ngọc nói làm cô phải suy nghĩ . Quả thật, cô không còn ghét Thế Đình như lúc mới gặp, nhưng nói có cảm tình ... cô cũng không biết mình có hay không . Bởi vì ...

Còn choáng từ đâu ập đến, Như Thiên không nhìn thấy gì nữa cả .

oOo

- Tỉnh rồi ! Tỉnh rồi ! Thế Đình ơi ! Như Thiên tỉnh rồi .

Tiếng la của Bửu Ngọc làm Như Thiên ngơ ngác . Cô bật dậy như cái lò xo khi tay vẫn còn đang truyền dịch . Trước mắt cô là những người vừa quen vừa lạ .

- Tôi đang ở đâu thế này ?

Bửu Ngọc đỡ bạn :

- Mà không nhớ gì sao ?

Như Thiên nhìn xuống cánh tay đang truyền dịch :

- Tại sao ...

Bửu Ngọc nói :

- Mà bị ngất ở sân cầu lông, nên anh Đình đưa mày vào đây . Ở đây là bệnh viện .

Như Thiên đưa mắt nhìn Thế Đình :

- Tại sao tôi bị ngất ?

- Có lẽ cô bị mệt .

- Bị mệt ư ?

Thế Đình hỏi :

- Có bao giờ cô bị ngất chưa ?

- Chưa .

- Thế thì lạ quá ! Bác sĩ cũng chưa cho biết nguyên nhân cô bị ngất nữa . Để tôi đi gặp bác sĩ xem .

Nói rồi, Thế Đình khua tay nhanh ở cửa phòng . Còn lại hai cô gái trong phòng, Bửu Ngọc nắm tay bạn :

- Mà thấy trong người sao rồi ?

- Chỉ hơi nhức đầu thôi .

- Vậy nằm nghỉ đi, đừng ngồi dậy .

- Mẹ tao biết chưa ?

- Tao chưa cho bác hay .

- Đừng để mẹ tao biết nha, kéo bà ấy lại lo .

- Nhưng mà nằm đây ...

- Một lát tao xin về .

Bửu Ngọc cản :

- Không được đâu .

- Mà biết tao không hợp với cái mùi bệnh viện mà . Với lại, tao cũng đâu có bệnh gì .

- Có hay không thì chờ Thế Đình quay lại sẽ rõ .

- Tại sao Thế Đình biết tao ngất ?

- Tao vừa quay vào, cũng vừa lúc Thế Đình đi ra . Thấy mày nằm xuống nền xi măng, anh ta như cuống lên vậy .

- Thế Đình đưa tao vào đây, Nguyệt Hoa không nói gì à ?

- Nói gì, chị ta tức muốn điên lên khi Thế Đình bồng mày thì có .

Như Thiên đỏ mặt :

- Thế Đình bỗng tao à ?
- Anh ta không bỗng thì ai bỗng đây ? Tao đâu làm chuyện đó nổi .

Bửu Ngọc khoát tay :

- Nhưng đó là chuyện giúp người, mày đừng quan tâm . Với ai, Thế Đình cũng làm vậy thôi .
- Thế còn Nguyệt Hoa ? Tao không muốn đối mặt với chị ta .
- Không muốn cũng không được khi mày đang là trợ lý cho Thế Đình .

Như Thiên thở dài :

- Tao sẽ gặp rắc rối dài dài cho xem .

Bửu Ngọc cười :

- Thì có sao đâu . Tao đang muốn xem một vở tuồng để coi ai là người chiến thắng .
- Mày thật là ...

Bửu Ngọc nheo mắt :

- Tự nhiên tao có linh cảm rằng : mình sẽ thắng .

Như Thiên đập bàn :

- Cái đầu thông minh của mày đừng có hoạt động nữa được không ?
- Được . Nếu mày không thích nghe thì tao không nói nữa . Nhưng sau này, mày là người thắng trận, thì mày thua tao cái đầu heo đi .
- Bộ mày thích đầu heo lắm hả ?
- Không thích gì, nhưng thích lấy đầu heo của mày thôi . Sao hả ? Có hứa không ?
- OK . Còn không, mày thua tao cái gì ?
- Một châu ở nhà hàng .
- Nói phải nhớ nghe .
- Ừ .

Hai cô gái ngoéo tay nhau . Nụ cười của Bửu Ngọc chưa dứt, thì cửa phòng bật mở . Thế Đình bước vào :

- Cô không sao nữa chứ, Như Thiên ?

Như Thiên thay đổi thái độ, cô hất mặt :

- Bộ ông thấy tôi có sao à ?
- Ồ ... không . Nhìn cô cười vui vẻ như thế, tôi đã thấy phần nào yên tâm . Nếu không, tôi đã thấy mình có lỗi .
- Anh nói vậy là ý gì ?
- Lúc bác sĩ báo tin bệnh tình của cô, tôi nghĩ vì tôi đã tạo sức ép cho cô .
- Nghĩa là ...

Bửu Ngọc bước lại :

- Anh làm ơn nói rõ hơn một chút đi, Thế Đình .
- Như Thiên không có gì nghiêm trọng ngoài việc cô ấy làm việc hơi nhiều, nên mỗi một thôi . Nghỉ ngơi nhiều một chút thì không sao nữa .

Như Thiên bỏ chân xuống giường :

- Không có gì thì tôi về được rồi .

Thế Đình ngăn lại :

- Khoan đã ! Nếu muốn về thì cô phải chờ truyền dịch xong .

13. Chương 13

Như Thiên khựng lại . Chai nước biển còn khoảng ba phần tư, chắc không lâu nữa đâu . Cô đành ngồi dựa lưng vào tường, mắt nhìn mông lung .

Bửu Ngọc kéo nhẹ tay áo Thế Đình như ra dấu . Anh hiểu ý bước đến bên giường, giọng nhẹ nhàng :

- Chắc công việc cô đang làm vất vả lắm, phải không Như Thiên ? Nếu gặp khó khăn gì hay không hài lòng gì, cô cứ lên tiếng đi . Nhìn nhân viên của mình vì công việc mà ngã bệnh, tôi thấy áy náy lắm .

- Địa vị nào thì công việc nó như thế ấy . Có lẽ tôi chưa hòa hợp với môi trường công việc mới, nên cảm thấy hơi mệt thôi . Một thời gian sau sẽ quen, ông đừng quá quan trọng vấn đề .

Thế Đình vẫn không rời mắt khỏi Như Thiên :

- Tôi nghe Vũ Hùng nói, gần tháng nay, cô làm việc luôn cả ban đêm à ?

- Thời gian rồi, tôi về nhà không biết làm gì, nên ở lại tham khảo thêm công việc thôi . Với lại, từ đây đến ngày ra mắt người tiêu dùng mẫu mới đâu còn xa nữa . Tôi mượn văn phòng công ty để chuẩn bị kỹ hơn . Không vì thế mà ông trách tôi chứ ?

Thế Đình lắc đầu :

- Trái lại nữa đằng khác . Nhân viên nào cũng siêng năng và có trách nhiệm như cô, thì tôi đỡ phải căng thẳng rồi . Nhưng cô làm việc như thế sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đấy . Nếu người trợ lý giỏi của tôi ngã bệnh, tôi biết phải làm sao đây ?

Như Thiên nghiêm mặt :

- Ông lo lắng cho tôi, hay lo lắng cho công việc vậy ?

- Cả hai .

Thế Đình cười :

- Nói đùa với cô thôi . Dù sao sức khỏe của cô cũng quan trọng hơn .

- Cám ơn sự quan tâm của ngài giám đốc, tôi nàoỡ phụ lòng ông, phải không ? Nhưng thành ý của ông, tôi ngại không dám nhận đâu .

- Tại sao ?

Bửu Ngọc đột ngột chen vào :

- Tại vì Như Thiên sợ Nguyệt Hoa không được vui . Thế Đình ! Anh phải hiểu chuyện đó chứ ?

Thế Đình cau mày :

- Cô ấy không vui thì có liên quan gì đến Như Thiên chứ ?

- Anh không hiểu hay thật sự không hiểu vậy ? Đã là phụ nữ, khi yêu thì ai mà chẳng ghen .

- Em muốn nói Nguyệt Hoa ghen với Như Thiên à ?

- Ừ .

Thế Đình nóng nảy :

- Cô ta lấy tư cách gì chứ ?

- Người yêu của anh . Không phải với mọi người, Nguyệt Hoa ở vai trò đó sao ? Anh Hai à ! Như Thiên là bạn thân của em, em không muốn nó bị bất cứ tổn thương gì, và càng không muốn anh trêu đùa trên tình cảm của nó . Em nghĩ anh hãy nghiêm chỉnh ở vào tư cách của một ông chủ đi .

Bửu Ngọc nói một hơi, cô dâu hay Như Thiên đang trợn tròn mắt vì lời của cô .

Như Thiên lấp bắp :

- Hai người ... hai người có quan hệ gì ?

Bửu Ngọc giật mình bụm miệng . Chết rồi ! Trong lúc đấu khẩu với Thế Đình, cô đã quên đi điều bí mật đã giấu bấy lâu nay .

Bửu Ngọc nhìn anh Hai, nhưng Thế Đình cũng chẳng biết phải làm sao . Giao kèo giữa hai người đã bị lộ hết rồi .

Làm việc chung không lâu, nhưng bản tính của Như Thiên không phải anh không biết . Cô rất nhiều tự ái, thêm lần này bị gạt nữa ... không khéo anh không giữ nổi người trợ lý giỏi của mình .

Thế Đình chép miệng, phải tìm cách thôi . Lúc trước, anh có thể chẳng suy nghĩ, nhưng bây giờ thì khác . Anh không thể để Như Thiên ra đi, trong khi công ty rất cần cô và anh cũng rất cần cô nữa .

Như Thiên nhồm lên :

- Trả lời đi ! Hai người quan hệ như thế nào ? Có phải là anh em với nhau không ?

Bửu Ngọc ngập ngừng :

- Như Thiên à ! Mày nghe tao nói đi . Thật ra, tao không định giấu mày, nhưng nếu để mày biết giám đốc công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” là anh của tao, thì mày sẽ không nộp hồ sơ vào công ty . Cho nên ...

- Mày dối gạt tao .

- Không phải như thế ... tao chỉ muốn giúp đỡ mày .

Như Thiên gơ tay :

- Đừng nói nữa . Nhờ mày làm như vậy, nên bây giờ người ta có cơ hội mĩa mai tao : Có người chống lưng nên mới được người ta nể trọng . Ha ... ha ... ha ...

Như Thiên cười trong cay đắng, cô cảm thấy mình đã bị bạn bè coi thường .

Thế Đình nhỏ nhẹ :

- Cô trách Bửu Ngọc cũng không đúng . Cô ấy làm vậy là thương cô thôi .

- Thương tôi ?

Như Thiên quay nhìn Thế Đình :

- Nếu như tôi không được Bửu Ngọc, em gái của ông giới thiệu, thì ông có xem hồ sơ của tôi không ?

- Đương nhiên là có . Tôi tuyển chọn người cho công việc của mình rất là kỹ . Nếu cô không có năng lực, thì tôi chọn cô làm gì .

- Ông không nhận bất cứ lời gởi gắm nào chứ ?

- Không .

- Cám ơn ông .

Như Thiên tự động rút kim truyền dịch ra khỏi tay mình . Bửu Ngọc hốt hoảng :

- Mày làm gì vậy ?

- Đi về.
- Nhưng mày chưa khỏi hẳn mà.
- Tao không cần mày quan tâm tới tao, nhất là theo những cách mày đã làm.
- Như Thiên...

Đi ngang qua mặt Thế Đình, Như Thiên nói :

- Có tiếp tục công việc hay không, hãy để tôi suy nghĩ lại.

Bửu Ngọc chạy theo, nhưng bị Thế Đình nắm lại :

- Hãy để cho cô ấy về đi.

-Nhưng...

- Bây giờ em có theo cũng chẳng làm gì được. Vài ngày sau, Như Thiên bớt giận, đến lúc đó em hãy gặp. Anh tin cô ấy không cố chấp đâu.

Bửu Ngọc ỉu xiu :

- Vậy anh đi theo Như Thiên giùm em đi. Em sợ...

Thế Đình xoa đầu em gái :

- Em lo lắng cho anh của em như thế thì hay quá. Thôi được rồi, anh sẽ canh Như Thiên. Còn em, mau giải quyết phí bệnh viện đi.

Trước khi quay đi, Thế Đình còn đùa :

- Em thương Như Thiên như vậy, thôi thì để cô ấy làm chị dâu em đi. Hai người sẽ được ở chung một nhà.
- Được thế thì tốt rồi. Em sợ Như Thiên chê anh, với lại em còn hổng có tin tưởng anh nói chi...

Thế Đình cốc lên đầu em gái :

- Bêu xấu như thế đủ rồi đấy.
- Anh có gì tốt đâu.

Bửu Ngọc bắt ngờ la lên :

- O ! Như Thiên đi đâu mất tiêu rồi.

Thế Đình nhìn ra cổng bệnh viện:

- Tại em tất cả.

Rồi anh cũng hấp tấp bỏ đi

Bửu Ngọc nhìn theo bóng anh Hai mà lòng không bớt lo lắng, bởi cô quá rành bản tính của Như Thiên. Nết giận của nhỏ không tầm thường.

0o0

Trời đã sáng từ lâu và mặt trời cũng đã lên cao, thế nhưng Như Thiên vẫn không buồn ngồi dậy. Cô nằm đấy để ngẫm nghĩ những sự việc đã qua.

Thì ra cô chỉ là con rối của mọi người mà thôi. Bửu Ngọc được cô xem là người bạn thân nhất cũng lừa dối cô.

Nếu như hôm qua cô không bị ngắt đứt vào bệnh viện, thì có lẽ cô chưa biết được sự thật đâu.

An Thế Đình, An Bửu Ngọc. Cô đang là con dối của hai người đó.

Như Thiên cay đắng cho chính mình. Ai bảo cô nghèo chi, không có điều kiện để đến nỗi phải dựa dẫm vào người khác.

Chắc chắn An Thế Đình được dịp cười cô, bởi Hàn Như Thiên không bản lĩnh như anh ta nghĩ.

Càng nghĩ, Như Thiên càng thấy tức ình và càng giận Bửu Ngọc. Tại sao cô không nhìn thấy được mối quan hệ không bình thường của họ chứ ?

Như Thiên nhắm mắt. Cô muốn xua đi mọi thứ ung tung trong đầu. Không thể được, tất cả lảng vảng bên cô.

Tại sao lúc này đây, khuôn mặt và nụ cười của Thế Đình lại ẩn hiện ? Anh nghiêm khắc nhưng cũng rất nhiệt tình. Trong công việc, cô chưa bao giờ làm phật lòng anh và anh cũng thế. Có điều... khi đối diện ngoài đời, cô chưa bao giờ chịu thua anh, nhất là những lúc bên anh có mặt Nguyệt Hoa.

Lắm lúc Như Thiên không hiểu nổi mình. Phải chăng con người cô đã bắt đầu có cảm tình ? Thế thì...

- Như Thiên ! Con thức chưa ?

Tiếng gõ cửa phòng kèm theo tiếng gọi của mẹ làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Như Thiên. Cô nhăn mày rồi trả lời :

- Con thức rồi mẹ ạ.

- Thế thì sao vẫn chưa ra khỏi phòng ? Hôm nay con không đi làm sao ?

Đi làm ? Câu nhắc nhở của mẹ không làm cho Như Thiên có một cử chỉ nào cả. Bởi hôm nay, cô đâu có ý định đi làm.

Có trở lại “Thế Kỷ” làm hay không, cô cần phải suy nghĩ lại.

Tuy hiện tại cô đang rất cần việc làm, nhưng cô không thể đạp lên lòng tự trọng của mình, để cho người khác có dịp cười cợt và mỉa mai. Không làm ở “Thế Kỷ” thì cô vẫn có thể tìm việc ở một công ty khác vậy. Nghĩ như vậy, Như Thiên không thấy lòng mình nặng nề.

- Như Thiên ! Con không sao chứ ?

Giọng có vẻ lo lắng của mẹ lại kéo Như Thiên rời khỏi suy nghĩ của mình. Cô ngồi dậy :

- Con không sao. Con ra ngay đây.

Cửa phòng được mở, bà Như Mai chăm chú nhìn con gái :

- Con thật sự không sao đấy chứ ?

- Dạ.

- Nếu không sao thì tốt rồi. Mẹ đã chuẩn bị điểm tâm, con mau làm vệ sinh để còn đến công ty nữa.

- Con không đi làm.

- Tại sao ? Được nghỉ phép à ?

- không có.

- Thế...

- Con không muốn làm ở “Thế Kỷ” nữa. Con đang chuẩn bị xin chỗ khác.

Bà Như Mai nhíu mày :

- Mẹ thấy con làm ở “Thế Kỷ” cũng tốt lắm mà. Có bạn trợ giúp nhau.

- Giúp con hay để cười con.

- Con nói gì thế Như Thiên ? Giữa con và Bửu Ngọc xảy ra chuyện gì à ?

Như Thiên lắc đầu hờ hững :

- Cũng không có gì quan trọng.

- Con có nói dối mẹ không ? Tối qua Bửu Ngọc gọi điện đến, hỏi con về nhà chưa là sao ?

- Hôm qua Bửu Ngọc đi chung với con, nhưng cuối cùng con về trước. Giữa bọn con có chút vấn đề thật, nhưng là trong công việc. Mẹ đừng quan tâm.

- Sao không bận tâm cho được khi con là con của mẹ, còn Bửu Ngọc, mẹ cũng xem như con gái. Có vấn đề gì thì hãy cùng mổ xẻ để làm sáng tỏ đi. Hai đứa là bạn thân, đừng quá đặt tự ái lên trên hết mà làm mất đi tình bạn. Mẹ thấy Bửu Ngọc hiền hơn con nhiều lắm.

Như Thiên nhếch môi :

- Về bề ngoài dễ đánh lừa một con người lắm mẹ ạ. Con chưa thể tha thứ cho việc Bửu Ngọc dối gạt con.

- Nhưng mà dối gạt điều gì ?

Đúng lúc chuông điện thoại reo, bà Như Mai quay lưng nhắc ông nghe.

- Alô..

- Bác gái ! Là cháu đây.

- Bửu Ngọc ! Có chuyện gì không cháu ?

- Dạ... cháu muốn biết Như Thiên đã đi làm chưa ạ ?

Bà Như Mai nhìn về hướng cửa phòng con gái. Không thấy Như Thiên ở đó, bà nói :

- Nghe nói hôm nay, Như Thiên không đến công ty.

14. Chương 14

Bà tò mò :

- Giữa hai đứa xảy ra chuyện gì vậy ?

- Dạ... Như Thiên giận cháu về việc cháu giấu bạn ấy. Giám đốc công ty “Thế Kỷ” là anh Hai cháu.

- Là thế à ? Nhưng tại sao Như Thiên biết được vậy ?

- Hôm qua, Như Thiên bị ngã ở sân cầu lông. Cháu và anh cháu đưa Như Thiên vào bệnh viện. Trong lúc hai anh em cháu nói chuyện, Như Thiên đã vô tình nghe được.

Bà Như Mai hấp tấp :

- Sao Như Thiên bị ngã vậy ?

- Dạ, nghe bác sĩ nói do Như Thiên làm việc quá sức thôi, không có gì nghiêm trọng cả.

- Vậy mà Như Thiên có nói gì với bác đâu. Cái con bé cứng đầu vô cùng. À ! Cháu có muốn nói chuyện với Như Thiên không ?

- Dạ, thôi bác ạ. Như Thiên còn giận cháu, sẽ không tiếp chuyện đâu. Để cho Như Thiên thông thả, rồi có quyết định cho riêng mình. Dù sao, cả anh cháu và cháu đều không muốn Như Thiên nghỉ việc.

- Bác biết rồi.

- Cháu chào bác.

- Chào cháu.

Bà Như Mai vừa gác máy thì đã nghe giọng Như Thiên kể bên :

- Bửu Ngọc gọi, phải không mẹ ?

- Ừ.

- Nhỏ đã nói gì ? Lại giải thích nữa không ?

Như Thiên nhún vai :

- Là như vậy đấy. Luôn tìm nguyên nhân và lý do ình.

Bà Như Mai nghiêm mặt :

- Như Thiên ! Hôm qua con bị ngất phải vào bệnh viện, tại sao con không nói với mẹ ?

- Con không muốn làm mẹ lo lắng. Với lại, con cũng đâu có bệnh gì... chỉ hơi quá sức trong công việc thôi.

- Con nói vậy mà nghe được à ? Nếu Bửu Ngọc không gọi điện đến, thì mẹ sẽ không bao giờ biết. Con có thương mẹ không Như Thiên ?

- Mẹ...

- Nhà có hai mẹ con, mẹ không lo lắng cho con thì lo lắng cho ai đây ?

Như Thiên lăm bầm :

- Sao nhỏ ấy nhiều chuyện quá vậy ?

- Con nói gì đó ? Bửu Ngọc là một đứa bạn tốt, con không nên cảm thấy khó chịu khi người ta quan tâm tới con.

Như Thiên gãi đầu :

- Hình như trong đôi mắt mẹ, con lúc nào không đúng.

- Con nghĩ vậy à ?

- Chứ còn gì nữa. Trong câu chuyện, không lúc nào mẹ không nhắc đến Bửu Ngọc với những lời khen. Con cảm thấy ganh tỵ đấy.

Bà Như Mai phì cười :

- Thôi đi con gái, ganh tỵ như thế thì không đúng rồi. Nếu con ngoan thì mẹ cũng khen con cơ mà.

- Nhưng mẹ chưa bao giờ khen con cả.

- Thế ư ?

Như Thiên xua tay :

- Mà mẹ cũng không nên khen con làm gì, bởi con chưa bao giờ ngoan trong đôi mắt mẹ cả. Con bướng bỉnh, con cứng đầu, con không phải, con cố chấp... Nói tóm lại, con chưa bao giờ là đứa con ngoan. Lúc nào cũng làm mẹ buồn phiền lo lắng.

Bà Như Mai nhướng mày

- Sao tự nhiên xỉ vả mình vậy ?

Như Thiên buồn rầu

- Bởi con không thể nào so sánh với Bửu Ngọc.

Khờ quá ! Mỗi người có nét riêng. Cho dù con bướng bỉnh con cứng đầu, nhưng mẹ lúc nào cũng thương yêu con. Hai mẹ con ta đã sống thế giới của hai người từ lâu không thể thay đổi được, con có hiểu không ?

Bà Như Mai đặt tay lên vai con gái

- Mẹ lúc nào cũng muốn con vui vẻ và có cuộc sống hạnh phúc. Mẹ thấy chuyện Bửu Ngọc giấu con là không có gì quá đáng cả. Với tính của con, con chịu đến những nơi quen biết để làm việc sao ?

- Nếu biết vậy, sao nó còn làm ?

Mẹ hiểu Bửu Ngọc, tại vì nó thương bạn, mà con là người bạn Bửu Ngọc thương yêu nhất. Con giận Bửu Ngọc là không đúng đâu.

- Mẹ...

- Nếu con yêu thích công việc ở Thế Kỳ thì tại sao vì một tự ái của con, mà từ bỏ sở thích của mình chứ ?

- Con...

- Mẹ không muốn xen vào công việc của con. Thôi thì con hãy tự suy nghĩ và quyết định lấy. Dù con có quyết định như thế nào, mẹ cũng ủng hộ con.

Bà Như Mai quay lưng

- Thôi mẹ đừng suy nghĩ nhiều nữa. Ra ăn sáng với mẹ.

- Dạ.

Như Thiên đi theo mẹ mà lòng vẫn còn ngổn ngang. Cô không biết quyết định của mình có đúng không, nhưng ít ra cũng phải chờ vài ngày nữa cho cơn tức của mình nguôi ngoai. Mà Hàn Như Thiên này cũng đâu ngu dại gì bỏ công việc rất ư là tốt. Cô muốn đẩy giá mình lên cao thử một lần.

Vừa gặp Thế Đình ở phòng khách, Bửu Ngọc hỏi ngay :

- Anh Hai ! Mấy ngày nay, Như Thiên có đi làm không ?

- Bóng dáng của cô ấy cũng không thấy .

Bửu Ngọc nhíu mày :

- Sao kỳ vậy . Em gọi điện đến nhà, bác gái nói Như Thiên đi làm .

- Cô ấy đi làm sao không có mặt ở công ty ?

- Làm sao em biết được .

Thế Đình buông người xuống xa lông :

- Anh cũng muốn hỏi em đây . Thật ra, Như Thiên giận em hay giận anh ? Công việc thì đổ dồn, thêm gần tới ngày ra mẫu mới, Như Thiên im lặng đến bao giờ ? Làm hay không làm cũng nói một tiếng chứ .

- Anh Hai ! Đừng nổi giận mà . Để chiều nay em gặp Như Thiên xem sao .

- Anh không phủ nhận Như Thiên thông minh và rất được việc, nhưng bản tính của cô ta như thế thì khó khăn lắm đấy . Nếu không bớt cái lối của mình, thì cô mãi mãi vẫn không làm được việc gì .

- Em hiểu rồi .

Thế Đình nhăn mày :

- Em hiểu thì được gì, quan trọng là bạn của em kìa . Anh đồng ý tuyển vào hai người . Lượng Tinh thì chậm chạp, thêm lúc này đầu óc cô ta để đâu đâu . Còn Như Thiên thì thông minh nhạy bén, nhưng lại giàu lòng tự trọng . Anh không biết anh có sai lầm không khi chọn hai người .

Bửu Ngọc xuống giọng :

- Lỗi cũng ở em . Phải chi em đừng giấu Như Thiên thì đâu có ngày hôm nay . Còn làm ảnh hưởng đến anh và công việc nữa .

Thế Đình lắc đầu :

- Giờ phút này không nên trách cứ ai hay nhận lỗi về ai . Điều chủ yếu là mau chóng hoàn thành công việc trong dự tính .

- Em giúp gì được cho anh ?

- Như Thiên tuy chỉ làm việc với anh trong một thời gian ngắn, nhưng rất hợp nhau . Ngoài cô ấy ra, anh không thể hợp tác với người nào để gấp rút công việc cả . Với lại dự án mới, chỉ có mình anh và cô ấy biết .

- Vậy phải làm sao ? Hay để Lượng Tinh và Anh Thực giúp anh .

Thế Đình phản đối :

- Hai người đó vào để làm rối tung công việc của anh à ? Còn nữa, không phải em đã từng nói với anh : Anh Thực không đáng tin cậy sao ?

- Nhưng ...

- Thôi được rồi . Nếu em thật sự lo cho anh, lo cho công ty thì cố gắng đưa Như Thiên trở về với “Thế Kỷ” đi . Hiện tại, công ty đang rất cần cô ấy .

- Công ty đang rất cần hay anh cũng đang rất cần ? Em để ý rồi đó nha . Ngày nào Như Thiên chưa xuất hiện, thì ngày đó anh như người mất hồn . Cứ thờ dài, đôi khi còn cáu gắt vô cớ nữa . Anh đừng nói với em là do công việc quá nhiều nha .

- Ủ, thì ...

- Yêu rồi phải không ? Thành thật thú nhận đi, để xem nhỏ này có giúp được không .

Thế Đình đánh trống lảng :

- Thôi em đi, đừng nhiều chuyện quá .

Bửu Ngọc gục gặc :

- Được thôi, nếu anh đã nói vậy thì em sẽ không xen vào nữa . Bởi lúc nào anh cũng có Nguyệt Hoa, thì nhắc đến Như Thiên làm gì . Em cầu mong cho Như Thiên đừng bao giờ đến “Thế Kỷ” làm việc nữa .

Thế Đình kêu lên :

- Phải em không đó ?

- Không có Như Thiên, thì anh vẫn tìm được những trợ lý giỏi khác mà . Có thể là Nguyệt Hoa hay một số cô bạn nào đó của anh .

- Em có phải là em gái anh không, Bửu Ngọc ?

- Thì đúng rồi, An Bửu Ngọc là em gái An Thế Đình .

- Vậy tại sao em cứ “kê” anh hoài . Em thừa biết không ai có thể thay thế chức vụ trợ lý của Như Thiên mà . Hoàn cảnh hiện tại không cho phép anh có một bắt đầu nào . Như Thiên làm việc rất ăn ý với anh . Vả lại, cô ấy còn đang chịu trách nhiệm trong việc chọn mẫu mới cho việc triển lãm sắp tới .

Bửu Ngọc thôi không trêu ghẹo nữa :

- Lại thế nữa cơ à ? Hiện tại không ai có thể thay thế chức vụ trợ lý của Như Thiên, hay không ai có thể thay thế Như Thiên trong trái tim anh ? Em hiểu diễn biến tâm trạng của anh, nhưng giúp anh thì không thể được rồi, bởi Như Thiên cũng đang giận em .

Cô chợt đề nghị :

- Hay là em cho anh địa chỉ của Như Thiên, anh đến nói chuyện với nó nghe .

- Hóa ra anh đi năn nỉ nhân viên của mình à ?

- Muốn đạt được mục đích, hạ mình một chút cũng không sao . Huống chi Như Thiên trong đôi mắt anh đâu chỉ là một nhân viên . Anh đến tìm Như Thiên, hổng chừng nhỏ trở lại công ty đấy ?

- Em giỏi quá ha .

- Cám ơn lời khen của anh .

Thế Đình cốc lên đầu của em .

- Cám ơn nè .

Bửu Ngọc ôm đầu nhăn nhó :

- Úi da ! Anh phát-xít vừa thôi . Người ta thật tình giúp đỡ mà trả ơn người ta vậy đó hả ?

Bà Bửu Lan đi ra, nghe tiếng con gái, bà hỏi ngay :

- Hai anh em lại gây gỗ nhau nữa à ?
- Ai thêm gây chứ . Anh Hai ăn hiếp con thì có .

Thế Đình trợn mắt :

- Anh ăn hiếp em hồi nào ?
- Không phải sao ? Mới cốc lên đầu người ta đó .
- Ai biểu em làm cho anh tức .

Bà Lan can ngăn :

- Thôi, lớn hết rồi, đừng như con nít lên ba vậy, suốt ngày cứ cự cãi nhau .

Bửu Ngọc xoa xoa đầu, phân giải :

- Mẹ nghĩ coi đúng không . Trợ lý công ty đột nhiên nghỉ việc, công việc tồn đọng làm anh Hai căng thẳng, tuyển trợ lý mới thì anh Hai không chịu, bảo bắt đầu lại thì không thích . Cuối cùng, con đề nghị anh Hai đến gặp trợ lý của mình thì anh Hai lại đánh con .

Bà Lan nhú mày nhìn con trai :

- Không phải con nói bạn của Bửu Ngọc đang làm trợ lý cho con sao ?
- Dạ phải .
- Thế tại sao lại nghỉ việc ?
- Tất cả cũng tại Bửu Ngọc . Xin việc cho người ta mà còn giấu giếm, để khi người ta biết thì người ta giận chứ sao .

Bà Lan quay sang con gái :

- Người bạn làm trợ lý cho anh Hai con là Như Thiên hay Lương Tinh ?
- Dạ, Như Thiên .
- Theo mẹ biết, thì con bé đó có cá tính và hiểu việc lắm mà .
- Dạ, lỗi cũng tại con, không nói rõ cho Như Thiên biết ngay từ đầu . Con đã giấu Như Thiên, anh Hai là giám đốc công ty “Thế Kỷ” .
- Vậy là con đã xúc phạm đến lòng tự trọng của người ta ?

Bửu Ngọc cúi đầu :

- Như Thiên giận con và giận luôn cả anh Hai, nên không đến làm việc .

15. Chương 15

Bà Lan nghiêm mặt :

- Thế Đình, Bửu Ngọc ! Hai con có thật sự cần Như Thiên không ?

Giọng Thế Đình rất trầm :

- Cô ấy là một trợ lý giỏi, mẹ ạ .
- Chỉ thế thôi à ?

- Dạ ...
 - Còn Bửu Ngọc ?
 - Như Thiên là một người bạn rất tốt .
 - Vậy hai con nên tìm Như Thiên, nói rõ mọi vấn đề đi . Mẹ tin Như Thiên không cố chấp đâu .
- Bà đặt tay lên vai Thế Đình :
- Mẹ hiểu con và mẹ luôn ủng hộ con trong mọi công việc .
 - Cảm ơn mẹ .
- Bà Lan nhướng mắt :
- Hôm qua, mẹ có gặp Như Thiên ở chợ . Hình như con bé có gì đó muốn nói, nhưng cuối cùng lại thôi . À ! Như Thiên có hỏi mẹ về công ty . Trong câu chuyện, mẹ nghe có cái tên Anh Thục và Chánh Hạo .
- Thế Đình hấp tấp :
- Cô ấy còn nói gì nữa không mẹ ?
- Bà Lan lắc đầu :
- Không . Sau đó Như Thiên chào mẹ rồi vội vã bỏ đi .
- Thế Đình lẩm nhẩm rồi anh nhắc ống nghe, bấm số :
- Alô . Vũ Hùng ! Tao gặp mày một chút được không ?
 - Nhưng ... tao có hẹn với Bửu Ngọc .
 - Khi khác đi . Chuyện này quan trọng hơn .
 - Vậy ...
 - Tao nói với Bửu Ngọc giùm cho .
 - OK .
 - Mười lăm phút sau, gặp nhau ở “343” .
- Thế Đình gác máy, anh nói nhanh với Bửu Ngọc :
- Anh hẹn với Vũ Hùng rồi, đừng buồn nhé .
 - Có chuyện hả anh ?
 - Ủ . Khi nào về, anh Hai sẽ nói cho em nghe .
- Thế Đình chụp chiếc chìa khóa trên bàn :
- Con đi, mẹ nhé !
- Bà Lan vội theo :
- Nè ! Trưa có về ăn cơm không ?
 - Chưa biết nữa . Nếu con về được, con sẽ gọi ẹ .
 - Lái xe cẩn thận đó .
- Nhìn theo dáng Thế Đình, Bửu Ngọc tủm tỉm :
- Quan tâm đến người ta mà chối mãi tình cảm của mình . Mẹ ơi ! Như Thiên về làm dâu mẹ được chứ ?
 - Chuyện đó, con hãy hỏi anh Hai con kìa .
 - Con thấy anh Hai OK rồi đó .

- Vậy thì mẹ cũng OK luôn . Nhưng Như Thiên ...

- Cái đó còn phải xem tài của anh Hai . Trái tim chân thật thì sẽ có một tình yêu chân thật thôi .

Bà Lan mỉm cười . Nụ cười bà hài lòng cho những đứa con thân yêu .

Gởi xe vào bãi, Như Thiên bước vào một nhà hàng khá sang trọng . Đang đưa mắt tìm kiếm đối tượng của mình, thì nhân viên phục vụ nhà hàng tiến lại hỏi :

- Cô à ! Cô đi mấy người ?

Như Thiên giơ tay :

- Chỉ một người thôi, nhưng hãy để tôi tự tìm chỗ ngồi nhé !

Lách qua nhiều dãy bàn, cuối cùng Như Thiên cũng nhìn thấy kẻ phản chủ Anh Thực đang ngả ngớn với một người đàn ông, cách chỗ cô đứng không xa lắm .

Như Thiên mím môi kềm nén tức giận . Đối với loại người này, cô không nên ồn ào . Mục đích của cô bấy lâu nay là theo dõi để biết chính xác ai là kẻ tiết lộ kế hoạch của công ty ra ngoài .

Nghi ngờ Anh Thực đã lâu, và hôm nay cô mới có cơ hội .

Kéo ghế ngồi quay lưng lại với cặp tình nhân ấy, Như Thiên mới chột nhớ .

Cô đã nghĩ việc ở “Thế Kỷ” rồi mà, mọi chuyện đâu còn liên quan đến cô .

Như Thiên định đứng dậy, nhưng rồi cô ngồi yên tại chỗ .

Dù cô không còn làm ở “Thế Kỷ” đi nữa, nhưng Bửu Ngọc là bạn của cô mà .

Tuy cô có giận cho việc làm của Bửu Ngọc, nhưng lương tâm không cho phép cô làm ngơ trước thảm họa mà “Thế Kỷ” sắp sửa gánh chịu . Huống chi cô là con người có trái tim, có tình yêu thương mà . Còn nữa, cô cũng đâu nói là cô không quay lại “Thế Kỷ” .

Tạm hài lòng với suy nghĩ đó, Như Thiên gọi ỳnh ly nước . Nhưng vào nhà hàng chỉ uống nước thôi sao ?

Khi nhân viên phục vụ mang nước ra, Như Thiên nói :

- Tôi còn chờ một người bạn nữa . Khi nào anh ấy đến, tôi sẽ gọi thức ăn .

- Vâng .

Nhân viên phục vụ vừa quay lưng đi, Như Thiên đổi tư thế ngồi ngay .

Ở cách đó hai cái bàn, Anh Thực vô tư nói chuyện, cô đâu hay có người theo dõi mình .

- Chánh Hạo à ! Kế hoạch của em sắp sửa hoàn thành rồi .

Người đàn ông mang tên Chánh Hạo lên tiếng :

- Sao em nói có người cản trở em mà ?

- Thì đúng đó, nhưng bây giờ thì không rồi .

- Em đẩy họ ra à ?

Anh Thực lắc đầu :

- Một thư ký quèn như em thì làm gì có bản lĩnh đó chứ . Thú thật, em rất ghét con nhò trợ lý của giám đốc . Nó vừa thông minh, vừa tài giỏi lại có cái nhìn thấu người khác . Em đang tìm cách, nhưng chưa đến đâu thì cô ta đã tự nghỉ việc rồi .

- Đơn giản thế ư ?

- Vâng .

- Tại sao cô ta nghỉ việc ?

- Em nghe nhân viên công ty đồn : Như Thiên nghỉ việc là vì tự ái .

- Tự ái và lòng tự trọng nữa, phải không ?

Anh Thực gật đầu :

- Phải . Bửu Ngọc, em giám đốc là bạn thân của Như Thiên . Lúc giới thiệu Như Thiên vào làm việc, cô ta giấu không cho biết giám đốc công ty “Thế Kỷ” là anh trai của mình . Đến khi kể chuyện, Như Thiên tự ái nghỉ việc ngay .

Anh Thực thở phào :

- Chúng ta đã bớt đi mối lo . Cả ông trời cũng giúp thì chúng ta sẽ sớm thành công thôi .

- Em đừng vội mừng, cẩn thận là tốt nhất .

- Em hiểu rồi .

Chánh Hạo đưa ly bia lên miệng :

- Để anh xem An Thế Đình lớn tiếng được bao lâu . Cuộc triển lãm sắp tới, anh muốn “Thế Kỷ” không còn chỗ đứng .

Anh đặt tay lên vai Anh Thực :

- Đến lúc đó, chúng ta sẽ được sung sướng ở phương trời khác . Em cố gắng lên nhé !

- Nhưng anh cũng phải hứa với em, không dính líu gì đến Nguyệt Hoa nữa .

- Ủ, anh hứa .

- Nếu để em thấy anh còn đi chung với Nguyệt Hoa, thì mọi kế hoạch của anh coi như công dã tràng .

- Em hừ anh à ?

Anh Thực nghiêm mặt :

- Em không nói suông .

Chánh Hạo dỗ ngọt :

- Thôi, thôi, đừng nổi nóng . Chuyện gì anh hứa với em, anh sẽ không bao giờ nuốt lời .

Anh Thực sung sướng ngả đầu lên vai Chánh Hạo . Cô dâu hay đằng sau lời ngọt ngào giả tạo ấy là cả một sự thâm độc đáng sợ .

Ngồi nghe cuộc đối thoại của hai người, Như Thiên cảm thấy ghê tởm làm sao . Khi hai người đều có mưu đồ riêng, thì làm gì có sự thành thật với nhau chứ ?

Như Thiên đang muốn rời khỏi chỗ ngồi của mình, thì ngoài cửa có hai người đàn ông bước vào.

Nhận ra người không xa lạ, Như Thiên liền cúi mặt tránh né . Nhưng ý cô muốn không như trời muốn . Hai người đàn ông kia tiến thẳng về phía chỗ cô ngồi . Có tránh cũng tránh không được nữa rồi .

Như Thiên chưa biết phải làm sao, thì đúng lúc đó có một cặp trai gái vội vã đi ngang chỗ cô ngồi .

Như Thiên nhìn theo, thì ra đó là Anh Thực và Chánh Hạo . Cô thở phào, may quá ! Nếu không thì kể chuyện hết rồi . Bây giờ cô đối diện với người quen cũng không sao .

Cô còn đang loay hoay thì hai người đàn ông kia đã đứng kế bên :

- Như Thiên ! Cô cũng biết thưởng thức đây chứ ?

Như Thiên vờ giật mình ngẩng lên :

- Giám đốc, phó giám đốc .

Thế Đình và Vũ Hùng tự nhiên kéo ghế ngồi :

- Cô thì sung sướng rồi, không đi làm để có thời gian đến những nơi này . Chẳng bù với Bửu Ngọc, cứ lo cho cô buồn giận, không ăn không uống, nhốt mình ở trong nhà .

Câu nói sốc của Thế Đình làm Như Thiên khó chịu . Cô bật đứng dậy :

- Xin lỗi giám đốc . Đáng lý ra tôi có hẹn bạn, nhưng có lẽ họ không tới . Bây giờ tôi xin phép .

Thế Đình ngăn lại :

- Cô khoan đi đã ! Tôi chưa nói hết mà .

- Tôi nghĩ giữa tôi và ông không có gì để nói cả .

- Tại sao lại không ? Quan hệ công việc và tôi cũng ở vào vai trò là anh trai của bạn cô mà .

- Vậy thì sao ? Ông tưởng ông là anh của Bửu Ngọc, thì có quyền nói chuyện với tôi bất cứ lúc nào à ? Với lại, tôi cũng đâu có ý định quay lại “Thế Kỷ” làm việc mà, ông còn nói quan hệ công việc là gì ?

Vũ Hùng lên tiếng :

- Tuy đây là cuộc gặp tình cờ, nhưng không phải để hai người đấu khẩu với nhau .

Anh quay sang Như Thiên :

- Cô ngồi xuống đi ! Thật tình chúng tôi đang có chuyện tìm cô đây .

Nể Vũ Hùng, Như Thiên ngồi trở lại ghế, nhưng cô không muốn nhìn đến Thế Đình .

Vũ Hùng ra dấu cho nhân viên phục vụ . Anh hỏi :

- Như Thiên ! Cô uống gì ?

- Tôi vừa uống xong .

- Nhưng cô uống gì thêm đi . Cuộc nói chuyện của chúng ta không nhanh đâu .

- Vậy thì cho tôi ly cà phê đá .

Vũ Hùng nói với nhân viên phục vụ :

- Ba ly cà phê đá .

- Vâng . Xin quý khách chờ chút .

Đợi người phục vụ đi khỏi, Vũ Hùng gọi chuyện :

- Tôi biết cô không dành thời gian cho những việc ngồi nhâm nhi ly nước một cách vô bổ này đâu .

16. Chương 16

- Nếu người ta nghĩ được như anh thì tốt biết mấy .

- Cô là người đam mê công việc, tại sao cô không trở lại với công việc của mình ? “Thế Kỷ” đang cần cô và mọi người ở “Thế Kỷ” cũng nhớ cô lắm .

- Thật không ?

Như Thiên nhếch môi :

- Cần tôi, tôn trọng tôi thì họ đâu dối tôi .

- Đó chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi . Không có Bửu Ngọc giới thiệu, chúng tôi vẫn tuyển cô, vì cô có năng lực thật sự . Như Thiên ! Đừng giận Bửu Ngọc nữa . Tại cô ấy lo cho cô và muốn cô làm việc chung với cô ấy mà thôi .

- Điều này, tôi hiểu .

- Thế cô đồng ý trở lại công ty chứ ? Cô có biết mấy ngày không có cô, Thế Đình làm việc chẳng ra hồn gì cả .

- Tôi có ảnh hưởng lớn vậy sao ?

- Chứ còn gì nữa . Cô mau mau đi làm đi . Nếu không, anh ta điên lên mất .

Thế Đình nắm lấy tay cô :

- Vừa phải thôi nghe thằng quý . Có cần phải quan trọng hóa vấn đề không ? Bạn bè chơi nhau thế là cùng .

- Thì có sao, tao nói vậy . Không phải mày rủ tao tìm nhà Như Thiên sao ?

Thế Đình gỡ tay cô ra và nói :

- Vũ Hùng à ! Giám đốc của chúng ta đâu có như vậy . Anh có quá đáng không đó . Ông ta mất hồn là vì người đẹp nào kia, làm sao vì tôi được .

- Cô nói cũng phải . Dù sao cô chỉ là một trợ lý thôi mà .

Thế Đình mỉm cười, nhìn cô đầy vẻ đồng cảm . Hai người này quá lạ, cùng nhau mà chơi anh .

Nhưng dù sao thấy Như Thiên cười mở, anh cũng yên tâm . Hy vọng cô sớm trở lại với “Thế Kỷ” để anh không phải bận khoăn .

Nhân viên phục vụ mang nước ra Nhìn cả phê nhỏ giọt chậm chạp, Như Thiên liên tưởng sự thành công và thất bại của con người .

Thành công là cả một chuỗi ngày dài chờ đợi phần thưởng . Còn thất bại, chỉ thoáng chốc là như mây khói .

Hiện tại, ở “Thế Kỷ” cũng vậy . Nếu không sớm vạch mặt kẻ phản chủ, thì “Thế Kỷ” sẽ sụp đổ . Rồi sự phần thưởng của bao con người trong gần đây năm qua sẽ trở thành vô nghĩa, mà cô cũng sẽ trở thành một tội nhân . Sự cố chấp của cô có đáng bằng bao nhiêu con người không ạ ? Như Thiên chợt thấy mình quá tệ .

Phin cà phê ngừng chảy, Thế Đình tự tay để đường rồi khuấy đều cho Như Thiên .

Đẩy nhẹ ly cà phê về phía cô, nhưng Như Thiên chẳng có chút phản ứng . Nhìn khuôn mặt đăm chiêu của cô, anh hươ hươ tay :

- Nè ! Cô suy nghĩ gì vậy ?

Như Thiên chớp mắt :

- À ... không .

- Cô uống cà phê đi .

- Cảm ơn .

Như Thiên bưng ly đưa lên miệng . Hương cà phê thơm, vị cà phê đắng và ngọt của đường chan hòa vào nhau làm cô có chút tỉnh táo hơn . Như Thiên hỏi :

- Cà phê ở đây được chứ ?

- Ừ . Cô hay đến đây lắm à ?

- Lần đầu thôi . Tôi làm gì dư tiền mà đến những nơi sang trọng này chứ ?

- Thế sao hôm nay cô đến ?

- Có việc bắt buộc tôi phải vào đây . À ! Hôm nay là ngày nghỉ, sao hai người hẹn nhau mà không phải hẹn với người khác ?

Thế Đình nhướng mày :

- Hẹn với người khác là ai ?
- Người yêu chẳng hạn .
- Tôi làm gì có người yêu mà hẹn .
- Ông khéo nói đùa, thế chị Nguyệt Hoa là gì ?

Thế Đình nhún vai :

- Cô ta là bạn gái, mà vai trò bạn gái và vai trò người yêu khác nhau xa . Chẳng hạn như cô đi với tôi, thì người ta có thể gọi cô là bạn gái của tôi .
- Khó hiểu quá ! Tôi chỉ có thể hiểu theo cách đơn giản : người con trai và người con gái, khó có thể làm bạn bình thường với nhau .

Vũ Hùng chen vào :

- Mỗi người có cách nghĩ khác . Thế Đình thì không nghĩ như cô, bởi hẳn ta là người đàn ông khá phóng khoáng . Nhưng thôi, cô nghĩ Nguyệt Hoa là bạn gái của Thế Đình cũng được, bởi hai người đã từng cặp bồ với nhau .

Thế Đình trừng mắt :

- Mà nói những nói cuội gì đó thẳng quỳ ? Coi chừng tao đấy ! Không khéo tiếng anh Hai cũng không được gọi nữa là .

Vũ Hùng rụt cổ :

- Cô thấy chưa ? Sếp mà hăm dọa thì ai mà không sợ . Hôm nay vì đi theo sếp mà tôi đã lỡ hẹn với Bửu Ngọc .
- Anh có quyền phản đối, vì hôm nay là ngày nghỉ mà .

Thế Đình đằng hắng :

- Lấy mất ngày nghỉ của nhân viên, tôi có hơi quá đáng thật, nhưng công việc quan trọng hơn .

Như Thiên quan tâm :

- Công việc gì mà hai người vận dụng đến cả ngày chủ nhật ?

Thế Đình nhìn Như Thiên :

- Hôm qua, cô có gặp mẹ tôi phải không ?

Như Thiên nhún mày :

- Hôm qua ...

Cô gật đầu :

- Đúng rồi . Tôi đã gặp bác gái ở chợ . Nhưng mà ... có gì không ?
- Hình như cô có nhắc với mẹ tôi tên Anh Thực và Chánh Hạo gì đó ...
- Thật ra lúc đó tôi đang tức, nên đã nói lung tung .

Thế Đình nghiêm mặt :

- Cô biết gì về hai người đó ?
- Tôi ...

Vũ Hùng khuyến khích :

- Cô đừng sợ . Chúng tôi cũng đang lưu tâm đến họ đấy .
- Vậy hai người đã nghi ngờ họ ?

- Chỉ mới đây thôi . Chúng tôi thấy hành động và cử chỉ khả nghi của Anh Thực, nên mới để ý . Cô ấy đã không trung thực đối với “Thế Kỷ” .

- Việc mấy lần trước bị lộ tin, anh và “ông” Thế Đình có nghi ngờ ai không ?

- Chúng tôi chưa tìm hiểu rõ, nên không dám khẳng định .

Như Thiên chậm rãi :

- Tôi thì không biết nói thế nào với anh và Thế Đình . Nếu như lúc này hai người đến sớm một chút, thì gặp cặp tình nhân ấy rồi . Họ cặp bồ với nhau, hình như chỉ vì lợi ích riêng . Họ toan tính lợi dụng nhau, tôi nghe mà thấy sợ .

Thế Đình chợt hiểu :

- Vậy ra cô đến nhà hàng này là vì theo dõi họ .

- Ông nói theo dõi sao nghe nặng nề quá . Tôi chỉ tò mò thôi . Nhưng Anh Thực sẽ không qua được người đàn ông đầy thủ đoạn như Chánh Hạo đâu . Anh ta yêu một lúc hai cô gái và lợi dụng cả hai cô .

- Cô muốn nói đến Anh Thực và Nguyệt Hoa ?

- Tôi thấy ông hiểu ra mọi chuyện rồi đấy . Thật ra, tôi có cảm giác về sự không thành thật và mờ ám của Anh Thực lâu lắm rồi, nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội và chứng cứ để xác định . Mấy ngày tình cờ và tìm hiểu, tôi thấy âm mưu và thủ đoạn của họ có thể hại chết ông và “Thế Kỷ” .

Ngừng một chút, Như Thiên nói tiếp :

- Tôi suy nghĩ kỹ rồi . Tôi quyết định trở lại “Thế Kỷ”, nhưng không phải vì nể ông hay tình bạn của Bửu Ngọc, mà tôi vì tất cả mọi người ở “Thế Kỷ” .

Thế Đình mừng rỡ :

- Cô vì ai cũng được . Nếu cô bằng lòng trở về là tôi vui lắm rồi . Có cô, công ty sẽ không rối lên nữa .

Vũ Hùng kê thêm :

- Và tôi cũng không còn nổi cáu vô cớ nữa .

Thế Đình đắm bạn :

- Mà không nói, đâu ai nói mà cảm .

- Nhưng sự thật nó là như vậy mà . Mà không những cần Như Thiên cho công ty, mà còn cần cô ấy cho cuộc đời của mà nữa, có đúng không ?

Câu nói táo bạo của Vũ Hùng làm Thế Đình gãi đầu, còn Như Thiên thì đỏ mặt . Cô nạt nhỏ :

- Anh nói mình anh nghe thì được, chứ để người khác nghe là anh hại đời tôi đó .

- Không khủng khiếp vậy chứ ?

- Anh thử nghĩ xem . Câu nói này mà đến tai Nguyệt Hoa, không phải tôi sẽ khổ sao ? Còn chưa nói giám đốc, ông ấy sẽ cho rằng “địa mà đòi đeo chân hạc”, ông ấy càng có dịp mỉa mai tôi .

Thế Đình nhỏ nhẹ :

- Đó là suy nghĩ của cô, chứ tôi nào dám . Cô là trợ lý giỏi của tôi, tôi tôn trọng và quý cô không hết nữa là . Tôi chỉ xin cô một điều, bỏ tiếng “ông” giùm tôi đi . Tôi và Vũ Hùng bằng tuổi nhau, tại sao cô gọi Vũ Hùng bằng anh, còn tôi cứ mang mãi tiếng “ông” nặng nề ấy ?

Như Thiên ngịch ngợm :

- Tiếng “ông” mà tôi dành cho ông là chứng tỏ ông “to” nhất, “cao” nhất, “lớn” nhất . Cũng có nhiều người muốn tôi gọi bằng “ông”, nhưng không được đấy !

- Tôi không cần tiếng ông ấy .

Thấy Thế Đình có vẻ khó chịu, Như Thiên không đùa nữa :

- “Ông” không thích thì tôi sẽ không gọi .

Cô trở lại vấn đề chính :

- Hai anh đã có kế hoạch gì chưa ?

- Kế hoạch thì đã có, nhưng còn phải chờ cô . Tôi muốn Anh Thục và Chánh Hạo không có cơ hội chối cãi . Ngày mai, tôi sẽ nhờ người giúp điều tra về Chánh Hạo .

- Nhưng anh cũng phải nên cẩn thận . Một khi mà họ có ý định chiếm đoạt tài sản của người khác, thì họ không đơn giản đâu .

- Tôi hiểu mà .

Và cứ thế, ba người trao đổi với nhau . Họ không biết thời gian và có người đang trông ngóng đợi họ .

Lúc họ tạm kết thúc cho kế hoạch của mình, thì Như Thiên chính người phát hiện thời gian không còn sớm nữa .

Sợ mẹ lo lắng, nên cô chào từ giả Thế Đình và Vũ Hùng . Cô cũng từ chối luôn bữa ăn thịnh soạn mà hai người đã thành ý mời .

Như Thiên lấy xe về, trong lòng cô không còn ảm ức, bởi sự tha thứ nào cũng làm cho con người nhẹ nhàng và thoải mái cả .

Ngày mai trở lại công ty, chắc mọi người sẽ ngạc nhiên lắm, còn mẹ sẽ cho rằng cô là người lúc nắng lúc mưa .

Nhưng thôi đi, miễn cô hiểu được hiện tại cô muốn gì là được rồi .

17. Chương 17

Sáng nay, bầu trời đối với Như Thiên là rất đẹp . Cô đến công ty với tâm trạng vui vẻ, trên môi lúc nào cũng có nụ cười .

Đẩy xe qua cổng công ty, Như Thiên gật đầu chào bác bảo vệ . Hôm nay, cô lại thấy bác ... đẹp trai hơn thường ngày .

Qua một khoảng sân khá rộng, Như Thiên mới đến được nơi để xe dành cho nhân viên công ty . Đang loay hoay khóa xe và lấy giỏ xách, tiếng nói cất lên gần bên làm cô hơi giật mình :

- Ủa ! Không phải cô nghỉ việc sao ?

Như Thiên tỉnh tỉnh :

- Công việc không thích hợp, tôi cũng định nghỉ đó chứ, nhưng vì “Thế Kỷ” đang có người rình rập muốn phá hoại . Là một con người sống có trách nhiệm, tôi không thể bỏ mặc công ty trong lúc nguy khốn . Với lại, tổng giám đốc cũng đối xử rất tốt với tôi .

Anh Thục háy ngang :

- Nói chuyện nghe làm như mình quan trọng lắm vậy . Không có cô, công ty vẫn hoạt động bình thường thôi .

Như Thiên chọc tức :

- Tôi biết chứ . Vắng tôi thì đâu ảnh hưởng gì đến công ty, nhưng tổng giám đốc thì có ảnh hưởng thật đó . Cô biết rõ sự nổi quạu vô cơ của Thế Đình mà, phải không ?

Ngừng một chút để quan sát rõ thái độ của Anh Thục, Như Thiên nói tiếp :

- Có lẽ mấy ngày nay, cô bận rộn lắm thì phải ? Xin lỗi nha Anh Thục . Hôm qua Thế Đình và Vũ Hùng có tìm tôi . Họ muốn tôi trở về vai trò trợ lý, bởi ngày triển lãm mẫu mới của “Thế Kỷ” cũng gần kề rồi . Tôi muốn thấy sự thành công rực rỡ của “Thế Kỷ” .

Anh Thục giấu đi sự phẫn nộ . Mới hôm qua, cô còn mừng rỡ nói với Chánh Hạo rằng kế hoạch của cô đã không còn người cản trở . Thế mà ... Như Thiên lại đột ngột trở về, còn mang theo cả sự tính toán và nghi ngờ . Lời nói bóng gió như cho Anh Thục biết : Như Thiên đã nghi ngờ ai đó thì phải .

Vậy là không được rồi, cô phải thay đổi kế hoạch thôi . Không khéo công sức của cô năm năm qua phải đổ sông đổ biển .

Anh Thục nhếch môi :

- Nghe cô nói, tôi tưởng cô là người thay đổi cục diện .
- Cái đó thì không dám . Tôi chỉ muốn giúp Thế Đình vạch mặt kẻ phản chủ .
- Cô làm được sao ?
- đương nhiên, khi trong tay tôi đầy đủ chứng cứ . Xin lỗi, tôi phải vào làm việc .

Như Thiên quay đi, cô còn để lại một câu :

- Cô nên cẩn thận đó, Anh Thục .

Nhìn theo dáng Như Thiên khuất dần ở cầu thang, Anh Thục vừa tức tối vừa lo sợ . Cô lấy điện thoại cầm tay bấm nhanh . Sau vài giây chờ đợi, cuối cùng cũng có người nghe máy :

- ...

- Alô . Chánh Hạo ! Là em đây .

Giọng ngái ngủ của Chánh Hạo :

- Có chuyện gì mà gọi cho anh sớm thế ?
- Em mới vừa gặp Như Thiên, con nhỏ đã đi làm trở lại ...
- Em nói gì ? Không phải hôm qua em nói với anh, con nhỏ nghỉ việc rồi sao ?
- Thì đúng vậy . Sáng nay, khi đến công ty, em thấy con nhỏ lù lù xuất hiện . Em hổng biết con nhỏ đang toan tính điều gì nữa, nhưng hình như Như Thiên đã nghi ngờ chúng ta .
- Nghi ngờ điều gì ?
- Như Thiên nói : cô ta trở lại công ty để vạch mặt kẻ phản chủ . Còn nữa, cô ta cảnh cáo em là nên cẩn thận .

Chánh Hạo trấn an :

- Cô ta chỉ nói vậy để đánh tâm lý mọi người thôi . Nếu em tỏ ra lo sợ, thì em đã tự tố cáo mình . Bây giờ nghe anh, hãy thật bình tĩnh, mặc kệ ai nói gì, kế hoạch chúng ta rút ngắn càng sớm càng tốt . Ồ ! Còn bao nhiêu ngày nữa mới mở cuộc triển lãm ?
- Khoảng một tháng nữa .
- Vậy mẫu mã tham dự triển lãm, anh nghĩ đã có .
- Em nghe nói “Thế Kỷ” tham dự triển lãm với vương miện của Nữ hoàng Elizabeth .

Chánh Hạo cười :

- Tốt lắm ! Anh đoán không lầm, thì trị giá vương miện đó hơn một tỷ đồng .
- Ngoài vương miện là mẫu đăng ký, còn có vòng đeo cổ và nhẫn nạm kim cương của phu nhân tổng thống Mỹ .

- Chúng ta giàu rồi đó, em cố gắng lên nha .

Anh Thực ngập ngừng :

- Chánh Hạo ! Nhưng em sợ ...

- Bây giờ em còn sự lựa chọn sao ? Thôi, đừng có thế này, thế nọ nữa . Anh phải chuẩn bị đi làm đây !

Chánh Hạo cúp máy làm Anh Thực thấy hụt hẫng, nhưng thật sự cô đâu còn sự lựa chọn nữa . Đã leo lên lưng cọt rồi phải chịu thôi .

Vì tương lai và hạnh phúc của cô và Chánh Hạo, không có gì làm cô chùn lòng cả .

Anh Thực cất máy vào túi xách rồi ung dung lên phòng làm việc của mình . Cô đâu hay có một người quan sát cô từ cửa sổ lầu hai .

Thế Đình chưa kịp mở cửa văn phòng, thì bị chặn lại :

- Khoan đã giám đốc ! Tôi xin ngài năm phút được không ?

Thế Đình nhăn mày :

- Bửu Ngọc ! Có chuyện gì sau giờ làm việc nói được không ? Bây giờ anh rất bận .

Bửu Ngọc nài nỉ :

- Em chỉ xin năm phút thôi mà anh Hai . Đâu mất thời gian nhiều của anh, anh Hai ...

- Thiệt là ...

Thế Đình đẩy cửa phòng :

- Thôi được rồi, nhưng chỉ năm phút thôi nghe .

Bửu Ngọc mừng rỡ :

- Cảm ơn anh Hai .

Bước hẳn vào phòng làm việc của anh trai, cô nhìn quanh :

- Như Thiên đi làm lại rồi, phải không anh Hai ?

Thế Đình ngồi vào bàn làm việc của mình :

- Em gặp anh chỉ để hỏi bấy nhiêu thôi à ?

- Anh trả lời em đi .

Thế Đình gật nhẹ :

- Ừ .

- Như Thiên đã hết giận em rồi, phải không ?

- Chuyện đó, em đi mà hỏi cô ấy .

Chỉ chờ có thế Bửu Ngọc chạy bay đến cánh cửa phòng đang đóng . Thế Đình vội theo :

- Em đi đâu đó ?

- Gặp Như Thiên .

- Không được, đang giờ làm việc .

- Người nhà không mà anh Hai . Gặp được Như Thiên rồi, em ra ngay .

Rồi Bửu Ngọc mất sau cánh cửa . Thế Đình lắc đầu :

- Con bé này, lúc nào Như Thiên cũng quan trọng cả . Hèn gì hai người không thể tách rời hay giận đối nhau lâu .

Nói mới nhớ, theo anh biết, thì bộ ba Bửu Ngọc, Lượng Tinh và Như Thiên chơi rất thân với nhau . Đi đâu họ cũng đi chung, thậm chí khi làm việc cũng làm chung . Tình bạn đẹp của họ, anh thấy ganh tỵ vậy .

Nhất là Bửu Ngọc, cô rất thương Như Thiên và hình như hai người này cũng thân nhau hơn Lượng Tinh .

Trong hai người bạn của Bửu Ngọc, Thế Đình là người ít gặp Như Thiên nhất, nhưng trái lại anh thích tính cách của Như Thiên hơn Lượng Tinh .

Lúc đầu có thể không hiểu nhau lắm . Khi tiếp xúc với nhau trong công việc, anh mới thấy Như Thiên là người con gái đáng trân trọng và anh cũng để ý cô từ ấy .

Tuy đôi lúc cũng còn đấu khẩu nhau, nhưng Như Thiên chính là động lực thúc đẩy anh trong công việc . Và Thế Đình từ đó thay đổi luôn chính mình . Anh không còn “trêu hoa ghẹo nguyệt” nữa, tự nhiên trở thành một người đàn ông đứng đắn và nguyên tắc hơn .

Những ngày không có mặt Như Thiên, anh như bộ máy chạy nhiều bị nóng . Nếu nhân viên không ca thán, thì anh đâu biết mình cần cô trợ lý ngang ngạnh này .

Nay Như Thiên đã trở lại làm việc, anh nhất định không để cho cô đi lần nữa . Vì vắng cô, sẽ không ai ... đấu khẩu với anh .

Thế Đình đang mơ màng cho những ngày vui của mình sắp tới, thì có tiếng gõ cửa .

Cộc ... Cộc ... Cộc ...

Anh sửa lại tư thế ngồi :

- Mời vào !

Người mở cửa là Vũ Hùng, anh tiến lại gần bạn :

- Không phải Bửu Ngọc tìm mày sao ?

- Tìm tao chỉ là một cái cớ, chủ yếu là gặp Như Thiên kia .

- Vậy ...

- Có lẽ hai người đang ở trong phòng và đang tỉ tê .

- Mày không có ý kiến ?

Thế Đình so vai :

- Nói gì bây giờ ? Bửu Ngọc là chúa nhõng nhẽo, còn Như Thiên ... Thôi thì tao đành phải làm lơ một lần .

Vũ Hùng chọc ghẹo :

18. Chương 18

- Hay là mày sợ Như Thiên ngang bướng . Yêu thì yêu, nhưng không được chiều chuộng như thế

Thế Đình hắt mặt :

- Mày vào đây tìm Bửu Ngọc hay có chuyện muốn nói với tao ?

- Cả hai . Nói chuyện với mày trước, còn Bửu Ngọc, lát nữa tao cùng cô ấy về phòng thiết kế .

Vũ Hùng trải tờ giấy đang cầm trên tay ra trước mặt Thế Đình :

- Mày xem đi .

Thế Đình “ồ” lên :

- Đẹp quá !

- Đây là mẫu mà “Thế Kỷ” đang làm . Tao mang lên ày và Như Thiên xem . Có ý kiến gì thì nhanh chóng lên .

Vũ Hùng chỉ từng món giải thích :

- Đây là vương miện nữ hoàng Elizabeth, kia là nhẫn nam kim cương và vòng đeo cổ của cùng nữ hoàng Elizabeth luôn . Mới đầu định làm nhẫn và vòng cổ của phu nhân tổng thống Mỹ, nhưng sau đó, phòng thiết kế đổi ý, làm trọn bộ .

Thế Đình gục gặc :

- Sáng kiến rất tuyệt vời . Để chút nữa, tao và Như Thiên hội ý rồi báo ọi người biết .

- Như Thiên còn có những sáng kiến độc đáo nữa . Tao hy vọng lần này, “Thế Kỷ” thành công lớn và được tham dự triển lãm ở châu Á .

- Tao cũng có niềm tin lắm .

Thế Đình tuyên bố :

- Chiếc vương miện đầu tiên, tao sẽ tặng cho người tao yêu .

- Có phải là Như Thiên không ?

- Là ai thì lúc đó mày sẽ biết . À ! Chúng ta cần nên kiểm tra lại hệ thống bảo an của công ty, để đảm bảo an toàn hơn .

- Ngày mai, tao sẽ nhờ người kiểm tra .

- Từ đây đến ngày triển lãm, có lẽ chúng ta sẽ mệt đấy . Mày nói mọi người cố gắng nhé .

- Ủ .

Thế Đình ngả người ra ghế :

- Mười năm rồi, giờ đây tao mới bận rộn thật sự .

- Bởi vì mày đã thật nghiêm chỉnh, nhưng sự nghiêm chỉnh của mày cũng làm cho nhiều cô gái nuôi tiếc đấy .

- Tao không bận tâm .

Vũ Hùng cười :

- Trái tim đã có người làm chủ, thì còn bận tâm làm gì nữa .

- Mày hiểu tao đó .

- Nè ! Mày chọn Như Thiên thật chứ ?

- Có lẽ ...

- Thế còn Nguyệt Hoa, Anh Thực, Lượng Tinh ?

Thế Đình trợn mắt :

- Ở đâu nhiều thế ? Tao nhớ là tao đâu cặp bồ với họ .

- Nhưng họ yêu mày .

- Chuyện này kỳ hơn nữa đó . Chẳng lẽ người nào yêu tao, tao cũng phải đáp lại sao ? Vũ Hùng à ! Mày đừng quan tâm vấn đề này nữa . Tao nghĩ mày dành thời gian cho Bửu Ngọc thì hay hơn . Con bé rắc rối không thua gì Như Thiên đâu .

Cánh cửa phòng bật mở, Bửu Ngọc và Như Thiên bước ra :

- Hai người đang nói xấu gì bọn này đấy ?

Vũ Hùng xởi lởi :

- Không . Bọn anh thắc mắc hai người nói gì mà lâu thế .

Bửu Ngọc nhìn đồng hồ :

- Chỉ mười phút thôi mà .

Thế Đình lên tiếng :

- Mười phút cũng là thời gian vậy .

Như Thiên cúi đầu :

- Xin lỗi giám đốc ...

Bửu Ngọc nín thở :

- Mà làm gì mà sợ anh Hai tao dữ vậy ?

- Đây là công ty . Công ty có nguyên tắc của công ty . Tao và mày nói chuyện trong giờ làm việc là không đúng rồi .

- Nhưng ...

Thế Đình cau mày :

- Em sai mà còn định cãi bướng nữa sao ?

Anh nghiêm mặt :

- Em và Vũ Hùng trở lại văn phòng làm việc đi . Anh có việc cần trao đổi với Như Thiên .

Bửu Ngọc ngần ngừ chưa muốn đi . Như Thiên đẩy bạn :

- Đi đi ! Cuối giờ gặp lại .

Bửu Ngọc dậm dề :

- Anh Hai tao có ăn hiếp mày, mày nhớ nói với tao nghe .

Như Thiên bịt miệng để ngăn tiếng cười . Làm gì Thế Đình ăn hiếp cô được chứ .

Vũ Hùng cũng đứng dậy chào Thế Đình và Như Thiên . Đợi hai người khuất ở cửa, Thế Đình chỉ vào ghế :

- Cô ngồi đi !

- Cám ơn giám đốc .

Như Thiên kéo ghế ngồi một cách tự nhiên, bởi đối với cô, Thế Đình không đáng sợ tí nào .

Thế Đình hỏi :

- Nghỉ vài ngày, công việc làm cô căng thẳng không ?

Như Thiên lắc đầu :

- Không .

Thế Đình gõ nhẹ cây viết xuống bàn :

- Tôi đang lo sợ cô không kham nổi công việc, còn dự định tuyển người từ phòng kinh doanh sang giúp cô . Thế nhưng khi nghe cô nói, tôi thấy nhẹ nhàng đi .

Ngừng một chút, anh nói tiếp :

- Như Thiên ! Thời gian này sẽ rất bận rộn, bởi công ty đang chuẩn bị một kế hoạch lớn . Tôi hy vọng cô thông cảm và cố gắng giúp đỡ nhé .

- Tôi đã đồng ý trở về “Thế Kỷ”, thì anh đừng bắn khoăn . Dù sao tôi cũng là nhân viên công ty, nên phải có trách nhiệm chứ . Tôi chỉ sợ bản thân mình không hoàn thành công việc anh giao, làm anh khó xử thôi .

- Tôi tin tưởng cô mà .

Thế Đình đẩy nhẹ tờ giấy có in mẫu sang Như Thiên :

- Cô xem đi !

Đôi mắt Như Thiên sáng lên :

- Đẹp quá !

Cô ngẩng ngửa :

- Đây có phải là sản phẩm tham dự triển lãm không ?

- Phải rồi . Nhìn ở ngoài nó còn đẹp nữa . Cô có ý kiến gì không ?

- Vương miện, cả vòng cổ và nhẫn đều là của nữ hoàng Elizabeth ?

- Cô nói đúng đấy .

Như Thiên nhún mày :

- Không phải chúng ta chỉ làm vương miện thôi sao ? Còn vòng cổ và vòng nhẫn làm theo phụ nhân của tổng thống Mỹ ?

- Thoạt đầu là vậy, nhưng ở phòng thiết kế có ý kiến khác . Mà tôi thấy trọn bộ cũng hay đấy chứ

- Chúng ta có quyền cách tân không ?

- Được chứ .

Như Thiên thò tay lấy cây bút chì trên bàn làm việc của Thế Đình . Cô vẽ vẽ vào trong tờ giấy, rồi đưa cho Thế Đình :

- Tôi không phải là nhà thiết kế hay tạo mẫu . Tôi chỉ vẽ theo cách nhìn của tôi, ông xem giùm tôi đi .

Thế Đình nhận tờ giấy từ tay Như Thiên, anh giật mình . Vương miện trở nên lạ và có nét thu hút hơn, còn vòng cổ thì sang trọng và quý phái . Phải nói Như Thiên có cặp mắt nhà nghề, cô như một nhà tạo mẫu chuyên nghiệp vậy .

Thấy tự nhiên Thế Đình im lặng, Như Thiên nóng lòng :

- Tệ lắm phải không ? Tôi tiện tay vẽ chơi thôi, anh đừng quan tâm .

- Không, nhờ bàn tay của cô mà bản mẫu này có giá trị hơn . Tôi sẽ cho làm mẫu này để tham dự triển lãm .

- Anh suy nghĩ kỹ chưa ?

- An Thế Đình làm việc thì cô yên tâm .

Như Thiên xò tay :

- Vậy anh cho tôi xin lại tờ giấy đó ?

- Chi ?

- Tôi vẽ rõ lại, rồi mang xuống phòng thiết kế luôn .

- Tôi nghĩ, tôi giúp cô chuyện này .

- Anh còn nhiều việc lắm .

- Tôi làm được mà . Hay cô sợ tôi cướp công của cô ?

- Nhảm nhí !

Như Thiên quơ tay, vô tình chạm phải ly nước rơi xuống nền gạch vỡ nát .

Hết hồn, cô đẩy ghế ngồi nhò xuống :

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý .

Thế Đình cũng rời khỏi chỗ ngồi . Thấy Như Thiên dùng tay nhặt mảnh vỡ của ly, anh la :

- Không được đụng vào .

- Ấy da !

Nhưng đã muộn . Một dòng máu tươi chảy ra từ ngón tay xinh đẹp của Như Thiên .

Thế Đình nhanh tay nắm lấy chỗ đứt trên ngón tay của Như Thiên . Anh đưa cô qua chỗ ngồi của mình và một tay mở hộp tủ .

Anh lôi ra nào là bông băng, thuốc sát trùng, thuốc đỏ ...

Theo dõi từng cử chỉ của Thế Đình, Như Thiên cảm nhận được một thứ tình cảm lạ từ anh . Khuôn mặt có vẻ khấn trương và lo lắng . Anh cho thuốc sát trùng vào tay cô, trông rất thành thực và rất nhẹ nhàng . Có lẽ anh sợ cô đau .

Gần nhau như thế, Như Thiên muốn ngắm mãi khuôn mặt nghiêng nghiêng và rất đàn ông của anh . Cũng chính khuôn mặt này mà cô quyết định trở lại “Thế Kỷ” làm việc .

Như Thiên biết, với Thế Đình, cô không biết anh có một tình yêu nào cho cô hay không, bởi quanh anh đâu thiếu gì người đẹp . Nhưng điều đó cô không quan tâm, chỉ cần trong suy nghĩ anh có cô là được .

Bây giờ nói Như Thiên lạnh lùng thì mọi người lầm . Bướng bỉnh thì được, hiện tại cô đang có một trái tim hừng hực lửa . Cô đấu khẩu với anh, chỉ để che đậy sự yếu đuối mà thôi, chứ thật ra cô có ấn tượng về anh lâu lắm rồi, chỉ tại cô không nói ra thôi . Với lại, cô cũng không muốn làm kẻ thứ ba làm người khác đau khổ .

Thế Đình đã băng xong vết thương cho Như Thiên, anh nhỏ nhẹ :

- Không làm cô đau chứ ?

Như Thiên giật mình cúi mặt :

- Ồ không ! Cám ơn anh .

- Tay cô khó cầm máu thật đó .

- Vậy à !

- Bây giờ, cô không được cử động, nếu không máu sẽ chảy nữa .

- Nhưng còn cái ly vỡ kia ?

- Tôi giúp cô .

Nói rồi Thế Đình ra sau cánh cửa lấy cây chổi và đồ hốt rác . Anh quét xong mớ mảnh ly ấy, rồi đổ vào thùng rác .

Như Thiên buột miệng khen :

- Anh thành thạo quá !

- Ở nhà, tôi vẫn vệ sinh phòng tôi mà .

- Tôi tưởng những người giàu có, thành công như anh, không cần thiết phải làm những việc đó, vì nhà đều có người làm cả rồi .

- Đúng đó . Nhưng cô tưởng cũng phải tùy theo người .

Thế Đình cười :

- Tôi không muốn khoe đâu, tại cô bắt tôi nói đấy .

- Anh giỏi đồ thừa .

Như Thiên ngoe nguẩy đứng dậy :

- Trả ghế cho anh nè .

- Cô ngồi đi .

- Không thích hợp với tôi .

Thế Đình nheo mắt :

- Hợp lắm đấy chứ ! Nhìn cô giống phu nhân giám đốc ghê .

Như Thiên mắc cỡ, cô nhào đến nắm Thế Đình mà quên đi cái tay đau của mình .

Thế Đình thì né tránh, anh nắm lấy hai tay Như Thiên . Mặt đối mặt, trong mắt họ có một khung trời tình yêu .

Như Thiên đứng đờ người ra, cả Thế Đình cũng vậy . Bốn mắt nhìn nhau .

Thế Đình không kèm lòng được, anh từ từ cúi xuống ... Bỗng nhiên, Như Thiên xô anh ra :

- Tôi về phòng làm việc của mình đây .

Thế Đình luyến tiếc . Phía sau cánh cửa kia, Như Thiên có giống như anh không ? Lòng bồn chồn, nôn nao, không thể làm việc được .

19. Chương 19

Hạnh phúc tình yêu đến bất ngờ quá . Thế Đình đang muốn chia sẻ .

Chuông điện thoại reo vang, dứt ra dòng suy nghĩ . Thế Đình chậm chạp nhắc ống nghe :

- Alo .

Giọng cô thư ký vang lên :

- Giám đốc ! Hai giờ chiều nay anh có cuộc gặp gỡ với ban tổ chức triển lãm .

- Tôi biết rồi . Còn gì nữa không ?

- Và bảy giờ tối nay, anh có một buổi tiệc chiêu đãi ở nhà hàng “Sinh Đôi” .

Thế Đình chợt nhớ . Đúng rồi ! Một tuần trước, đích thân giám đốc công ty “Hưng Phát” gọi thiệp mời cho anh đây mà . Nếu Anh Thực không nhắc nhở có lẽ anh quên mất, và bản tính của anh thì không bao giờ làm mất lòng khách hàng .

Giọng Anh Thực lại ngập ngừng :

- Tổng giám đốc ! Vậy chiều nay, tôi được phép về sớm chứ ?

- Cô có việc à ?

Một câu hỏi thật là ngớ ngẩn phải không ? Thật ra những lần dự tiệc đều là tổng giám đốc và thư ký cùng đi . Nhưng hôm nay thì ngoại lệ rồi, có lẽ anh sẽ không cần Anh Thực nữa, mà người đi với anh sẽ là Như Thiên . Chỉ có cô ấy mới xứng đáng bên cạnh anh mà thôi .

Thế Đình rõ ràng :

- Nếu cô có việc thì cứ về . Còn buổi chiêu đãi tối nay, không phiền cô đâu .

- Tổng giám đốc nói ... anh đi một mình à ?
- Không . Như Thiên, trợ lý của tôi sẽ đi với tôi . Mọi việc không có gì chứ ?
- Dạ ... không .
- Vậy cô tiếp tục công việc của mình đi .

Thế Đình gác máy, anh không quan tâm đến Anh Thực nghĩ gì . Điều anh bận tâm hiện tại là Như Thiên . Cô như cơn gió mát trong lành thổi vào đời anh .

Cô đáng yêu trong tình yêu của anh . Cô là con sóng nhỏ dịu êm, nhưng cũng dữ dội . Còn hạnh phúc nào khi mà Như Thiên cũng nghĩ về anh .

Thế Đình sẽ không để cô bị tổn thương . Anh sẽ bảo vệ cô bằng chính tình yêu của mình .

Thế Đình đã đi qua tình yêu của bao cô gái, nhưng chưa cô nào làm cho anh rung động cả . Cũng chưa cô nào làm cho anh nhớ nhung ray rứt và bồn chồn . Anh cũng chưa cảm thấy mình có lỗi với ai, bởi những người đến với anh chỉ là mua bán tình . Anh không hề nợ họ .

Tín hiệu từ cái điện thoại cầm tay lại cắt ngang dòng suy nghĩ của Thế Đình . Anh nhìn cuộc gọi tới trên màn hình máy rồi tắt máy .

Nguyệt Hoa ! Anh không muốn cô phá hỏng thời gian của anh nữa . Cảm giác không còn thì còn luyến lưu làm gì .

Nhưng bản tính Nguyệt Hoa không phải anh không rõ . Cô sẽ liên tục gọi tới, nếu nghe thì còn bao nhiêu phiền phức khác nữa .

Tít ... tít ... tít ...

Thế Đình miễn cưỡng áp máy vào tai :

- Anh nghe .
- Thế Đình ! Em gọi tới, sao anh tắt máy ? Em tưởng anh không nghe điện của em nữa .
- Anh đang có nhiều việc phải làm lắm . Em gọi cho anh có chuyện gì ?
- Em nhớ anh, em gọi cho anh không được sao ?
- Nguyệt Hoa à ! Em có thời gian thật, nhưng anh thì không đâu . Em muốn tán gẫu thì tìm người khác đi .
- Thế Đình ! Anh lạ quá !
- Công ty anh còn biết bao nhiêu việc phải làm .
- Lâu quá chúng ta không gặp nhau, hay tối nay mình hẹn nghe .
- Không được .
- Em có chuyện muốn nói với anh .

Thế Đình nhăn mặt :

- Lộn xộn quá . Có gì thì nói đi .
- Như Thiên nghĩ làm rồi, phải không anh ?
- Sao em biết ?
- Em nghe Anh Thực nói .

Thế Đình bực bội :

- Cô ta nhiều chuyện quá vậy . Mà Như Thiên nghĩ việc cũng đâu liên can gì tới em . Em biết để chi ?
- Là do em quan tâm đến công việc của anh thôi . Thế Đình ! Hay là em vào làm trợ lý cho anh nghe .

- Em có đùa không đó ?

- Anh không tin à ? Dù sao em cũng đã từng tốt nghiệp đại học, chẳng lẽ anh chê em không bằng Như Thiên ?

- Vấn đề ở đây không phải là khen hay chê . Mà là ... công ty anh không tuyển người nữa . Anh Thực không nói cho em biết Như Thiên đã làm việc trở lại rồi sao ?

Nguyệt Hoa ngạc nhiên :

- Cô ta đi làm tự bao giờ ?

- Ngày hôm nay, và anh cũng không có dự định thay đổi trợ lý . Xin lỗi em nha .

- Không vào “Thế Kỷ” làm cũng không sao . Nhưng anh phải gặp em, thời gian qua em thử thách với chính mình . Thì ra em không quên anh .

Thế Đình mỉm cười :

- Còn anh thì nghĩ em đã tìm được đối tượng ỉn . Anh dự định gọi điện chúc mừng em nữa đó .

- Ngoài anh ra, em làm gì yêu người khác được chứ .

- Nguyệt Hoa này ! Anh nghĩ em đã hiểu lầm rồi . Anh đối với em chỉ đơn thuần là một tình bạn thôi . Đừng nuôi quá nhiều hy vọng để sau này lại trách anh .

Nguyệt Hoa kêu lên :

- Thế Đình ! Anh ...

Thế Đình dứt khoát :

- Có chuyện gì, hôm khác nói đi nghe . Bây giờ anh phải làm việc đây . Chào em .

Thế Đình tắt máy, anh nhìn cánh cửa phòng như sợ Như Thiên nghe thấy . Phiền phức này anh sẽ gặp dài dài à xem .

Tất cả cũng tại anh . Đong đưa tình cảm chi vậy để bây giờ phiền toái .

Khẽ thở ra, anh đến bên cửa văn phòng của Như Thiên . Thế Đình muốn vào cho cô biết tối nay có buổi chiêu đãi để cô chuẩn bị .

Cộc ... Cộc ... Cộc ...

Cộc ... Cộc ... Cộc ...

Thế Đình lo lắng khi không có tiếng trả lời . Từ nãy giờ, Như Thiên đâu có ra ngoài, chẳng lẽ cô xảy ra chuyện gì ?

Anh đẩy cửa phòng, quả đúng như lời dự đoán . Như Thiên ngồi đó, trên bàn làm việc của cô vô số khăn giấy dính đầy máu .

Thế Đình hốt hoảng lao nhanh đến :

- Chảy máu như thế này sao không gọi anh ? Em bưng bình đến nổi muốn để hết máu sao ?

Anh giật tay Như Thiên đưa vào miệng :

- Đừng lau nữa .

Như Thiên mở to mắt nhìn Thế Đình :

- Anh làm gì vậy ?

Cô định rút tay về thì bị Thế Đình giữ lại . Anh nghiêm giọng :

- Để yên đó !

- Nhưng mà ... dơ lắm .

- Là máu thôi mà . Huống chi chỉ có cách này mới cầm máu được thôi . Em chịu khó một chút đi
Như Thiên khó khăn :

- Lỡ có ai đó nhìn thấy thì sao ? Dị lắm !

Biết làm sao hơn nữa Như Thiên đành ngồi yên . Một lúc sau, Thế Đình thả tay cô ra, anh giờ lên

- Hết chảy rồi đó . Công hiệu không ?

Quả thật vết đứt như liền lại . Như Thiên sẫm soi ngón tay :

- Cảm ơn anh .

Thế Đình gom mớ giấy trên bàn, bỏ vào thùng rác :

- Đến bao giờ em mới hết bướng bỉnh đây ?

Anh cốc nhẹ lên đầu cô :

- Mai mốt xảy ra chuyện gì, không được im lặng nghe chưa ? Anh muốn chia sẻ với em .

Như Thiên ngoan ngoãn :

- Tôi biết rồi .

- Còn nữa, anh không thích nghe chữ “tôi” lạnh lùng đó đâu .

Như Thiên lầm bầm :

- Chưa chi đã lộ tính gia trưởng rồi .

Thế Đình khoát tay đứng đối diện với Như Thiên :

- Em ngưng sử dụng máy vi tính vài ngày đi . Nếu không, ngón tay em khó lành lắm, còn sưng tấy lên nữa .

- Nhưng ... em ... không thể ngưng công việc .

Chữ “em” với Như Thiên ngưng ngừng làm sao .

- Anh phụ em .

- Không trừ lương em chứ ?

- Anh tình nguyện phụ em mà .

Như Thiên chớp mắt :

- Cảm ơn anh .

- Còn một việc khá quan trọng nữa nè .

Như Thiên chờ đợi :

- Gì thế anh ?

- Chiều nay, em về sớm chuẩn bị, tối nay dự buổi chiêu đãi với anh .

- Em ?

- Ừ .

- Không phải vai trò của người khác sao ?

- Anh muốn giới thiệu em với các nhà doanh nghiệp đã từng hợp tác với “Thế Kỷ” .

Như Thiên nhăn mày khó khăn :

- Em sợ em không đảm nhận nổi đâu . Với lại, bạn bè và khách của anh, em đâu quen .

- Bởi vậy anh mới giới thiệu .

Thế Đình khoát tay :

- Thôi, anh đã quyết định rồi, em đừng bàn ra nữa . Có gì khó khăn, nhờ Bửu Ngọc cố vấn cho .

Anh nhìn đồng hồ :

- Cũng sắp đến giờ nghỉ rồi, em thu xếp đi, Vũ Hùng và Bửu Ngọc lên chúng ta đi ăn .

- Em ...

Trước khi quay lưng, Thế Đình còn nhắc nhở :

- Nhớ, tối nay đúng bảy giờ, anh đón em .

Cánh cửa đóng lại sau lưng Thế Đình . Như Thiên thở to :

- Cô tự chuốc phiền phức ình rồi . Như Thiên ơi là Như Thiên !

oOo

Năm giờ, Như Thiên đã ngồi trước gương . Cô vụng về cầm hộp phấn, thử son ... Làm sao đây, dù rằng Bửu Ngọc đã bỏ ra một giờ làm quân sư cho cô, dẫn cô đi mua sắm .

Như Thiên quay nhìn cái áo đầm trắng mà Thế Đình nhờ Bửu Ngọc gửi cho cô . Nó đẹp và quyến rũ quá . Không biết khi khoác lên người, nó sẽ ra sao nữa ?

Dự tiệc thôi mà, đâu cần phải trang trọng thế . Thế Đình này quá quan trọng vấn đề, làm Bửu Ngọc chọc ghẹo cô gần cả một buổi chiều nay . Thêm điệp khúc tập trang điểm, thử đồ, nên bây giờ tay chân mỏi nhừ, mệt chết đi được .

Như Thiên vung tay cho thoải mái, cô đứng dậy đi qua đi lại, ý chưa muốn bắt đầu .

Bà Như Mai nghiêng đầu nhìn vào phòng con gái :

- Con chưa chuẩn bị sao ?

- Còn sớm mà mẹ .

- Không sớm đâu, hai tiếng đồng hồ qua nhanh lắm . Với lại, mẹ cũng muốn ngắm con gái mẹ trong trang phục sang trọng và quý phái . Con mặc cái đầm kia, chắc là đẹp lắm .

Như Thiên nhõng nhẽo :

- Con xí như vậy, làm sao được như lời mẹ khen chứ . Mẹ ơi ! Con không đi có được không ?

Bà Mai phản đối ngay :

- Con làm như vậy không hay lắm đâu . Đã hứa thì phải làm, giữ chữ tín ình chứ .

Như Thiên phụng phịu :

- Con có hứa bao giờ . Tại Thế Đình bắt con đi thôi .

- Thế thì con có cơ hội gặp gỡ và học hỏi ở đàn anh, đàn chị rồi . Không phải con đã từng mơ ước như thế sao ?

Như Thiên nhăn nhó :

- Mẹ biết con không thích chỗ ồn ào rồi mà .

- Cố gắng thêm, “ăn theo thuở ở theo thời” đi con gái . Vả lại, con cũng tập dần cho quen, để mai này còn giúp chồng phát triển sự nghiệp nữa .

Như Thiên la lên :

- Mẹ nói gì thế ?

Bà Như Mai tùm tùm :

- Mẹ là mẹ của con, chẳng lẽ mẹ không biết con nghĩ gì . Tâm trạng đang yêu có khác .

- Mẹ ...

- Mẹ không quan tâm quá khứ của Thế Đình đâu . Miễn cậu ta yêu con thật lòng là được rồi .

Như Thiên ôm vai bà Mai :

- Yêu con thật lòng thì được gì . Con sẽ không lấy chồng đâu, con muốn ở bên mẹ .

- Đừng nói thế chứ . Con gái lớn lên là phải theo chồng, đó là quy luật muôn đời của tạo hóa . Phải duyên phải nợ thì có tránh cũng không khỏi đâu . Điều mẹ mong muốn duy nhất, là con có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc được chồng thương yêu .

Bà Mai vuốt tóc con gái :

- Nếu đó là duyên phận của con, thì con tự mà nắm lấy . Qua rồi thì cơ hội không dễ dàng đến với con lần thứ hai đâu .

- Mẹ ơi ! Tình cảm chỉ mới bắt đầu thôi . Chung quanh Thế Đình còn biết bao cô gái đẹp khác nữa . Anh ấy mà chọn con, thì cho con thêm nhiều lo lắng .

- Tại sao ?

- Con sợ lắm sự ganh tỵ .

Bà Mai trấn an :

- Yêu con thì Thế Đình có cách bảo vệ con mà .

Như Thiên vâng vâng ché ché . Thật anh có cách bảo vệ cô không ? Nhưng sao tự nhiên cô lại yếu đuối như thế này ? Không phải cô mạnh mẽ lắm sao ? Hay là tình yêu đã làm thay đổi con người cô ?

Bà Như Mai lay vai con gái :

- Nè ! Đừng mơ mộng nữa . Thời gian cũng không còn sớm, con mau chuẩn bị, kéo Thế Đình đến phải chờ con .

Có tiếng chuông điện thoại, bà Như Mai quay lưng :

- Mẹ ra nghe điện thoại đây .

Như Thiên ngồi phịch xuống ghế . Cô nghiêng qua nghiêng lại . Trang điểm như thế nào đây ? Phải chi nhỏ Bửu Ngọc chiều nay đừng có hẹn, thì nhờ vả được rồi . Thêm nhỏ Lượng Tinh nữa, ngày nay cũng mất tích luôn .

20. Chương 20

Cầm hộp phấn lên, Như Thiên do dự, cuối cùng rồi cô cũng phải tự trang điểm mình .

Một chút phấn, một chút má hồng, một chút son trên môi, một chút chì đen trên mắt . Như Thiên nhìn lại mình .

- Cũng được đấy chứ .

Cô đứng dậy lấy cái áo đầm . Vài phút sau, Như Thiên ngẩng mình trong gương một lần nữa .

Suýt chút nữa cô đã không nhận ra mình rồi . Một nàng công chúa ở đâu thế ? Mẹ nói không sai, cái áo đầm này đã tôn thêm vẻ đẹp của cô . Thế Đình quả là có cặp mắt thẩm mỹ .

Nghĩ đến việc anh đã từng chọn áo cho những cô gái mà anh đã quen, Như Thiên thấy chùn lòng . Không phải cô ích kỷ, nhưng có cái gì đó làm cô ganh tỵ .

Ngồi xuống ghế, Như Thiên chớp mắt . Đã là quá khứ thì cô suy nghĩ làm gì . Như thế thì cô đâu phải là người rộng lượng . Huống chi bây giờ ...

Như Thiên lắc đầu xua đi những suy nghĩ vu vơ . Cô kéo học tử chọn ình cây kẹp hình trái tim đôi mà Bửu Ngọc đã từng tặng . Đi bên cạnh Thế Đình, cô không muốn anh mất mặt .

Trên người cô tất cả toàn màu trắng tinh khôi . Sợi dây chuyền bạch kim mỏng manh điểm trang thêm cho Như Thiên . Cái áo đầm hai dây để lộ bờ vai trắng mịn . Ở cô toát lên vẻ trong sáng ngây thơ . Cách trang điểm lợt lạt cho cô có một nét đẹp tự nhiên, không màu mè .

Trong lúc Như Thiên tạm hài lòng với chính mình, thì có tiếng gõ cửa .

- Như Thiên ! Đã xong chưa ?

- Rồi, mẹ ạ .

Cánh cửa phòng được mở ra . Bà Như Mai trầm trồ :

- Xinh quá ! Con xinh hơn sự tưởng tượng của mẹ đấy .

Như Thiên xoay một vòng :

- Thật không ?

- Mẹ khen thì con không tin chứ gì ? Thôi, để người khác khen vậy .

- Ai đâu ?

- Thế Đình .

- Anh ấy đến rồi sao ?

Như Thiên xem đồng hồ :

- Bây giờ rồi .

Cô lẳng xăng lấy đôi giày gót cao ra mang . Như Thiên nhăn nhó :

- Không được tự nhiên lắm .

- Từ từ sẽ quen mà .

Sửa lại mái tóc cho con gái, bà Mai nhắc nhở :

- Ra ngoài đi, Thế Đình đang ở phòng khách .

Đi theo mẹ mà lòng Như Thiên hồi hộp lạ . Tâm trạng cô giống như sắp về nhà chồng vậy .

Vừa thấy Như Thiên, Thế Đình đứng dậy nhanh . Đôi mắt anh nhìn cô không chớp . Như Thiên xinh quá .

Hôm nay, cô thùy mị đầy nữ tính trong bộ đầm trắng cách tân mà anh đã mua .

Nhìn cô bây giờ, ai nói cô là một trợ lý bước bình đầu . Ôi ! Anh sẽ tức lên khi nghĩ đến việc mọi người sẽ ngắm cô .

Như Thiên cũng vậy, cô hơi ngạc nhiên vì Thế Đình lạ quá . Anh mặc bộ veston trắng, trông lịch sự và trẻ trung hơn . Nhìn anh giống như chú rể đi rước dâu vậy .

Hai người ngây ra, làm bà Như Mai phải đằng hắng nhắc nhở :

- Không còn sớm nữa đâu .

Cả hai giật mình lúng túng, Thế Đình lễ phép :

- Xin phép bác, chúng cháu đi ạ .

Như Thiên vòng tay :

- Thưa mẹ, con đi .

Bà Mai mỉm cười :

- Chúc hai con vui vẻ !

Như Thiên bước song song với Thế Đình . Cô ngưỡng nghịu trong đôi giày cao gót không quen .

Thấy vậy, Thế Đình cặp tay cô, để cô có những bước đi dễ dàng hơn . Như Thiên mắc cỡ gỡ tay anh ra :

- Mẹ thấy bây giờ .

- Không sao đâu . Mẹ hiểu mà .

Như Thiên sùng sộ :

- Hiểu gì chứ ? Anh đừng thừa cơ hội đấy . Mẹ em không dễ như anh tưởng đâu .

- Anh biết . Mẹ khó, nhưng mẹ hiểu chuyện .

Thế Đình ghé sát tai cô nói nhỏ :

- Hôm nay, em đẹp lắm . Còn anh thì không muốn đến buổi tiệc chút nào .

Như Thiên ngây thơ :

- Tại sao ?

- Anh sợ mọi người ngắm em . Anh muốn chỉ mình anh được ngắm mà thôi .

Như Thiên bên lên :

- Nói gì đâu không hà .

- Thật đó .

- Trong buổi tiệc không chỉ có mình em đâu . Em làm sao so được với mấy cô người mẫu của anh .

- Bây giờ với anh, chỉ có mình em là đẹp nhất .

Như Thiên nguýt ngang :

- Miệng lưỡi đàn ông .

Ra đến cổng, nhìn thấy chiếc xe hơi màu đỏ, Như Thiên hỏi :

- Đi bằng xe này à ?

Thế Đình gật đầu :

- Ừm . Không vấn đề gì chứ ?

- Không . Tại em thấy có vẻ trịnh trọng quá thôi .

- Tập dần đi em, từ từ sẽ quen .

Thế Đình mở cốp xe, anh lấy ra một bó hoa hồng rất to :

- Tặng cho em .

Như Thiên tròn mắt, miệng lắp bắp :

- Sao anh ...

- Em nhận đi và khoan hỏi lý do . Chút nữa đến nhà hàng, anh sẽ nói cho em nghe .

Ôm bó hoa trên tay, Như Thiên nghe lòng rộn rã . Trái tim cô sai nhịp rồi . Thế Đình đã tỏ tình với cô, cũng có nghĩa là anh chính thức quen cô .

Hạnh phúc từ đâu đến đây ? Như Thiên đưa mắt nhìn anh với lòng cảm ơn vô hạn .

Thế Đình mở cửa xe, anh nghiêng người :

- Mời tiểu thư lên xe .

Như Thiên bước lên, cô vụng về :

- Cảm ơn .

Và Thế Đình cùng ngồi vào tay lái của mình . Nụ cười của anh hôm nay đặc biệt đẹp hơn .

Thắt dây an toàn cho Như Thiên, Thế Đình mới nổ máy xe .

Ở trong nhà, bà Mai đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe khuất dạng . Bà nở nụ cười hài lòng

Nhà hàng “Sinh Đôi” trước cặp mắt Như Thiên, nó đẹp hơn thường ngày .

Cô đã biết nó từ lâu, bởi nơi đây dành riêng cho những người hạnh phúc mà .

Ngày nào mà cô chẳng chạy ngang con đường quen thuộc này . Nó không có gì lạ cả . Nó chỉ thật sự nhộn nhịp khi những kẻ yêu nhau tìm đến nó để có đôi trong cuộc đời . Và chủ nhân của buổi tiệc hôm nay có ý gì đây ?

Thế Đình tìm chỗ đậu xe . Anh ga-lăng mở cửa xe và cùng Như Thiên tiến dần vào bên trong .

Đi từ sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, “Sinh Đôi” hôm nay không có người chính thức, nhưng lại đầy ắp những đôi .

Trong mắt Như Thiên hình như người nào cũng có đôi cả . Và trên môi họ lúc nào cũng có nụ cười .

Đi bên cạnh Thế Đình, Như Thiên thấy xấu hổ làm sao . Hầu như ai cũng biết anh và dành cho anh những cái bắt tay thân thiết thân phục, tôn trọng .

Còn cô, họ dành cho cô một ánh mắt tò mò ganh tỵ . Có lẽ cô không xứng đáng .

Vào trong một chút, Thế Đình tự nhiên choàng tay qua eo cô .

Như Thiên cảm thấy hơi khó chịu, nhưng Thế Đình không để ý vấn đề ấy . Anh đang hân diện vì có nhiều người đang ngắm Như Thiên .

Ngượng chín cả người vì nhiều ánh mắt, nhưng Như Thiên chẳng biết phải làm sao, thì anh đã đưa cô đến một đôi tình nhân đang đứng ở gần đó . Họ vui vẻ bắt tay nhau . Thế Đình tươi cười giới thiệu :

- Hưng Thịnh và phu nhân Đông Như - giám đốc công ty Hưng Phát và cũng là chủ nhân của buổi tiệc hôm nay .

Như Thiên gật đầu chào đáp lễ . Thế Đình quay sang cô :

- Còn đây là Hàn Như Thiên, trợ lý của tôi và cũng là người bạn gái đặc biệt của tôi .

Sau câu giới thiệu, Thế Đình bị cái véo khá đau . Anh bỏ nhỏ vào tai Như Thiên :

- Đừng khó chịu như vậy . Nể mặt anh chút đi .

Hưng Thịnh ồ lên :

- Cô ấy còn trẻ quá !

Đông Như cười mở :

- Chắc Như Thiên nhỏ tuổi hơn mình . Gọi bằng chị đi nhé .

- Vâng .

Hưng Thịnh trêu chọc :

- Thế Đình ! Lần này không thấy cô thư ký riêng là tôi biết cậu có vấn đề rồi . Sao, dự định gì chưa ? Nói đi để vợ chồng tôi chuẩn bị chứ .

Thế Đình gãi đầu :

- Tôi đang chờ bãi bỏ lệnh cấm đây .

- Trong những người đồng trang lứa, cậu là người chậm nhất đấy . Nhật Nam sắp làm cha rồi .

- Ồ !

- Hấn vừa nhắc cậu .

Hưng Thịnh nhìn quanh :

- Chắc đi đâu đó rồi .

- Vy Lan có cùng đi không ?

- Có chứ .

- Cô ấy hạnh phúc lắm .

Hưng Thịnh chuyển tia nhìn sang Như Thiên :

- Thế Đình là người đàn ông đào hoa, cũng là người đàn ông thành công và kén chọn nhất . Cậu ta chọn cô, chắc cô có gì đặc biệt lắm .

Đông Như chen vào :

21. Chương 21

- Anh không thấy sao ? Như Thiên rất đẹp .

- Đẹp không phải là một vấn đề . Anh biết Thế Đình không phải là người chỉ chuộng cái đẹp .

- Vậy còn gì khác ư ?

- Đúng rồi . Bản tính và cả con người Như Thiên, cô nói thử xem .

Như Thiên mắc cỡ :

- Tôi không biết nữa .

- Tại sao vậy ?

- Tôi ...

- Cô cũng yêu Thế Đình chứ ?

Thế Đình giải vây :

- Nè ! Hai ông bà vừa phải thôi nha . Thấy người ta hiền, ăn hiếp hả ?

- Chu choa ! Xem Thế Đình kìa .

- Gì vậy ? Gì vậy ?

Bốn người đồng quay lại nơi phát ra tiếng nói, Hưng Thịnh chỉ :

- Nhật Nam, Vy Lan kìa .

Thế Đình giơ tay :

- Chào hai người đi khắp thế gian .

Nhật Nam đập vào tay Thế Đình :

- Xin chào ông chủ lớn .

- Không dám đâu .

- Sao, hôm nay có đưa bà xã ra mắt mọi người không ?

Đồng Như đẩy Như Thiên lên :

- Biết ai đây không ?

- Nhị phu nhân của Hưng Thịnh hả ?

- Nói bậy ! Bộ anh muốn Thế Đình tẩy chay anh hả ?

- Vậy ra ...

- Bà Thế Đình tương lai .

-Ồ ! Kẻ không biết không có tội .

Nhật Nam chìa tay :

- Hân hạnh làm quen !

Không khí vui vẻ cởi mở và thân thiện, Như Thiên không cho phép mình xa cách, như thế mọi người sẽ nói Thế Đình mất . Cô cũng không muốn làm anh mất mặt . Như Thiên hòa đồng :

- Hân hạnh được biết anh chị .

Vy Lan khen :

- Em dễ thương quá !

Cô quay sang Thế Đình :

- Tìm đâu mà hay vậy ?

- Tu mấy kiếp mới được gặp đây .

- Thế mấy cô kia, bỏ cho ai ?

- Già từ dĩ vãng rồi .

Vy Lan hỏi :

- Em có tin không Như Thiên ?

- Thế Đình bây giờ không phải là Thế Đình của lúc trước, nên em tin anh ấy .

Hưng Thịnh và Nhật Nam vỗ tay :

- Hoan hô tình yêu !

Thế Đình nhìn Như Thiên bằng đôi mắt chan chứa tình yêu .

- Cám ơn em .

Nhật Nam bắt chuyện :

- Nghe nói cậu làm ăn lên lắm, phải không ?

- Kha khá thôi .

- Báo Tiếp Thị đưa tin “Thế Kỷ” của cậu sắp ra mắt một lô hàng mới, phải không ? Ngoài ra, “Thế Kỷ” còn nhận lời tham dự triển lãm nữ trang ở Châu Á nữa .

- Anh bắt tin chính xác đấy . Tôi đang rất cố gắng .

- Chúc mừng cậu !

- Tất cả là nhờ vào năng lực của nhân viên, và nhất là Như Thiên . Nếu đợt tham gia này, mẫu nữ trang “Thế Kỷ” thành công, thì vương miện mang về, tôi sẽ tặng cho người tôi yêu . Vì cô ấy là người có nhiều sáng tạo nhất .

Nhật Nam, Hưng Thịnh, Vy Lan, Đông Như đều nhìn Như Thiên bằng đôi mắt thán phục . Cô cúi đầu :

- Tôi chỉ giúp Thế Đình bằng khả năng của tôi mà thôi .

Hưng Thịnh vỗ vai Thế Đình :

- Được đấy ! Tôi ủng hộ cậu .

Nhật Nam cũng vậy :

- Một sự kết hợp tuyệt vời, phải không ?

Đầu đầy có tiếng người dẫn chương trình vang lên . Anh ta yêu cầu khách mời giữ yên lặng để chủ nhân có vài lời trước khi buổi tiệc bắt đầu .

Người dẫn chương trình còn phát động một trò chơi : “Đi tìm đúng một nửa của mình” . Tất cả các quan khách đều được phát nửa trái tim . Nếu trái tim nào được ráp đúng thì đó là một nửa của mình .

Hưng Thịnh và Đông Như xin phép lên sân khấu . Nhật Nam ra hiệu cho Thế Đình tìm chỗ nào đó để ngồi .

Bốn người vừa ngồi xuống thì được nhân viên phát một nửa trái tim .

Do ánh đèn mờ quá, Như Thiên không để ý . Cô nhận nửa trái tim rồi thuận tay bỏ vào bốp . Ánh mắt cô bận hướng về sân khấu .

Gian phòng im lặng, nhường lại không gian cho hai vị chủ nhân : Hưng Thịnh - Đông Như :

- Kính thưa quý vị quan khách, tôi rất vui khi tất cả đã có mặt đầy đủ trong khán phòng này . Tôi thay mặt công ty “Hưng Thịnh” gửi lời chào đến tất cả quý vị . Tôi xin chân thành cảm ơn, vì nhờ quý vị mà công ty “Hưng Thịnh” ăn nên làm ra trong mười năm nay . Buổi tiệc nhỏ hôm nay, coi như sự họp mặt và đó cũng là thành ý của vợ chồng tôi . Chúc quý vị vui vẻ !

Một tràng vỗ tay vang lên . Hai vợ chồng Hưng Thịnh - Đông Như cùng giơ cao chai rượu .

- Buổi tiệc bắt đầu !

Đèn khán phòng sáng lên . Nụ cười và vẻ hạnh phúc trên môi những vị khách .

Đông lắm chứ ! Ai ai cũng sang trọng và quý phái . Vợ chồng Nhật Nam xin phép đi chào một vài người bạn . Còn lại hai người, Thế Đình hỏi Như Thiên :

- Em thấy thế nào ?

- Em chưa từng đi những buổi tiệc lớn và sang trọng như thế này, nên em không biết trả lời anh sao nữa . Hình như có hơi lạc lõng .

Như hiểu được tâm trạng của Như Thiên, Thế Đình nắm tay cô :

- Từ từ rồi sẽ quen thôi . Có anh, em đừng sợ, mai mốt còn những buổi tiệc khác em phải làm chủ nữa . Như Đông Như lúc này ấy .

- Vợ chồng anh Thịnh hạnh phúc quá, hả anh ?

- Ừm .

- Anh quen họ lâu chưa ?

- Khoảng bốn năm rồi . Nhật Nam, Hưng Thịnh còn là một Mạnh Thường Quân lớn đấy . Họ làm ăn rất uy tín .

Như Thiên đưa mắt nhìn chung quanh :

- Ở đây họ đều là những người thành đạt .

- Ừm .

Thế Đình chỉ :

- Kia là Lâm Dương - giám đốc công ty du lịch “Biển Xanh” . Quân Bình - giám đốc công ty trà “Bảo Lộc” . Hoài Nam - tổng giám đốc công ty “Bình Minh” ... Em biết không ? Họ đều là những người từ hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp . Những người bên cạnh họ là vợ hoặc là bạn gái của họ . Như anh và em đây nè .

Như Thiên gỡ tay Thế Đình ra :

- Ai thèm làm bạn gái của anh chứ .
- Không làm bạn gái thì làm người yêu .
- Không luôn .
- Nhưng anh đã lỡ giới thiệu với mọi người ...
- Kệ anh chứ !
- Em không thích làm bạn gái của anh thật à ?

Như Thiên cúi đầu :

- Em sợ ...
- Sợ gì ?
- Sợ phận em sẽ giống như chị Nguyệt Hoa .

Thế Đình bật cười :

- Ôi, em tội ! Nguyệt Hoa làm sao so sánh với em được . Cô ấy chỉ là một người bạn bình thường . Còn em, em là người anh yêu .
- Vậy còn Anh Thực, Lượng Tinh ? Họ cũng yêu anh mà .
- Đó là quyền của họ . Anh Thực yêu anh chỉ vì địa vị và tiền bạc thôi .
- Lượng Tinh thì sao ? Anh biết Lượng Tinh yêu anh chứ ?

Thế Đình chưa kịp trả lời thì nhân viên phục vụ đi tới . Trên khay họ là rượu, bia và nước ngọt . Anh hỏi Như Thiên :

- Anh lấy nước cam cho em nhé !
- Vâng .

Thế Đình bưng một ly rượu và một ly nước cam đặt xuống bàn .

- Cảm ơn .

Anh đẩy qua cho Như Thiên :

- Nước cam của em nè .
- Cảm ơn .

Như Thiên để ống hút vào miệng, nhưng cô vội lấy ra :

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em .
- Em thật sự muốn biết ?
- Vâng .

Thế Đình trầm giọng :

- Anh biết Lượng Tinh có tình cảm với anh từ lâu lắm rồi, từ lúc còn học chung với Bửu Ngọc lặn . Anh nghĩ đó chỉ là một tình cảm trẻ con, nên anh không quan tâm đến . Rồi Lượng Tinh lại xin vào “Thế Kỷ”, chẳng lẽ anh từ chối ? Anh lấy lý do gì để từ chối đây ?

Như Thiên nóng nảy cướp lời :

- Sao anh không rõ ràng ?

Thế Đình cau mày :

- Rõ ràng là sao ? Anh nào có cử chỉ nào với Lượng Tinh đâu . Chẳng lẽ em buộc anh phải nói thẳng ra à ?
Như thế thì tổn thương cô ấy, anh làm điều đó không được .

Thế Đình thở ra :

- Anh có nhờ Bửu Ngọc, nhưng hình như Lượng Tinh không nghe .
- Nếu Lượng Tinh biết anh yêu em, thì nhỏ ấy sẽ hận em . Lượng Tinh là người đến trước .
- Vô lý ! Trái tim có lý lẽ riêng của nó . Không lẽ người nào yêu anh, anh cũng phải đáp lại sao ?
- Em, Lượng Tinh, Bửu Ngọc là bạn của nhau, em không muốn sức mẻ tình cảm giữa ba đứa .
- Anh hiểu . Ví dụ như Lượng Tinh không nghe, thì em có vì tình bạn mà xa anh không ?
- Em ... không biết nữa .
- Phải xác định lòng mình, nếu không tất cả đều đau khổ .

Như Thiên chống tay lên bàn :

- Bửu Ngọc cảnh cáo em rồi, không được yêu anh .

Thế Đình bẹo má người yêu :

- Thế mà em vẫn yêu chứ gì ?
- Ai nói ?
- Không ai nói hết mà anh biết . Anh còn biết em đang dần vật với trái tim mình nữa kìa .

Thế Đình âu yếm nhìn Như Thiên :

- Đừng suy nghĩ nhiều em ạ . Hãy làm theo trái tim mình mách bảo đi . Nhưng em nhớ một điều, anh yêu em, tình yêu không thay đổi .

Như Thiên chớp mắt :

- Cảm ơn anh .

Thế Đình trêu :

- Cảm ơn anh hay cảm ơn tình yêu của anh ?
- Ừ ...

Thế Đình thì thầm :

- Em biết anh yêu em vì cái gì không ?
- Ừa ! Yêu cũng có lý do và nguyên nhân nữa hả ?

Thế Đình véo mũi cô :

- Cái bướng bình và cứng đầu của em ấy . Con gái gì ...

Như Thiên trợn mắt :

- Con gái làm sao ?
- Dữ như chằn ... Eo ui !

Thế Đình vừa dứt lời thì bị một cái véo thật đau . Anh uốn ** :

- Nặng tay thế, Như Thiên . Không thương anh tí nào à ? Đau quá trời đi .

Như Thiên gơ tay :

- Anh tin mình bị véo nữa hông ?

Thế Đình bặm môi hăm dọa :

- Em véo đi, véo bao nhiêu cái, anh hôn em bấy nhiêu cái .

Hình như câu dọa có hiệu lực hay sao ấy, Như Thiên rút tay về, mắt nhìn Thế Đình ầm ỨC . Còn Thế Đình thích chí tũm tũm cười .

Bỗng tiếng Hưng Thịnh oang oang sau lưng :

- Í trời ! Tôi mời hai người đến đây dự tiệc, chứ đâu phải để tâm sự . Nhanh lên Thế Đình ! Có vài người hỏi thăm cậu kìa .

- Là ai vậy ?

- Giám đốc công ty du lịch “Hòa Bình” .

Thế Đình chần chừ :

- Tôi không gặp được không ?

- Nhưng tôi đã nói với họ cậu có đến .

Hưng Thịnh quan tâm :

- Cậu không được khỏe sao ?

Thế Đình gật bừa :

- Ừ .

- Vậy để tôi nói với họ cho .

- Tôi xin lỗi .

Hưng Thịnh mỉm cười :

- Không có gì đâu, hai người ngồi đây nhé .

Anh vừa quay lưng, thì Như Thiên thúc vào hông Thế Đình :

- Sao anh lại nói dối ?

- Gì cơ ?

- Anh không được khỏe bao giờ vậy ?

- Quả thật anh rất khó chịu lúc ở nhà lặn . Khi bước vào đây, không khí ồn ào, thêm phần mấy ông ngấm nhìn em và còn đá lông nheo nữa . Tại thấy anh ngồi với em, chứ anh đứng đây là họ sang đây liền đấy .

- Anh khéo nói .

- Không tin à ? Em nhìn thử xem .

Như Thiên lướt ánh mắt đẹp của mình một lượt trong khán phòng .

Thế Đình nói không sai, họ đang ngấm cô với ánh mắt “35” dễ sợ .

Như Thiên thấy nhột nhột làm sao . Cô đề nghị :

- Hay là mình về đi anh .

- Em muốn về ?

- Ừm .

Thế Đình gật đầu :

- Vậy chúng ta tìm vợ chồng Hưng Thịnh - Đông Như nói một tiếng đi .

Cả hai chưa kịp đứng dậy, thì tiếng người dẫn chương trình thật rõ :

- Xin quý khách khoan hãy rời khỏi bàn tiệc của mình . Trò chơi đi tìm nửa trái tim bắt đầu . Quý khách hãy lấy nửa trái tim của mình mà nhân viên đã phát khi nãy đi tìm người ráp vào . Nếu ai đã tìm được, thì mời lên sân khấu .

Cả khán phòng ồn ào hẳn lên . Có nhiều cô gái cầm một nửa trái tim màu tím đến ráp với Thế Đình, nhưng không ăn khớp .

Trò chơi này thú vị thật ! Cũng có một vài chàng trai bước đến, nhưng trên tay Như Thiên không có một nửa trái tim, họ thất vọng quay đi .

Từ xa, Đông Như nhìn thấy, cô đi lại :

- Một nửa trái tim của em đâu Như Thiên ? Lấy ra đi, cùng chơi cho vui . Biết đâu em tìm đúng một nửa của mình thì sao ?

Như Thiên cho tay vào bóp lấy ra một nửa trái tim . Vừa thấy, Thế Đình đã chụp ngay :

- Không được giờ lên .

Đông Như ngạc nhiên :

- Sao vậy ?

- Cô ấy là bạn gái của tôi, đi tìm một nửa để làm gì .

- Chỉ là chơi cho vui thôi mà .

- Không .

- Vậy thì anh ráp vào một nửa trái tim mình thử xem .

Thế Đình hồi hộp ráp vào ... Ôi ! Anh reo lên :

- Tôi tìm được một nửa của mình rồi .

Anh ôm lấy Như Thiên mừng rỡ :

- Em xem đây nè .

Đông Như mỉm cười :

- Ý trời rồi còn gì . Chúc mừng hai người nha !

Cô bỏ đi . Tiếng người dẫn chương trình trên sân khấu vang vang :

22. Chương 22

- Chúc mừng cho những người đã tìm được một nửa của mình . Tất cả là có ba cặp : Nhật Nam - Vy Lan, Hưng Thịnh - Đông Như . Hai cặp này đã cưới nhau, nhưng trong vô số nửa trái tim họ đã tìm được nhau . Chứng tỏ họ đúng duyên nợ với nhau . Một cặp còn lại đó là Thế Đình - Như Thiên . Họ đang yêu nhau đấy, các bạn ạ .

Nhiều tràng pháo tay rào rào vang lên . Tiếng người dẫn chương trình thật lớn :

- Xin mời Thế Đình - Như Thiên lên sân khấu .

Khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc, Thế Đình nắm tay Như Thiên lên sân khấu một cách tự tin .

Nhiều người đã bật thốt :

-Ồ ! Họ đẹp đôi quá .

- Thế Đình - tổng giám đốc công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” thì phải .

- Như Thiên là trợ lý bên cạnh Thế Đình phải không ?

- Hình như vậy .

- Nghe nói, cô ấy làm việc tốt lắm .

Giọng người dẫn chương trình hài hước :

- Xin chào đôi tình nhân hạnh phúc . Hai người đẹp đôi lắm . Tôi thấy mà ganh tỵ .

Thế Đình - Như Thiên chỉ cười .

- Bây giờ tôi xin được giới thiệu hai người đến quý quan khách . Kính thưa quý vị : Thế Đình, tên đầy đủ là An Thế Đình, tổng giám đốc công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” . Anh sinh năm ... tại thành phố Hồ Chí Minh .

-Ồ !

- Còn cô Như Thiên, tên đầy đủ Hàn Như Thiên . Đang là trợ lý giám đốc cho công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” . Cô sinh năm ... cũng tại thành phố Hồ Chí Minh .

- Tuyệt quá !

- Anh yêu cô và quyết định gắn chặt đời mình với cô đã làm cho nhiều cô gái nuối tiếc ganh tỵ . Còn cô, cô yêu anh cũng đã làm cho nhiều chàng trai si tình phải đau khổ . Họ quá đẹp đôi, phải không quý vị ?

- Good !

- Giờ tôi có vài câu hỏi muốn hỏi anh chị . Thế Đình và Như Thiên ! Anh chị quen nhau trong trường hợp nào ?

Người dẫn chương trình đưa micro cho Thế Đình :

- Mời anh !

- Tôi gặp Như Thiên ở sân cầu lông Phú Thọ .

Người dẫn chương trình quay sang Như Thiên :

- Còn chị ?

Cô hơi bẽn lẽn :

- Cũng như Thế Đình . Chúng tôi gặp nhau ở sân cầu lông Phú Thọ .

- Đúng là duyên nợ, phải không quý vị ?

Lại một tràng pháo tay nữa . Người dẫn chương trình tiếp tục vai trò của mình :

- Thế, hai người đã có ấn tượng gì về nhau ?

Như Thiên :

- Anh ấy cao ngạo, đáng ghét ... Nhất là bản tính đa tình, tôi không thích .

Thế Đình :

- Cô ấy bướng bỉnh, khó chịu và ngang lắm . Tôi còn nhớ lúc Như Thiên đến “Thế Kỷ” theo giấy gọi phỏng vấn . Không ai như cô ấy, đã đến trễ mà không một lời dễ nghe, đã thế còn đòi lấy hồ sơ lại . Thế nhưng cuối cùng, tôi cũng nhận cô ấy, tôi không hiểu vì sao nữa .

Người dẫn chương trình :

- Phải chăng Như Thiên là một cô gái đẹp ?

Thế Đình lắc đầu :

- Không . Có lẽ tôi vì cá tính của cô ấy thì đúng hơn .

Như Thiên :

- Còn tôi chỉ nể anh ấy vì bản lĩnh . Bản lĩnh của một người đàn ông thật sự .

Người dẫn chương trình :

- Hai người yêu nhau khi nào ?

Thế Đình :

- Không biết nữa . Tình yêu là điều ở con tim chứ không phải lý trí .

Như Thiên chỉ cười :

Người dẫn chương trình :

- Một câu hỏi dành riêng cho chị . Thế Đình là một người đàn ông thành đạt, và không phải chị không biết không thấy, không nghe anh ấy rất hào hoa, và hiện giờ có rất nhiều cô gái đang thất tình vì anh ấy . Chị nghĩ sao ?

Như Thiên :

- Trong tình yêu phải có niềm tin, đó là vấn đề cần thiết . Tôi không cần biết quá khứ của anh ấy như thế nào . Tôi cũng không quan tâm cô gái nào đó si tình anh ấy . Tôi chỉ biết hiện tại, anh ấy yêu tôi, trong tim có tôi là đủ .

Dưới khán phòng tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay dồn dập . Thế Đình nhìn Như Thiên bằng ánh mắt chan chứa yêu thương .

“Cám ơn em, tình yêu của anh” .

Người dẫn chương trình :

- Nếu như người bạn thân của chị cũng yêu Thế Đình thì sao ?

Như Thiên tự tin :

- Tình yêu không thể chia sẻ hay nhường nhịn . Tôi đành phải xin lỗi bạn thôi, vì Thế Đình yêu tôi mà .

- Vì tình yêu, cô đành mất đi người bạn ư ?

Thế Đình đỡ lấy câu trả lời :

- Tôi tin người bạn của Như Thiên sẽ hiểu cho cô ấy . Và nếu thật là một người bạn thân, thì cô ấy sẽ chúc Như Thiên hạnh phúc .

Người dẫn chương trình :

- Nghe nói, “Thế Kỷ” đang ráo riết chuẩn bị cho cuộc triển lãm nữ trang Châu Á sắp tới phải không ? Và tôi còn nghe được sau cuộc triển lãm này, thì giám đốc công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” An Thế Đình sẽ cưới cô trợ lý Hàn Như Thiên .

Thế Đình xoa hai tay vào nhau :

- Tin tức khá chính xác đấy . Nếu đã sớm lan nhanh như vậy, thì tôi không có gì để giấu . Quả thật, “Thế Kỷ” đang chuẩn bị tham dự cuộc triển lãm nữ trang Châu Á . Còn đám cưới mà mọi người chỉ nghe đồn, cái đó phải còn hỏi lại Như Thiên .

-Ồ !

Tiếng ồn ào :

- Như Thiên ! Cô nghĩ sao ?

Như Thiên mắc cỡ cúi mặt, còn Thế Đình thì toét miệng . Hình như anh muốn cho cả thế giới này biết tình yêu của anh . Thế Đình nắm lấy tay Như Thiên kéo sát vào mình :

- Nếu cuộc triển lãm này thành công, thì vương miện ấy chính là món quà cầu hôn của tôi dành cho Như Thiên .

- Hoan hô !

- Hoan hô tình yêu !

Câu nói của Thế Đình làm khán phòng sôi động lên . Ôi ! Có rất nhiều ánh sáng của máy chụp hình lóe lên . Thế Đình thừa cơ hội ôm lấy Như Thiên, anh đặt nụ hôn lên má cô .

Như Thiên muốn tránh cũng tránh không được rồi . Cô đành trăn mình chịu đựng . An Thế Đình thật là đáng ghét !

Chúa ơi ! Nếu có tay nhà báo nào ở đây, thì ngày mai trang báo đầu tiên sẽ có hình của hai người cho coi . Như thế thì còn chết sớm nữa .

Xấu hổ, Như Thiên giấu mặt vào vai Thế Đình :

- Xuống đi anh !

Thế Đình giơ tay ra dấu, anh dìu Như Thiên xuống sân khấu và tranh thủ len lỏi ra ngoài . Đâu đó có tiếng kêu :

- Họ đâu rồi ?

Ra khỏi khán phòng, Như Thiên thở phào :

- Hú hồn thật ! Ở trong ấy một hồi, chắc em xỉu mất .

Như chợt nhớ ra, Như Thiên đâm vào ngực Thế Đình :

- Tất cả cũng tại anh . Làm em xấu hổ chết đi được .

- Có gì đâu mà xấu hổ ?

- Anh còn nói ... sao tự nhiên tuyên bố gì kỳ vậy ?

- À ! Chuyện cầu hôn hả ? Nhưng mà em có đồng ý làm vợ anh không ? Bà Thế Đình đó ?

Như Thiên nhỏ giọng :

- Có sớm quá không anh ?

- Tình yêu đâu cần tính thời gian .

Thế Đình thì thầm :

- Những gì anh nói là sự thật . Anh yêu em và muốn cưới em làm vợ . Đồng ý nha !

- Câu trả lời của em sẽ sau cuộc triển lãm, được không ?

- Anh tôn trọng ý em .

Như Thiên không nhéo :

- Chúng ta về nha anh ! Em đói bụng lắm rồi .

- Ô ! Em nhắc anh mới nhớ . Chúng ta có ăn gì đâu .

Thế Đình ôm vai Như Thiên :

- Đi ! Anh đưa em đi ăn rồi về . Em muốn ăn gì ?

- Hủ tíu Nam Vang đi .

- OK .

Thế Đình và Như Thiên rời khỏi nhà hàng “Sinh Đôi” . Tình yêu reo vui trong tim họ .

- Mẹ ơi ! Mẹ ơi !

Tiếng kêu của Bửu Ngọc làm bà Lan giật mình . Bà bước nhanh ra bậc tam cấp :

- Chuyện gì thế ?

Từ ngoài cổng, Bửu Ngọc ào vào phòng khách, cô giơ tờ báo :

- Mẹ xem này ! Anh Hai hạnh phúc ghê chưa ?

Bà Lan cầm tờ báo lên :

- Anh Hai con chụp hình với ai đây ? Vụ gì mà báo phải đăng vậy ?

- Chẳng phải vụ xì-căngđan đầu mà mẹ lo . Để con đọc ẹ nghe nha . “Giám đốc công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” đã ngỏ lời cầu hôn bạn gái mình là cô Hàn Như Thiên trong buổi tiệc chiêu đãi của công ty Hưng Phát” .

Bửu Ngọc ngạc nhiên :

- Í trời ! Họ cặp bồ nhau hồi nào vậy ? Tại sao con không hay biết gì hết ?

Bà Lan thì hấp tấp :

- Đâu, để mẹ xem lại lần nữa coi .

Tầm hình đập vào mắt bà, họ bên nhau thật là tình tứ .

- Hàn Như Thiên là bạn con phải không ?

- Dạ .

- Không phải con nói cô ấy đã nghỉ việc ở công ty rồi sao ?

- Đúng . Nhưng anh Hai đã thuyết phục nhỏ ấy đi làm lại .

- Anh Hai con và Như Thiên cặp bồ với nhau không tốt sao ?

- Không phải . Tại con hơi bất ngờ thôi . Hai người thường ngày vẫn như nước với lửa .

- Lý lẽ con tìm không ai lý giải được đâu con .

Bửu Ngọc trầm ngâm :

- Anh Hai cầu hôn Như Thiên, vừa là một tin vui cho gia đình chúng ta, vừa là một sự bất ổn mà chính Như Thiên và anh Hai phải đối đầu . Con đường tình yêu của họ quả không bằng phẳng .

Bà Lan nhú mày :

- Con nói vậy là sao ?

- Mẹ cũng biết, trước đây anh Hai cặp bồ lung tung . Tuy anh Hai không có gì với những cô gái ấy, nhưng vì tình yêu mù quáng, chính các cô ấy sẽ làm khó Như Thiên . Chúng ta không biết trước được gì . Con lo sợ ...

- Không cần phải sợ gì cả .

Bửu Ngọc và bà Lan cùng quay lại .

- Anh Hai !

Thế Đình từ trên lầu đi xuống, lịch sự và trẻ trung trong bộ đồ quần tây áo sơ mi màu rêu đậm . Bà Lan hỏi :

- Con đi làm đấy à ?

- Vâng .

Thế Đình đến bên ghế xa lông, anh ngồi xuống đối diện với mẹ và em gái :

- Mẹ và Bửu Ngọc không nên lo lắng gì cả . Không ai có thể làm khó Như Thiên, cũng không làm khó An Thế Đình này .

Bửu Ngọc đẩy tờ báo cho anh Hai :

- Anh xem nè ! Rồi sẽ có người phẫn nộ .

Lướt mắt qua tờ báo, Thế Đình lắc đầu cười :

- Mấy tay nhà báo này thiệt ...

Bà Lan nghiêm nghị nhìn con trai :

- Những gì người ta viết trên báo có đúng không ? Con vừa cầu hôn Như Thiên thật chứ ?

- Vâng . Mẹ không phải mỗi morn chờ đợi một cô con dâu nữa đâu .

- Tin này quả thật mẹ rất vui . Như Thiên là một cô gái tốt và có tư cách . Mẹ không muốn người khác làm tổn thương con bé, cũng như chính con làm tổn thương con bé .

- Mẹ an tâm đi ! Con không để mọi người phải lo lắng nhiều về con đâu . Con yêu Như Thiên, đó là sự thật . Con muốn cưới cô ấy, đó cũng là sự thật .

- Vậy chủ nhật tới này, đi thăm mộ ba con và nói cho ông ấy biết đi nhé .

- Dạ .

Bửu Ngọc láu táu :

- Anh Hai ! Anh và Như Thiên yêu nhau bao giờ, sao em không hay không biết gì hết trơn vậy ?

Thế Đình trừng mắt :

- O ... cái con bé này ! Yêu nhau là chuyện của người ta, tại sao phải nói cho em biết chứ ?

- Nhưng Như Thiên là bạn thân của em .

- Bạn thân thì sao ? Chẳng lẽ cái gì cũng phải nói ra .

- Đúng vậy .

23. Chương 23

- Em không được rồi . Bạn thân là bạn thân, nhưng mỗi người phải có bí mật cho riêng mình chứ . Em và Vũ Hùng yêu nhau, em có nói cho Như Thiên biết không ?

Bửu Ngọc lắc đầu :

- Không có .

- Vậy tại sao em bắt Như Thiên phải nói cho em nghe ?

- Em ...

Bửu Ngọc quay sang bà Lan :

- Mẹ ! Anh Hai ăn hiếp con . Anh ấy bệnh vợ sắp cưới của mình .

Bà Lan từ tốn :

- Anh Hai con nói phải đó . Chuyện tình cảm là chuyện riêng tư của mỗi người . Như Thiên không nói với con thì con cũng đừng trách bạn . Không đúng đâu .

- Ủ !

Thế Đình nheo mắt :

- Có còn nói ngang nữa không nhóc ?

- Anh Hai đáng ghét .

- Nè ! Em đã nói chuyện với Lượng Tinh chưa ?

- Gặp được đâu mà nói . Con nhỏ lúc này sao ấy ... tránh mặt suốt .

- Anh không muốn Như Thiên khó xử nên mới nhờ em . Cố gắng đi !

- Biết rồi .

Bửu Ngọc lăm bằm :

- Phải chi em có thêm một người anh trai nữa thì hay biết mấy .

- Đừng tham lam quá, nhóc ạ .

Thế Đình vừa dứt lời thì điện thoại cầm tay của anh có tín hiệu . Bửu Ngọc phán :

- Mấy cô nàng phiền phức ấy đấy . Sáng nay đọc báo, không dẫn được cơn tức giận rồi .

Thế Đình lườm em gái, rồi mới áp máy vào tai :

- Alo . Thế Đình ! Thế này là thế nào ?

- Thì là Thế Đình .

- Em không đùa với anh đâu .

- Anh cũng đâu có đùa với em .

Cô gái hét lớn :

- Sáng này anh có đọc báo chưa ?

- Rồi .

- Báo nói đúng chứ ? Anh cầu hôn Như Thiên thật chứ ?

- Ủ .

- Anh ... Thế còn em ? Anh đùa giỡn với em chắc ? Anh cầu hôn Như Thiên báo đăng tải rầm rộ như thế, em còn mặt mũi nào nhìn bạn bè nữa .

Thế Đình trầm giọng :

- Nguyệt Hoa ! Chẳng phải là em không hiểu, giữa anh và em chẳng quan hệ gì cả ngoài tình bạn . Nếu đã như thế, thì chuyện anh cưới vợ đâu liên quan gì tới em .

- Anh ...

Nguyệt Hoa tức tối :

- Giữa nam và nữ có một tình bạn bình thường sao ?

- Có chứ .

- Nhưng em yêu anh .

- Đó là quyền của em . Nguyệt Hoa này ! Em nên sáng suốt và hiểu chuyện một chút đi . Không khéo em sẽ bị lợi dụng đấy .

- Anh nói vậy là sao ?

- Không nên cảm thấy tức giận với anh hay với Như Thiên . Ngay từ đầu quen anh, chúng ta đã từng giao ước : Không ai có quyền xen vào tình cảm cá nhân của ai . Em còn nhớ không ?

- Bây giờ anh nhắc lại để em biết địa vị của mình đây ư ?

- Không nên đau khổ vì anh, Nguyệt Hoa ạ . Bên em còn có nhiều người đàn ông rất tốt kia mà .

- Đúng rồi, có khi còn tốt hơn anh nữa kia .

Nguyệt Hoa cay đắng :

- Từ lúc bắt đầu, em chỉ là một trò chơi trong tình cảm, thì em làm gì xứng đáng so sánh với người ta .

- Nguyệt Hoa ! Em không nên nói vậy . Em không là trò chơi ai hết .

- Thế Đình ! Đừng nói nữa . Em đã không là gì trong trái tim anh, thì còn tranh giành tình cảm để làm gì nữa . Anh yên tâm ! Em sẽ không làm khó Như Thiên đâu .

- Nguyệt Hoa ! Chúng ta vẫn là bạn chứ ?

- Tình bạn có thể làm mờ đi vết thương sao ? Em xin lỗi .

Thế Đình gọi :

- Nguyệt Hoa ! Anh còn điều này nói với em . Hãy nên thận trọng Chánh Hạo, con người ấy không đáng tin đâu .

- Cảm ơn anh .

- Chào em .

Thế Đình tắt máy, khuôn mặt hơi buồn . Thấy vậy, Bửu Ngọc liền hỏi :

- Anh cảm thấy nuối tiếc khi chia tay với Nguyệt Hoa à ?

- Không phải . Tính của Nguyệt Hoa, anh biết chứ . Cô ấy không bỏ cuộc một cách dễ dàng đâu .

- Anh nghi ngờ chị ta toan tính điều gì à ?

- Ủ . Nó có thể bắt lợi cho Như Thiên .

- Vậy anh đánh tiếng với Như Thiên trước đi .

Bà Lan cũng đồng ý :

- Thận trọng là tốt nhất con ạ .

Thế Đình nhìn đồng hồ :

- Con phải đến công ty thôi .

- Mẹ nghĩ con nên đưa đón Như Thiên đi .

Bửu Ngọc tán thành :

- Một ý kiến hay đó anh Hai .

- Phải vậy rồi .

Thế Đình đứng dậy :

- Con đi làm đây, mẹ ạ .

- Ủm . Lái xe cẩn thận đấy .

- Dạ .

Anh quay sang Bửu Ngọc :

- Không được đến trễ nha .

- Biết rồi .

Bửu Ngọc nhìn theo anh trai :

- Anh Hai đã tìm được một nửa của mình rồi . Từ đây, mẹ không cần phải lo lắng nữa .

Bà Lan cười :

- Hạnh phúc của con cái cũng là hạnh phúc của cha mẹ đấy .

Như Thiên bước vào công ty trước bao ánh mắt ngưỡng mộ, tôn trọng và có cả ganh tỵ nữa .

Từ nhân viên bảo vệ cho đến phòng kinh doanh, họ chào cô một cách trịnh trọng và lễ phép . Như Thiên cảm thấy hơi lạ :

- Chuyện gì đây ? Tại sao mọi người lại nhìn cô, còn cười nữa ?

Bước vào thang máy, Như Thiên gặp ngay Anh Thực . Cô gật đầu chào theo phép lịch sự, còn Anh Thực chỉ nhìn cô bằng nửa con mắt đứng đưng .

Như Thiên không quan tâm . Khi thang máy dừng, cô về phòng làm việc của mình . Cánh cửa chưa kịp khép lại, thì có một bàn tay đẩy mạnh vào . Như Thiên mở to mắt :

- Lượng Tinh !

Quả đúng là Lượng Tinh . Cô hậm hực ném tờ báo xuống bàn làm việc của Như Thiên :

- Xem đi !

- Cái gì đây ?

Như Thiên lướt mắt qua trang báo . Cô giật mình :

- Sao thế này ? Tại sao ...

Lượng Tinh khoanh tay :

- Giám đốc công ty vàng bạc đá quý “Thế Kỷ” - An Thế Đình cầu hôn cô bạn gái Hàn Như Thiên ở buổi tiệc chiêu đãi của công ty Hưng Thịnh . Hạnh phúc quá nhỉ !

- Lượng Tinh ! Mình không biết gì hết .

- Thôi, đừng giả bộ ngu ngơ . Mà có dám nói với tao là mày không yêu Thế Đình không ?

- Tao ... Bọn tao chỉ mới bắt đầu ột tình bạn thân thôi . Tại mấy tay nhà báo thổi phồng sự việc .

- Mà Thế Đình cầu hôn mày là sự thật chứ ?

Như Thiên cúi đầu im lặng, nói làm sao đây ? Mà tất cả cũng tại Thế Đình cả . Tự nhiên hứng chí nói lên, tạo cơ hội ấy tay nhà báo . Hình ảnh đã lên báo rồi, có muốn chối bỏ cũng không được .

Lượng Tinh nhếch môi :

- Sao, không có gì để nói à ? Tao biết mà, một người đàn ông lý tưởng như Thế Đình thì làm sao được . Vậy mà có người từng tuyên bố : ông ta không là gì cả . Hàn Như Thiên ! Tao không thể tin mày nổi .

- Tao không phủ nhận, tao đã từng tuyên bố như vậy . Nhưng con người mà, đâu phải gỗ đá mà không có tình cảm . Sự thay đổi ở trái tim, lý trí không thể cản ngăn .

Lượng Tinh bực dọc :

- Hàn Như Thiên nói được thì làm được . Thật uổng công bấy lâu nay tao xem mày là một người bạn thân .

Như Thiên cau mày :

- Mày nói vậy có ý gì ? Mày đã yêu Thế Đình phải không ? Chỉ có tình yêu, mày mới cay cú với tao thôi .

Lượng Tinh gật đầu :

- Đúng . Tao yêu Thế Đình .

- Một tình yêu đơn phương ư ? Như thế mày không có quyền gì để cay cú với tao cả . Thế Đình yêu ai, đó là quyền của anh ấy .

Lượng Tinh gào lên :

- Tao và mày đều là bạn của Bửu Ngọc, nhưng tại sao nó thà giúp mày chứ không giúp tao ?

- Mày nói sai rồi ! Bửu Ngọc không giúp ai cả . Trái tim có lý lẽ riêng của nó . Mày không vì Thế Đình yêu tao mà giận tao chứ ?

- Tình yêu ? Tao đã yêu Thế Đình bao năm rồi, mày có biết không ? Tao âm thầm bên tình yêu của anh ấy . Vì anh ấy, tao đã thay đổi công việc làm và thay đổi luôn chính mình . Nhưng cuối cùng thì sao ? Thế Đình chọn mày chứ không chọn tao .

Như Thiên cảm thông :

- Tao hiểu cho sự đau khổ của mày . Nhưng làm gì khác hơn được chứ, khi cái gọi là tình yêu không thể nhường nhịn, hy sinh .

Lượng Tinh quát mắt :

- Nếu mày không xuất hiện thì sự việc đâu như ngày hôm nay .

Cô xuống giọng :

- Như Thiên ! Coi như tao van xin mày đi ... Để Thế Đình đến với tao, được không ?

- Bằng cách nào ?

- Nghỉ việc ở “Thế Kỷ” như mày đã từng làm . Rồi tao sẽ nhờ ba tao xin công việc khác à

- Liệu có được không ?

- Được mà . Thế Đình chưa yêu mày sâu đậm đâu . Mày xinh đẹp lại giỏi giang, sợ gì không tìm được người thương và công việc mới .

- Nói vậy mà nghe được à ?

Thế Đình bất ngờ xuất hiện ở cửa phòng :

- Tình yêu muốn nhường là nhường sao ?

Như Thiên và Lượng Tinh đồng quay lại :

- Thế Đình !

- Cho dù Như Thiên có đồng ý, tôi cũng không đồng ý . Tôi yêu cô ấy, tôi không thể để cho cô ấy rời khỏi tôi .

Thế Đình nhẹ giọng :

- Xin lỗi cô nghe, Lượng Tinh . Tình yêu cô, tôi biết, nhưng tôi không thể đáp lại rồi . Vì trái tim tôi chỉ có mình Như Thiên mà thôi . Tôi nghĩ, một cô gái hoàn hảo như cô có nhiều người đàn ông đeo đuổi lắm chứ .

Lượng Tinh nhìn Thế Đình, nước mắt lưng tròng :

- Tôi yêu anh, tình yêu không được đáp lại đã đau khổ lắm rồi, anh có biết không ? Sáu năm qua, tôi âm thầm đứng bên lẽ tình yêu của anh, nhưng anh nào hay biết . Còn Như Thiên ... tại sao anh yêu nó mà không yêu tôi ?

- Lượng Tinh ! Không phải tôi đã nói trái tim có lý lẽ riêng sao ? Tôi yêu Như Thiên bằng cả một trái tim chân thành . Cô nên hiểu và chúc mừng hạnh phúc cho cô ấy, đó mới là một người bạn tốt .

- Không .

Lượng Tinh bật tai lại, chạy ra ngoài . Như Thiên định theo, nhưng bị Thế Đình ngăn lại :

- Em cứ để cho cô ấy đi . Qua cú sốc này, cô ấy sẽ tự hiểu ra .

- Nhưng ...

- Em có khuyết điểm là hay xiêu lòng . Nếu lúc này anh không có mặt kịp thời, thì em sẽ rút lui, nhường anh lại cho Lượng Tinh phải không ?

- Có thể ...

Thế Đình nắm mũi cô :

- Em có biết làm như thế thì cả em, anh và Lượng Tinh nữa sẽ rất đau khổ đấy . Người anh yêu là em chứ đâu phải Lượng Tinh .

- Nhìn Lượng Tinh đau khổ, em không chịu nổi .

- Vậy em nhường anh cho Lượng Tinh, thì em vui sướng à ? Khờ quá đi nhóc ạ ! Tình yêu không thể nhường .

Thế Đình nắm hai tay Như Thiên đặt lên vai mình :

- Nhìn anh đây nè ! Anh yêu em mãi mãi không thay đổi . Hãy tin anh nhé !

Như Thiên gật đầu :

- Vâng .

Như chợt nhớ ra, Như Thiên cầm tờ báo đưa cho Thế Đình :

- Phải tấm hình này mà lúc sáng nhân viên công ty nhìn em với đôi mắt lạ không ?

Thế Đình cười :

- Có gì đâu . Nhưng hình em và anh chụp cũng đẹp lắm chứ ?

Như Thiên hất tay Thế Đình ra :

- Em đang xấu hổ chết đi được .

- Tại sao ?

- Họ ... họ gọi em bằng bà Thế Đình .

- Ôi !

Thế Đình ôm Như Thiên :

- Chỉ có thế thôi à ?

- Chứ anh muốn sao nữa ? Nhân viên thì trêu ghẹo, Lượng Tinh thì giận dữ . Anh Thực thì khó chịu . Không biết Nguyệt Hoa, Bửu Ngọc và mẹ anh sao nữa ? Chắc em trốn mất .

Thế Đình cọ cằm lên tóc Như Thiên :

- Em có thể yên tâm . Mẹ anh vui lắm, còn Bửu Ngọc ... khi nào em gặp sẽ biết ngay . Riêng Nguyệt Hoa, cô ấy cũng như Lượng Tinh, không thể làm khó chúng ta .

Như Thiên thở ra :

- Sao mà yêu anh chỉ cho khổ thế này . Em có anh, nghĩa là cướp người đàn ông lý tưởng của bao cô gái .

- Hi ! Em nói anh nghe sao mà đau lòng thế . Yêu anh mà sợ người khác khổ ư ?

- Bây giờ có muốn không yêu cũng không được .

- Vì đã lỡ yêu anh rồi, phải không ?

- Ừ .

Như Thiên dụi đầu vào ngực Thế Đình . Ở bên anh, lúc nào cô cũng thấy mình hạnh phúc .

Thế Đình thì thầm :

- Anh yêu em biết đường nào . Nhóc ơi ! Anh muốn hôn em .

Như Thiên giật mình đẩy Thế Đình ra :

- Không được .

- Tại sao ?

- Ở đây là công ty mà .

- Nhưng đâu có ai thấy .

Như Thiên nghiêm mặt :

- Em hồng cho . Anh ra ngoài cho em làm việc .

- Đuổi hả ?

- Ừ .

- Đuổi thì đi .

Đi được vài bước, Thế Đình dừng lại :

- Như Thiên này !

- Anh muốn nói gì ?

- Bắt đầu từ hôm nay, anh đưa đón em nhé !

Như Thiên mở to mắt :

- Sao lại có chuyện đó ?

- Tại anh thích .

- Thích gì kỳ cục ! Em cũng có xe mà .

- Nhưng đây là lệnh . Không được cãi .

Như Thiên làu bàu :

- Độc tài, phát-xít .

Thế Đình quay lưng :

- Xin lỗi em, Như Thiên . Anh không muốn lớn tiếng với em đâu, tại anh muốn tốt cho em mà thôi .

Cánh cửa đóng lại sau lưng, Như Thiên xụ mặt :

- Thấy ghét !

Tập tài liệu trên tay chưa kịp mở ra thì có tiếng chuông điện thoại . Như Thiên nhấc ống nghe :

- Alô .

- Hết giờ làm chờ anh nha .

Như Thiên hỏi trống :

- Chi vậy ?

- Đi ăn với anh .

- Nhưng ở nhà có cơm .

- Không nhưng nhị gì hết, để anh gọi về nói với mẹ cho .

- Không được .

Nhưng Thế Đình đã tắt máy . Như Thiên nhìn cái điện thoại mà tức anh ách .

24. Chương 24

Chuông điện thoại lại reo . Như Thiên chụp máy lớn tiếng :

- Em về nhà đấy . Anh không cần phải xin đâu .
- Xin gì đấy ?

Nhận ra đầu dây bên kia không phải Thế Đình, Như Thiên xui xuống :

- Là mày hả, Bửu Ngọc ?
- Ủ . Mày tưởng anh Hai tao à ? Anh ấy chọc mày giận ư ?
- Không, mà làm tao tức .
- Nhưng mà chuyện gì ?
- Tự dưng đòi đưa đón tao, rồi bây giờ không cho tao về nhà ăn cơm nữa . Đòi gọi điện xin phép mẹ tao .
- Anh Đình chắc có lý do .
- Lý do gì ? Độc tài thì có .

Bửu Ngọc vuốt ve :

- Thôi mà, đừng giận dữ . Trong tình yêu thường hay vậy đấy mày ạ . Muốn người mình yêu lúc nào cũng ở bên mình . Thời gian rồi cũng sẽ quen .
- Tao giống như tù binh thì có .

Bửu Ngọc cười :

- Không quá đáng vậy đâu . Sao, mày đang làm gì thế ?
- Xem lại một số tài liệu .
- Lượng Tinh có tìm mày không ?
- Mới ở đây nè .

Như Thiên thở ra :

- Lượng Tinh và Thế Đình ... Tao không muốn mất đi người nào . Hiện giờ tao chẳng biết phải làm sao nữa .
- Đừng bận tâm ! Lượng Tinh rồi sẽ hiểu thôi mà .
- Nó đau khổ lắm .
- Chịu thôi . Tình yêu đâu thể san sẻ hay nhường nhịn . Lượng Tinh yêu chỉ bằng một tình yêu đơn phương . Rồi thời gian cũng sẽ làm phai nhạt tất cả .
- Tao cũng hy vọng vậy .
- Mày lo ày đi .
- Lo gì ?
- Chuẩn bị về làm chị dâu tao .

Như Thiên kêu lên :

- Sớm quá !

- Sớm gì nữa . Mà biết anh Hai tao năm nay bao nhiêu chưa ? Thấy anh ấy nghiêm chỉnh trong chuyện tình cảm, mẹ tao mừng lắm . À ! Mà ...

Bửu Ngọc chột nhỏ giọng :

- Mà và anh Hai tao yêu nhau từ khi nào mà sao tao không biết ? Không phải hai người thường đối đầu nhau sao ?

- Đúng thế . Đối đầu là để lại ấn tượng, nhưng tình đến khi nào, cả tao cũng không rõ nữa . Chỉ biết cả hai đều cần nhau .

- Ghê nhỉ ! Mà có biết lúc sáng nhìn thấy tờ báo, tao hết sức bất ngờ không ?

- Sau đó thì sao ?

- Tao không dám tin đó là sự thật, nên đi hỏi anh Hai .

- Cuối cùng ?

- Anh Đình thừa nhận yêu mà và muốn cưới mà . Một tin chấn động cả thành phố . Lời cầu hôn của giám đốc trẻ tuổi của công ty vàng bạc đá quý dành ột cô gái được đăng báo . Mà có biết rất nhiều cô gái tiếc ngẩn ngơ không ?

- Biết .

- Mà đang hạnh phúc ?

- Lẫn lo sợ .

- Sao ?

Như Thiên chậm rãi :

- Thế Đình chọn tao, đương nhiên sẽ có nhiều cô gái ganh tỵ và tức tối . Tao sợ tình yêu của tao và Thế Đình sẽ không suôn sẻ như lời cầu hôn .

- Vớ vẩn ! Mà đừng suy nghĩ nhiều quá .

- Có thể . Lúc suy nghĩ, tao không dám nghĩ Thế Đình có một tình yêu dành cho tao . Bây giờ, tao vẫn như người trong mơ vậy .

Bửu Ngọc phì cười :

- Là thật đó, chị dâu ạ .

- Con khỉ ! Ghẹo tao hả ?

- Cười được rồi sao ? Thôi, khi khác nói chuyện tiếp nha . Ông anh Hai Thế Đình đang tới .

- Ừ .

Như Thiên gác máy, lòng cô vẫn thấy bất an điều gì đó, nhưng suy nghĩ vẫn không làm được gì . Thôi thì cứ mặc kệ .

Như Thiên gỡ xấp tài liệu ra, và công việc dễ dàng cuốn hút cô .

Thời gian trôi một cách vô tình, cho đến khi :

- Thôi nào cô nương ! Bộ định lấy tiếng với giám đốc hay sao mà làm hoài vậy ? Không định nghỉ trưa à ?

Như Thiên giật mình ngẩng lên . Thế Đình đã đứng trước bàn làm việc từ lúc nào . Cô nhìn đồng hồ lúng túng :

- Trưa đến thế cơ à ?

- Em tham việc quá .

Như Thiên hỏi :

- Anh vào đây từ lúc nào ? Sao không gọi em ?

- Ai nói không gọi . Tại em mê công việc hơn lời nói của anh mà .

Như Thiên lườm dài :

- Nếu công việc không nhiều thì em đâu đến nỗi quên thời gian . Tất cả cũng vì công việc của anh mà ra .

- O ! Bây giờ đổ thừa hả ?

- Bộ không đúng sao ?

- Ồ, thì đúng .

Thế Đình xếp tập hồ sơ lại :

- Thế bây giờ nghỉ được rồi chứ ?

- Ừ ! Nếu sếp bảo nghỉ thì nghỉ chứ sao .

Thế Đình vừa phụ Như Thiên bỏ giấy tờ vào học tủ, vừa thúc :

- Nhanh đi em !

- Bộ anh có hẹn hả ? Nếu hẹn thì về trước đi, không cần phải chờ em .

- Hẹn với ai đâu . Vũ Hùng và Bửu Ngọc chờ chúng ta cùng đi ăn chung .

Như Thiên nhìn quanh :

- Họ đâu ?

- Dưới nhà xe .

Như Thiên lưỡng lự, Thế Đình nói tiếp :

- Anh gọi về nhà xin phép mẹ rồi .

Cô tròn mắt :

- Sao anh gan thế ?

- Có gì đâu . Tập dần thôi mà .

- Tập gì ?

- Làm rể ấy .

- Mẹ em đồng ý gả em hồi nào ? Và em đồng ý ưng anh hồi nào ?

- Anh tin mẹ đồng ý và em cũng sẽ đồng ý . Một chàng rể dễ thương như thế này, mẹ không nỡ từ chối đâu .

- Tự tin quá há ! Mèo khen mèo dài đuôi .

Thế Đình cười :

- Anh có sự tự tin là nhờ tình yêu của em đấy, Như Thiên .

Anh xoay cô lại :

- Hãy tin anh trong bất kỳ hoàn cảnh nào nhé, em yêu .

Như Thiên nhìn Thế Đình bằng ánh mắt long lanh :

- Em tin anh . Nhưng anh hứa không lừa dối và làm chuyện gì có lỗi với em .

- Ừ, anh hứa .

- Yêu thì con người thường ích kỷ . Em muốn anh chỉ có một mình Hàn Như Thiên mà thôi, không được liếc mắt đưa tình với cô nào khác .

- Ừm .

- Còn nữa, em mà biết anh lộn xộn với cô gái nào là chia tay ngay .

- Người ta yêu anh bám theo anh thì sao ?

- Phải xét lại .

Thế Đình nhăn nhó :

- Chúa ơi !

- Sao hả ? Hối hận ư ? Nếu hối hận, bây giờ rút lui cũng chưa muộn .

- Không, không . Không có gì có thể làm lùi bước An Thế Đình này được hết .

Anh ôm ngang eo Như Thiên :

- Có một cô vợ đẹp như vậy, thì mọi cái với Thế Đình đều vô nghĩa .

Như Thiên tát nhẹ vào má anh :

- Nịnh vừa thôi .

- Thì vợ mình, mình nịnh chứ nịnh ai .

Như Thiên né tránh nụ hôn chồn vồn của anh .

Cô la lên :

- Đây là công ty đó .

- Giờ này nhân viên về hết rồi, không ai có thể thấy đâu .

Thế Đình dụ khị :

- Cho anh hôn đi nhé !

- Không được .

- Năn nỉ mà .

Nhìn khuôn mặt hiền từ của Thế Đình, Như Thiên không thể cầm lòng được . Cô cũng yêu anh kia mà . Như Thiên gật nhẹ . Thế Đình mừng rỡ :

- Cảm ơn em .

Nhưng cô ra điều kiện :

- Nhanh nhé !

Được cho phép hôn, Thế Đình gật lẹ :

- Ừm .

Anh từ từ cúi xuống hôn Như Thiên . Nụ hôn tình yêu đầu đời lạ lẫm làm sao . Như Thiên như mụ mẫm đi . Hai người siết lấy nhau mà quên cả không gian thời gian .

- Chúa ơi !

Tiếng hét bất chợt làm cả hai buông nhau ra . Như Thiên mắc cỡ giấu mặt . Thế Đình thì ngượng ngùng trừng mắt :

- Em vào đây làm gì ?

- Bọn này ở dưới chờ dài cả cổ, còn hai người thì ở đây tổ tình . Biết vậy, tôi không lên .

Bữa Ngọc quay lưng đi thì bị Thế Đình gọi lại :

- Đi đâu đó ?

- Xuống nhà xe đợi, để hai người tự do .

- Đừng có lộn xộn .

Bửu Ngọc nghiêng mặt :

- Ồ, mà hai người còn đói không ?

- Nhiều chuyện !

Thế Đình nắm tay Như Thiên :

- Mình đi, đừng quan tâm đến lời nhỏ ấy .

Bửu Ngọc chạy theo :

- Đợi với . Hai người không nghe tôi nói, thì cũng cho biết ăn ở đâu chứ .

- Tú Xương .

- “Hải Âu” hả ?

- Ừ .

Như Thiên quay lại :

- Mà không đi chung sao ?

- Để làm kỷ hà à ? Thôi, tao đi Honda với Vũ Hùng hay hơn .

Rồi Bửu Ngọc nhảy chân sáo xuống thang lầu :

- Gặp lại ở “Hải Âu” nhé !

- Ồ .

Như Thiên gỡ tay Thế Đình ra phụng phịu :

- Anh đó, Bửu Ngọc sẽ trêu em cho xem .

- Ai dám trêu, anh sẽ bẻ mười cái răng người đó .

- Chỉ giỏi hăm dọa . Bửu Ngọc dám trêu em thì em sẽ phạt anh .

- Không cho hôn hả ?

- Ừ .

- Như thế chết sướng hơn .

- Em không thay đổi đâu .

- Được rồi . Anh sẽ giải quyết chuyện Bửu Ngọc, để nhỏ ấy đừng trêu em .

Thế Đình tiếp tục cặp tay người yêu . Hai người song song ra nhà xe .

Công ty vắng lặng, nhưng họ đâu ngờ rằng, vẫn có người nhìn họ bằng đôi mắt căm thù .

25. Chương 25

Một kế hoạch khác lại được đưa ra . Chánh Hạo, Anh Thực và Nguyệt Hoa cùng hẹn nhau ở nhà hàng . Họ ngồi bàn tròn trong những tư thế khác nhau . Chánh Hạo rút thuốc :

- Hai người có ý kiến đi chứ ! Im lặng đâu phải là vấn đề .

Anh Thực lên tiếng :

- Em không nghĩ mọi chuyện có thể trở nên như vậy .
- Tất cả đều có thể mà .
- Nhìn nụ cười của họ mà em thấy cảm tức làm sao . Những tưởng kế hoạch suôn sẻ thì chúng ta sẽ có những ngày tháng vàng son . Nào ngờ dùng một cái, Thế Đình cầu hôn Như Thiên, và còn tặng vương miện thành công cho người mình yêu . Thật là người tính không bằng trời tính .

Anh Thực quay sang Nguyệt Hoa :

- Bạn vẫn không giữ được Thế Đình thì thật là thất bại .

Nguyệt Hoa mím môi :

- Mọi chuyện đâu kết thúc một cách dễ dàng như thế .
- Bạn định làm gì ?

Ánh mắt Nguyệt Hoa ánh lên vẻ cảm tức :

- Họ sẽ phải trả giá cho những gì họ đã từ chối tôi . Tôi muốn họ phải đau khổ như chính tôi đau khổ .

Chánh Hạo chen vào :

- Nhưng việc làm của em, cần phải sáng suốt một chút . Nếu không, cả ba chúng ta đều phí công một cách vô ích .

Anh Thực hỏi :

- Bạn định trả thù cho tình cảm của mình à ?

Nguyệt Hoa im lặng . Anh Thực nói tiếp :

- Sao bạn coi trọng chuyện tình cảm thế ? Bạn định hại luôn cả hai chúng tôi sao ? Chúng ta đang làm gì, bạn biết không ?
- Bạn không cần phải nhắc nhở .
- Chẳng lẽ bạn yêu Thế Đình thật lòng như thế sao ?
- Nếu có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không để liên lụy đến hai người đâu .
- Được sao ?

Nguyệt Hoa lớn tiếng :

- Chứ bạn muốn tôi phải làm gì đây ?
- Không nên quan tâm đến Thế Đình và Như Thiên nữa . Họ yêu nhau như thế nào, mặc họ đi . Chuyện quan trọng của chúng ta là cuộc sống sau này như một bà hoàng kia .

Nguyệt Hoa nhếch môi :

- Tham vọng của bạn thật là quá lớn .
- Trên đời này không tham vọng làm sao mà sống .
- Nhưng tôi không giống như bạn . Tôi không thể giết chết tình cảm mình .

Anh Thực chồm lên :

- Bạn nói gì ?
- Tôi không muốn tham gia vào trò chơi của bạn và Chánh Hạo nữa . Hai người làm gì thì làm đi, đừng kéo tôi vào .
- Bạn nói thật hay đùa vậy ?

- Nguyệt Hoa này chưa biết nói đùa .

- Vậy bạn đừng trách Anh Thực này nhé .

Nguyệt Hoa đề phòng :

- Bạn định làm gì ?

- Không cho bạn còn sự lựa chọn thôi .

Khuôn mặt Anh Thực lúc này trông thật đáng sợ . Nguyệt Hoa bật đứng lên :

- Xin lỗi, tôi không có gì để nói cả .

Chánh Hạo vỗ bàn :

- Đủ rồi ! Hai người có còn thấy tôi không vậy ?

Anh ra lệnh :

- Ngồi xuống đi !

Đợi Nguyệt Hoa và Anh Thực ngồi xuống, Chánh Hạo mới nói :

- Tôi gọi hai người ra đây đâu phải để hai người gây cãi và kè nhau . Tôi muốn hai người giúp tôi giải quyết vấn đề mà .

Anh nhìn Nguyệt Hoa :

- Em thật sự không muốn liên can gì đến bọn anh nữa à ?

- Em cảm thấy mình mệt mỏi lắm rồi .

Chánh Hạo dễ dãi :

- Vậy thì anh không ép em .

Anh Thực phản đối :

- Không được, anh để Nguyệt Hoa ra đi như vậy, còn chuyện của chúng ta thì sao ?

- Anh nghĩ cô ấy không khờ đến nỗi chỉ ra tội danh của mình đâu .

- Ai biết đâu được, một khi đã xem tình cảm nặng hơn .

Chánh Hạo xoa cằm :

- Nếu đúng Nguyệt Hoa xem tình cảm nặng hơn, thì chúng ta không còn gì để mất . Có chết, tất cả cùng chết .

Nguyệt Hoa cau mày :

- Các người dọa tôi ?

- Em biết anh mà, phải không ? Ai tốt với anh thì anh cũng sẽ tốt lại . Còn bằng không ... Chánh Hạo này sẽ không tha thứ .

Anh Thực nhắc lại :

- Bạn nghe rõ rồi chứ ?

Nguyệt Hoa ôm lấy đầu :

- Bây giờ, tôi phải làm sao đây ?

- Đơn giản thôi . Vẫn tiếp tục công việc của mình đang làm . Cuộc sống tốt đẹp của chúng ta đang ở phía trước .

- Tôi không cần gì cả ngoài sự tự do . Tôi xin anh đó Chánh Hạo .

- Phải chi cung mới lắp tên thì còn dừng lại được . Đàng này, đã bắn đi rồi, phải làm sao đây ?

Chánh Hạo đặt tay lên vai Nguyệt Hoa :

- Chúng ta chỉ còn một ít thời gian nữa thôi là như ước muốn rồi . Em không nên như thế này, như thế khác nữa .

Nguyệt Hoa ngẩng lên nhìn Chánh Hạo :

- Chúng ta có quá tàn nhẫn không anh ?

- Chỉ bấy nhiêu với “Thế Kỷ” thì nghĩa lý gì, nhưng với chúng ta là cả một gia tài và một đời sống sung sướng đây .

- Đánh cắp vật đi, “Thế Kỷ” đâu tham dự triển lãm được . Như thế ...

- Đó là chuyện của An Thế Đình . Tham dự hay không tham dự, “Thế Kỷ” cũng đâu mất mát gì .

- Tại sao không ? Đó là cả một sự đầu tư của bao nhiêu con người trong “Thế Kỷ” .

Chánh Hạo cau mày :

- Sao em cứ mãi bênh vực cho “Thế Kỷ” thế ?

- Tại em không nhẫn tâm .

- Cướp có nói đến lương tri bao giờ đâu . Em đừng làm anh phải nổi giận .

Anh Thực chen vào :

- Cô ta muốn phản thì trước sau gì cũng phản thôi . Anh nói nhiều với cô ta làm gì .

Chánh Hạo trừng mắt :

- Em có im đi không ! Anh đâu cần em chỉ cách anh phải làm gì .

Bị quát, Anh Thực ngồi nín thinh . Cô nhìn Nguyệt Hoa bằng đôi mắt căm tức .

Chánh Hạo trầm giọng :

- Chẳng lẽ em không nhận ra được Thế Đình đâu có yêu em, vậy em còn nghĩ đến anh ta để làm gì nữa ? Anh không xứng đáng lo lắng cho em hay sao ? Nguyệt Hoa ! Tình mộng đi em . Thế Đình không yêu em, anh ta đã cầu hôn với Như Thiên rồi .

Nguyệt Hoa gục mặt vào lòng bàn tay, nước mắt cô chảy dài . Sự thật là thế ư ? Cô không ngờ mình yêu Thế Đình nhiều đến như vậy . Bấy lâu, cô yêu chỉ là một tình yêu đơn phương mà thôi . Đau đớn thật !

Chánh Hạo ân cần đưa khăn giấy cho Nguyệt Hoa :

- Cứ khóc đi, nếu em thấy vui đi nỗi buồn, nhưng chỉ khóc một lần này thôi nhé .

Ngồi nhìn cảnh ấy, Anh Thực cảm thấy bức bối vô cùng . Cô cũng yêu Chánh Hạo, hỏi sao cô không tức .

Anh Thực kéo tay Chánh Hạo :

- Anh định làm chuyên gia tình cảm à ? Nguyệt Hoa đau khổ bởi vì cô ấy đặt tình yêu không đúng chỗ . Bây giờ, giọt nước mắt của Nguyệt Hoa quan trọng hay chuyện làm ăn của chúng ta quan trọng ?

Nguyệt Hoa gạt nước mắt :

- Anh lo chuyện của mình đi, đừng quan tâm đến em nữa . Xin lỗi .

Cô đứng lên bỏ chạy ra ngoài . Chánh Hạo định theo, nhưng bị Anh Thực ngăn lại :

- Mặc kệ cô ta đi .

Chánh Hạo ngồi xuống ghế mà lòng không yên . Trái tim anh cũng rất đau khổ đây . Tình yêu cho đi, nhưng không được đáp lại .

Ánh mắt anh trông theo dáng Nguyệt Hoa mà nghe xót xa

Nguyệt Hoa rời khỏi nhà hàng . Cô phóng xe như điên dại . Trước mắt cô cứ thấp thoáng hình ảnh Thế Đình và Như Thiên bên nhau .

Đến một ngã tư đèn đỏ, Nguyệt Hoa bỗng nhìn thấy Như Thiên từ đâu băng qua đường . Cô mím môi, vô số .

Trời ơi ! Bất ngờ bàn tay ai đó kéo Như Thiên né đi . Nếu không thì ...

Người đi đường sững sờ, ai nấy đều kêu lên :

- Chút nữa là có tai nạn rồi .

- Cô ta có sao không mà phóng xe dữ vậy ?

Mỗi người một tiếng, Như Thiên vẫn chưa hết hoảng hồn . Cô đưa tay chặn ngực, nói với cô gái bên cạnh mình :

- Suýt nữa là tao tiêu rồi, Bửu Ngọc ơi .

- Số mày còn đỏ đấy .

Bửu Ngọc nhú mồm :

- Tao thấy cô gái kia cố ý thì đúng hơn .

- Nhưng tại sao, cô ấy muốn đụng tao ?

- Cái đó có trời mới biết .

Bửu Ngọc nín tay bạn :

- Thôi, không đi bộ nữa . Gọi tắc xi về nhà cho chắc ăn .

- Cũng được .

- Mày mà có gì, chắc anh Hai tao chết sống .

Như Thiên so vai . Cô cố nghĩ xem bản thân mình có gây thù oán với ai không, nhưng vẫn nghĩ không ra . Đành chịu thôi, có lẽ cũng chỉ là một tai nạn .

Đang này Bửu Ngọc và Như Thiên đón tắc xi về, thì ở một trụ đèn đỏ khác, Nguyệt Hoa bị cảnh sát giao thông thổi lại phạt vì tội chạy quá tốc độ, dễ gây nguy hiểm cho người khác . Kiểm tra bằng lái không có, xe đành phải đưa về đồn .

Nhìn Nguyệt Hoa bây giờ, cô giống như người từ cõi nào về vậy . Không nghĩ gì được cả .

Nguyệt Hoa ngồi bẹp xuống vệ đường . Một hồi lâu sau, cô mới lấy điện thoại, bấm số .

- ...

- Anh Hạo ! Là em đây .

Giọng Chánh Hạo có vẻ lo lắng :

- Nguyệt Hoa ! Em ở đâu vậy ?

- Em không biết nữa .

- Bình tĩnh đi nào Nguyệt Hoa ! Bây giờ, em cố gắng để ý xem mình đang ở đâu rồi nói cho anh biết .

Nguyệt Hoa nhìn quanh, rồi lẩm nhẩm tên đường :

- Nguyễn Thị Minh Khai .

- Khúc nào ?

- Góc Phạm Ngọc Thạch . Em bị cảnh sát giao thông giữ xe rồi .

- Sao đến thế ?

- Em không biết mà .

- Vậy, em không sao chứ ?

- Không sao .

- Được rồi . Em ở đó đi, anh đến ngay .

Nguyệt Hoa tắt máy, cô không ngờ mình lại có ngày hôm nay .

Sự mệt mỏi phủ vây, Nguyệt Hoa gục đầu xuống tay, lòng đau đớn .

Nhìn bộ đồ tươm tất của anh Hai, Bửu Ngọc biết là anh có hẹn với Như Thiên, nhưng cô vẫn hỏi

- Anh ra ngoài à ?

- Ừ . Có gì không ?

- Cũng không có gì quan trọng lắm . Nhưng khi nào anh đưa Như Thiên về nhà ra mắt mẹ ? Hôm qua mẹ mới nhắc, mẹ muốn gặp mặt con dâu tương lai .

Thế Đình cho hai tay vào túi quần :

- Có lẽ chủ nhật tuần này, anh đưa Như Thiên về đây . Em hãy lựa lời nói với mẹ nha . Gần đến ngày tham dự triển lãm, công ty khá nhiều bận rộn và Như Thiên cũng thế .

- Em biết mà, nhưng anh cũng phải quan tâm Như Thiên nhiều hơn nữa . Đừng quá vì công việc, không khéo anh phải ân hận .

Câu nói của Bửu Ngọc làm Thế Đình cau mày . Thay vì anh đẩy xe ra để đi, nhưng lại ngồi xuống xa lông .

- Em vừa nói gì ?

Bửu Ngọc lắc đầu :

- Không, em chỉ nhắc nhở anh thôi .

- Anh không tin . Hình như em có chuyện gì giấu anh thì phải .

Thấy Bửu Ngọc im lặng, Thế Đình thúc giục :

- Em nói đi !

Bửu Ngọc ngập ngừng :

- Như Thiên dặn em không nên cho anh biết . Nhỏ ấy sợ anh lo lắng .

- Nhưng úp mở như thế, anh càng lo lắng hơn .

- Hôm qua, em và Như Thiên đi ra Dinh Thống Nhất về . Băng qua đường lúc đèn đỏ, thì bất ngờ có một chiếc xe rẽ máy, phóng thẳng vào Như Thiên . Cũng may em nhanh tay kéo Như Thiên lại, nếu không, không biết sẽ ra sao nữa

Thế Đình hấp tấp :

- Em có nhìn được mặt người lái xe đó không ? Băng số xe nữa . Là nam hay nữ ?

- Lúc đó, hai đứa đều hồn vía lên mây, thì còn nhìn được gì . Thoát chết là may mắn lắm rồi .

Bửu Ngọc chợt nhớ :

- À ! Hình như người lái xe là nữ, vì em nghe người đi đường mắng “con gái gì chạy xe như ăn cướp” .

Thế Đình lẩm nhẩm :

- Con gái ư ? Họ có thù oán gì với Như Thiên mà cố tình đụng cô ấy ?

- Em cũng đang muốn biết đây nè . Như Thiên tuy ngang bướng thật, nhưng chuyện xích mích với người này, người kia thì tuyệt đối không có đâu . Họ chẳng họ ghét Như Thiên vì anh đấy .

- Tại sao là vì anh ?

- Anh không biết hay thật tình không biết vậy ? Tại anh lúc trước quá đào hoa, cô nào cũng có thể làm bạn gái . Bây giờ anh lại cầu hôn Như Thiên, họ ganh ghét căm hận thì Như Thiên lãnh hậu quả .

Thế Đình tức giận :

- Không ai có quyền làm điều đó cả . Anh yêu Như Thiên, trái tim anh không có lỗi .

- Nhưng họ thích làm, anh có cấm cản họ được không ? Bây giờ Như Thiên đi đâu cũng thấy nguy hiểm cả . Anh đưa đón Như Thiên, đó chỉ là một cách tạm thời . Như Thiên còn có việc riêng của mình nữa mà .

Thế Đình ôm đầu :

- Vậy bây giờ anh phải làm sao đây ? Như Thiên mà có gì, anh ân hận suốt đời .

Bửu Ngọc tự trấn an :

- Tại chúng ta quá lo lắng thôi . Có lẽ sẽ không như chúng ta nghĩ đâu . Họ đối đầu với Như Thiên cũng chẳng ích lợi gì . Tình yêu ở anh không có, họ cũng đâu ngu dại đánh mất cả tương lai .

Trong đầu Thế Đình bỗng vắng vắng tiếng nói nhẹ nhàng thua cuộc, nhưng đầy hăm dọa của Nguyệt Hoa làm giật mình :

- Không được .

Bửu Ngọc nhìn anh trai :

- Anh sao vậy ?

- Nguyệt Hoa ... Chỉ có Nguyệt Hoa mới dám làm điều ấy với Như Thiên thôi .

- Anh khẳng định không ? Không phải anh nói anh không có gì với chị ta sao ?

- Đúng vậy . Giữa anh và Nguyệt Hoa chỉ có thể là một tình bạn, nhưng cô ấy không chấp nhận .

- Như thế thì anh phải làm sao chứ ? Chẳng lẽ để Như Thiên bị đe dọa à ?

Thế Đình nhồm đậy :

- Anh phải đi gặp Nguyệt Hoa thôi .

- Ngay bây giờ à ?

- Ừ .

- Còn cái hẹn với Như Thiên ?

- Anh sẽ gọi điện báo anh đến trễ một chút .

Nói là làm ngay, Thế Đình cầm máy bấm số . Sau một hồi chuông dài cũng có người bắt máy .

- ...

Nhận ra giọng nói của người lớn tuổi, mà ở nhà Như Thiên chỉ có hai người, không phải Như Thiên thì là mẹ cô ấy thôi . Thế Đình lễ phép :

- Dạ, cho cháu gặp Như Thiên ạ .

Bà Mai cũng nhận ra giọng nói quen :

- Cháu là Thế Đình phải không ?

- Dạ .

- Như Thiên không có ở nhà, cháu ạ .

- Vậy cô ấy đi đâu, hả bác ?
- Nghe nói bỏ quên tài liệu quan trọng gì ở công ty . Con bé đã đến đó rồi .
- Thế Như Thiên có mang theo di động không bác ?
- Không biết nữa . Cháu gọi thử xem .
- Dạ .
- Như Thiên có hẹn với cháu, phải không ?
- Vâng .
- Cái con bé này ! Có hẹn mà cũng đi .
- Dạ, không sao đâu bác . Để cháu gọi cho cô ấy .
- Ừ .
- Cháu chào bác ạ .

Thấy Thế Đình gác máy, Bửu Ngọc hỏi nhanh :

- Như Thiên không có ở nhà hả, anh Hai ?
- Bác gái nói cô ấy đến công ty .

Bửu Ngọc nhíu mày :

- Giờ này còn đến công ty làm gì ?
- Nghe nói Như Thiên bỏ quên tài liệu quan trọng gì đó .

Thế Đình cầm máy lên, anh bấm số một lần nữa . Có tiếng chuông reo, nhưng không có người nghe .

Sao lạ vậy ? Chẳng lẽ Như Thiên bỏ máy ở nhà ? Mà nếu bỏ máy ở nhà thì bác gái biết chứ ?

Bỗng mắt Thế Đình giật liên tục, anh linh tính hình như có chuyện gì xảy ra .

Thế Đình đập máy, anh chụp nhanh chìa khóa xe . Bửu Ngọc gọi :

- Anh Hai !

Thế Đình lên xe mở máy, trước khi cho xe chạy anh còn nói :

- Em gọi điện cho Vũ Hùng, bảo đến công ty ngay nhé .
- Nhưng mà có chuyện gì ?

Thế Đình đã đi mất .

Bửu Ngọc lập tức bấm số gọi Vũ Hùng . Rồi cô cũng rời khỏi nhà mà quên nói với mẹ .

26. Chương 26

Dừng trước cổng công ty, Như Thiên không muốn làm phiền đến bảo vệ, nên cô đã dùng chìa khóa riêng mở cổng .

Dắt chiếc Wave vào dựng trong sân, khóa cổng cẩn thận, Như Thiên mới lên văn phòng mình .

Buổi tối, ở công ty khá yên tĩnh thật . Ngoài tiếng xe của người qua lại, thì không nghe thấy tiếng gì cả .

Tiếng máy chạy, quạt máy, máy lạnh cũng không .

Đèn được thiết kế theo từng lối cầu thang, nên việc đi lại ban đêm cũng khá dễ dàng .

Lên đến lầu hai, trước khi về văn phòng mình để lấy mớ tài liệu bỏ quên, Như Thiên ghé ngang một phòng đặc biệt . Nơi có đặt tủ bảo hiểm bí mật đựng bộ tư trang và chiếc vương miện của nữ hoàng Elizabeth .

Ngoài Thế Đình và Như Thiên ra, thì không ai có chiếc khóa bí mật cả . Nửa muốn mở, nửa muốn không . Nhưng cuối cùng nguyên tắc đã thắng tính tò mò . Như Thiên đã bỏ qua cơ hội chiêm ngưỡng một mình . Cô quay trở về phòng làm việc .

Đẩy cửa, Như Thiên mở đèn nhỏ cho sáng một góc phòng . Cô ngồi vào bàn làm việc, bắt tay dọn dẹp chỗ giấy tờ còn dở dang . Định bụng xong sẽ về vì cô còn cái hẹn với Thế Đình tối nay .

Xong cái này rồi đến cái khác, miệt mài mà cô quên cả thời gian . Nếu như không cảm thấy mỏi lưng, thì có lẽ Như Thiên sẽ còn làm nữa .

Cô đứng dậy vươn vai và nhìn ra cửa sổ xuống sân . Như Thiên phát hiện có một chiếc xe du lịch đậu ở trước cổng công ty .

Ban đầu thì tưởng xe khách đi đường nên Như Thiên không quan tâm . Cô trở lại công việc . lát sau cảm thấy buồn ngủ, Như Thiên lại đứng lên .

Ồ kìa ! Hình như có người muốn vào công ty . Chẳng lẽ là Thế Đình ? Nhưng giờ này, anh đến đây làm gì ? Như Thiên nhìn đồng hồ rồi chợt nhớ . Chết chưa ! Mình có hẹn với anh ấy mà .

Cô mở cửa văn phòng rồi chạy bay xuống sân . Nhưng ...

Khi Như Thiên gần tới cổng thì có người bỏ vào xe lái đi .

Sao kỳ vậy ? Cô nhíu mày, không phải Thế Đình vậy là ai ? Tại sao vừa thấy cô thì bỏ đi ?

như Thiên suy nghĩ, họ đang muốn làm gì ? Muốn gì ở trong công ty này ?

Một ý nghĩ chợt lóe lên . Hình ảnh tên trộm và ... bộ sản phẩm sắp được ra mắt trong kỳ triển lãm ở Châu Á sắp tới .

Không được rồi . Như Thiên vội vã chạy trở lên lầu và đến phòng bảo hiểm .

Đặt tay lên nắm cửa thì cánh cửa bật ra một cách nhẹ nhàng . Có trộm .

như Thiên hồi hộp, cô đưa tay bật công tắc điện . Ánh sáng loang khắp phòng và người đang thực hiện mưu đồ cũng giật mình quay lại .

- Như Thiên !

- Anh Thực ! Chị làm gì ở đây vậy ?

Anh Thực cầm giỏ xách trên tay, lúng túng :

- Tôi ...

- Đã khá khuya như thế này, chị còn tới công ty làm gì ? Mà sao chị vào đây được ?

- Tôi ...

như Thiên nhìn lên tủ bảo hiểm, thấy cánh cửa bị mở, cô tức giận :

- Anh Thực ! Tại sao chị làm như vậy ? Tại sao chị có thể ...

như Thiên bước tới chụp lấy cái giỏ xách :

- Chị trả lại đồ cho “Thế Kỷ” đi .

Anh Thực ôm cái giỏ vào lòng :

- Không được .

- Ai đã xui khiến chị làm việc này ? Thế Đình nào có lỗi với chị, tại sao chị muốn hại anh ấy ?

- Xin lỗi, tôi không còn cách nào khác .

Như Thiên xòe tay :

- Chị đưa đây cho tôi, tôi hứa sẽ không truy tố chị .

- Không .

Như Thiên đàm phán :

- Tôi biết phạm làm việc gì cũng có lý do, nhưng lý do của chị không đáng chút nào . Chị vì lời ngon ngọt của một người đàn ông không đúng, sao chị có thể hy sinh cả tình yêu với tương lai của mình chứ ? Chị có dám chắc anh ta yêu chị hay khi xong việc rồi, anh ta sẽ cùng người phụ nữ khác đi hưởng hạnh phúc riêng, để lại bao tội lỗi cho chị phải gánh chịu . Chị làm tất cả vì người ta, có xứng đáng không ?

Anh Thực cãi :

- Chánh Hạo không phải là hạng người như vậy .

- Phải hay không phải, chị chưa nhìn thấy được đâu . Nếu chị không tin tôi, chị sẽ hối hận không kịp .

- Tại sao tôi phải tin cô ? Chẳng qua cô muốn lấy lại món đồ để “Thế Kỷ” không sụp đổ mà thôi .

- Chị nghĩ sao cũng được . Tôi giúp “Thế Kỷ” theo đúng nghĩa của một con người và đó cũng là việc phải làm . Còn chị, giúp cho Chánh Hạo là sai . Ông đó không phải là người tốt, ông ta chỉ lợi dụng chị mà thôi .

- Không phải .

Như Thiên bước tới :

- Chị bình tĩnh đi .

Anh Thực lùi lại :

- Cô đứng đó ! Không được bước tới nữa .

Như Thiên giơ tay :

- Được rồi, tôi không tới . Bây giờ chị cứ bình tĩnh . Chị muốn gì, chị cứ nói ?

- Tôi muốn rời khỏi nơi đây .

Như Thiên đồng ý :

- Tôi sẽ không làm khó chị, nhưng chị phải để lại món đồ trên tay chị cho tôi .

Anh Thực lắc đầu liên tục :

- Không ... Không có nó, chúng tôi sẽ không xây được hạnh phúc đâu .

Cô xuống nước nhỏ :

- Tôi xin cô đó Như Thiên . Cô rũ lòng thương hại tôi có được không ? Cô coi như không nhìn thấy tôi đi .

- Tôi không thể làm như thế .

Như Thiên mím môi bước dần tới, bằng mọi giá cô phải lấy lại món đồ trên tay Anh Thực . Nói lý không được thì chỉ còn một cách duy nhất .

Anh Thực lùi dần, lùi dần sát tường . Như Thiên chụp được túi xách, hai người giằng co nhau .

Bằng tất cả sức của một tên cướp hòng thoát thân, Anh Thực xô mạnh Như Thiên, làm cho cô té, va đầu vào tủ sắt .

Anh Thực còn kịp nhìn thấy phía sau đầu của Như Thiên, máu bắt đầu chảy ra .

Hoảng loạn, Anh Thực tuôn ra ngoài . Cô cầm đầu chạy . Chạy đến cánh cổng, cô còn leo ra được .

Anh Thực vừa rời khỏi hiện trường một chút, thì có một chiếc xe đỗ xích lại và tiếng lắc cắc của chìa khóa va vào nhau .

Thế Đình . Phải, Thế Đình vì lo lắng cho Như Thiên nên anh cấp tốc tới đây .

Nhận ra xe của Như Thiên, Thế Đình chạy nhanh lên lầu . Tiếng anh gọi vang trong đêm :

- Như Thiên !

Văn phòng làm việc của cô cũng không có . Vậy Như Thiên ở đâu ?

Thế Đình lục tung tất cả các văn phòng cũng không thấy . Chỉ có một nơi duy nhất : Nơi để tủ bảo hiểm .

- Như Thiên !

Trước mặt anh, Như Thiên đang nằm im trên vũng máu .

- Như Thiên !

Thế Đình nhào lại, anh đỡ cô lên kêu trong tiếng gào :

- Như Thiên ! Tỉnh lại đi em .

Xe cấp cứu hụ còi vang dội trong đêm vắng . Phòng cấp cứu bệnh viện Chợ Rẫy đông nghẹt người .

Thế Đình đi qua đi lại, lòng đầy nôn nóng lo lắng . Như Thiên vào trong ấy hơn một tiếng đồng hồ rồi .

Thế Đình nhìn lên tấm biển màu đỏ . Anh lầm thầm : “Em đừng có gì nha Như Thiên . Nếu em có gì, thì anh không biết mình sẽ ra sao . Tất cả cũng tại anh, anh không lường trước được sự việc” .

Điện thoại di động của Thế Đình có tín hiệu, nhưng trong giờ phút này, anh không muốn nghe gì cả .

Thế Đình bấm khóa, nhưng rồi nó cũng reo lên . Anh bực tức thiếu điều muốn ném điện thoại đi . Trong lúc ấy thì cánh cửa phòng cấp cứu bật mở . Thế Đình bước nhanh lại :

- Bác sĩ ! Cô ấy sao rồi ?

Vị bác sĩ gỡ khẩu trang đang đeo trên mặt ra, nói :

- Bệnh nhân đã qua khỏi nguy hiểm, nhưng do mất máu quá nhiều, cần có thời gian mới tỉnh lại được . Bây giờ cậu đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy đi .

- Vâng . Cảm ơn bác sĩ .

- Không có gì . Đó là nhiệm vụ của chúng tôi mà .

Vị bác sĩ bỏ đi . Thế Đình nhón chân cố nhìn Như Thiên một lần nữa, anh mới đi làm thủ tục .

Như Thiên được đưa ra phòng săn sóc đặc biệt . Đã tạm yên lòng khi biết cô không còn nguy hiểm, đến lúc này Thế Đình mới nhớ đến điện thoại của mình . Anh lấy ra bấm số .

Thế Đình chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng của Bửu Ngọc lạnh lạnh :

- Anh Hai ! Công ty xảy ra chuyện mà anh đang ở đâu vậy ?

Giọng Thế Đình mệt mỏi :

- Công ty sao rồi ?

- Em và Vũ Hùng đến công ty thì các chú bảo vệ đã có mặt, tiếp theo là cảnh sát . Căn phòng có tủ bảo hiểm lộn xộn và cả máu nữa . Còn vương miện và bộ trang sức thì không còn .

Bửu Ngọc lo lắng :

- Anh Hai ! Anh không sao chứ ? Còn Như Thiên đâu ?

- Cô ấy đang được cấp cứu ở bệnh viện .

- Tại sao ?

- Anh không biết nữa . Khi anh tới nơi thì sự việc đã rồi, còn Như Thiên thì ngất đi trên vũng máu .
- Bây giờ nó sao rồi ?
- Tạm ổn và được chuyển sang phòng ngoài .
- Em đến đó nghe .
- Không cần đâu . Em ở lại lo công việc ở công ty với Vũ Hùng đi .
- Nhưng ...
- Có anh là được rồi, em nhớ ghé sang chỗ Như Thiên, để bác gái không phải lo lắng nhiều .
- Dạ . Anh có nghĩ ai làm việc này không anh Hai ?
- Chuyện đó chờ Như Thiên tỉnh dậy mới chính xác được . Anh dặn em cái gì, thì em phải nhớ đó .
- Dạ . Sáng mai em sẽ vào .
- Ừ .

Thế Đình tắt máy, anh trở về phòng với Như Thiên . Nhìn cô nằm đó không cảm giác mà anh nghe lòng tê tái .

Thế Đình gọi tên Anh Thực, Chánh Hạo, Nguyệt Hoa bằng một sự căm phẫn . Nếu thật sự họ là người gây ra tội ác, thì đừng trách An Thế Đình này .

Thế Đình ngồi đấy, đôi mắt vẫn nhìn Như Thiên . Anh sợ lúc cô tỉnh dậy sẽ không thấy anh .

Rồi một mỗi, anh cũng gục xuống bên giường của Như Thiên .

Nghe loáng thoáng có tiếng ồn ào bên ngoài, Thế Đình giật mình dụi mắt .

Việc đầu tiên là anh nhìn xem Như Thiên thế nào . Cô vẫn chưa tỉnh .

Thế Đình sửa lại tấm chăn trên người Như Thiên, anh uể oải đứng dậy .

- Bác à ! Là phòng này nè .

Thế Đình xoay người lại, cũng là lúc cánh cửa phòng bật mở :

- Bác gái ! Bữa Ngọc !

Bà Như Mai nhào đến bên giường của Như Thiên :

- Như Thiên ! Con sao rồi ? Tại sao lại như thế này ?

Thế Đình đỡ lấy bà :

- Bác à ! Như Thiên đã qua khỏi cơn nguy hiểm rồi .
- Nhưng sao nó chưa tỉnh ?
- Bác sĩ nói do mất máu nhiều quá, nên Như Thiên cần thêm chút thời gian mới tỉnh .

Bà Mai khóc ngất :

- Mới hôm qua còn vui cười hơn hử, thế mà giờ lại nằm đây . Thật là tội quá !
- Bác à ...

Bà Mai nín lấy tay Thế Đình :

- Chuyện gì đã xảy ra với Như Thiên vậy ? Tối hôm qua, nó đến công ty ...

Thế Đình dìu bà Mai ngồi xuống ghế :

- Bác à ! Tối qua ở công ty có trộm . Có lẽ do giằng co với tên trộm nào đó, nên cô ấy bị xô té . Khi cháu đến nơi thì Như Thiên đã ngất rồi .

Anh trách mình :

- Tất cả cũng tại cháu cả .

Bửu Ngọc chen vào :

- Chuyện xảy ra đều ngoài ý muốn . Ai biết có trộm lẻn vào mà phòng ngừa chứ ? Anh không nên tự trách mình làm gì .

Bà Mai bình tĩnh gặt đầu :

- Cháu Ngọc nói phải . Đây coi như là một tai nạn thôi . Tại bác thương con nên sốt ruột .

- Cháu xin lỗi ...

- Dù sao thì sự việc cũng đã rồi . Như Thiên giữ được mạng sống là phước lớn của con bé . Cháu không nên dằn vặt mình .

- Nhưng cháu vẫn thấy mình có lỗi .

Bửu Ngọc nhú mày :

- Em không hiểu tại sao tên trộm có thể vào công ty một cách dễ dàng như vậy . Còn nữa, tủ bảo hiểm đâu phải dễ mở . Ngoài anh và Như Thiên ra, đâu có ai có chìa khóa .

Bà Mai quan tâm :

- Cháu nghi ngờ ...

Biết bà Mai hiểu lầm, Bửu Ngọc vội vàng giải thích :

- Bác đừng hiểu lầm . Cháu đang suy nghĩ đến những tên trộm chuyên nghiệp .

Thế Đình phụ họa :

- Phải đó bác, trộm chuyên nghiệp thì tủ bảo hiểm không phải là khó .

- Vậy cháu có nghi ngờ ai chưa ? Bác hơi tò mò ... công ty đã mất những gì ?

Thế Đình trầm giọng :

- Đó là số nữ trang mà công ty đang chuẩn bị cho cuộc triển lãm nữ trang ở Châu Á sắp tới .

- Có phải là vương miện gì đó, mà một số báo chí đã từng đề cập không ?

- Dạ .

- Bác có thể biết trị giá của nó không ?

- Khoảng vài tỷ .

- Nhiều đến thế cơ à ? Vậy cháu có báo cảnh sát chưa ?

- Hôm qua, Bửu Ngọc và Vũ Hùng đã làm chuyện đó rồi ạ . Bây giờ chờ Như Thiên tỉnh lại, biết được chân tướng mới phát lệnh truy nã .

Bà Mai nhìn con gái, thở dài :

- Biết bao giờ con bé mới tỉnh đây ?

Bửu Ngọc trấn an :

- Bác yên tâm ! Như Thiên sẽ sớm tỉnh thôi . Một con người sống chân thành như Như Thiên, ông trời không làm ngơ đâu .

- Tội nó quá !

Bửu Ngọc tức giận :

- Bọn trộm này thật là tàn nhẫn mà . Cướp của thì thôi, còn đánh người nữa . Nếu để biết bọn họ là ai, Bửu Ngọc này không tha thứ đâu .

Điện thoại của Thế Đình có tiếng reo . Anh mở máy :

- Xin lỗi ...

Đầu dây bên kia là Vũ Hùng :

- Thế Đình ! Mà còn ở bệnh viện phải không ?

- Ừ .

- Như Thiên sao rồi ?

- Nguy hiểm đã qua, nhưng cô ấy chưa tỉnh . Mọi việc ở công ty thế nào ?

- Nhân viên đang lo lắng cho cuộc triển lãm sắp tới .

- Anh Thực đâu ?

- Chưa thấy .

Thế Đình mím môi :

- Cô ấy bỏ trốn rồi cũng nên .

- À ! Nguyệt Hoa có gọi đến hỏi Anh Thực có đi làm không ? Hình như cô ấy biết chuyện gì .

- Khéo giả vờ .

- Tao thấy Nguyệt Hoa không như mày nghĩ đâu . Nghe tao nói Như Thiên nằm viện, cô ấy có vẻ sững sờ lắm .

Thế Đình cau mày :

- Sao tự nhiên, mày bênh vực cho cô ta vậy ?

- Tao chỉ thấy sao nói vậy . Nguyệt Hoa yêu mù quáng thật, nhưng cô ấy không đến nỗi hại mày và Như Thiên .

- Lòng dạ con người, không ai có thể biết được đâu .

Vũ Hùng khuyên :

- Nhưng chuyện gì cũng phải xác định rõ, xem ai đúng ai sai . Không khéo là ân hận đấy .

- Tao biết mà . Mày cố gắng đi nhé .

- Ừ . Như Thiên tỉnh lại, cho tao gọi lời thăm cô ấy, chúc cô ấy mau bình phục !

- Cảm ơn .

27. Chương 27

Thế Đình tắt máy, thì Bửu Ngọc nói ngay :

- Hay anh về nhà tắm rửa ăn uống gì đi . Mẹ ở nhà cũng đang rất lo đấy .

Bà Mai cũng nói :

- Về nhà nghỉ một lát đi cháu . Ở đây có bác và Bửu Ngọc được rồi .

- Nhưng ...

- Bao giờ Như Thiên tỉnh lại, bác bảo Bửu Ngọc gọi cho cháu .

Không còn cách nào khác, Thế Đình đành phải nghe lời bà Mai . Trước khi đi, anh còn dặn dò :

- Như Thiên tỉnh, gọi cho anh ngay nhé, Bửu Ngọc .

- Dạ .

Chào bà Mai, Thế Đình mở cửa ra ngoài . Trong phòng còn lại hai người, họ chỉ biết nhìn và chờ đợi .

Từ xa, thấy Nguyệt Hoa đứng lấp ló trước cửa phòng của Như Thiên, Bửu Ngọc bước nhanh lại :

- Chị còn đến đây làm gì nữa ? Như Thiên nằm viện rồi, chị vẫn chưa hài lòng sao ?

- Tôi ...

- Chị đi đi ! Mà tôi cũng nhắc cho chị biết, chị đừng để anh Hai tôi nhìn thấy chị, nếu không, điều gì xảy ra, tôi cũng không biết đâu .

Nguyệt Hoa trông rất tội nghiệp :

- Tôi biết tội lỗi tôi không thể tha thứ, mà tôi cũng không mong gì Thế Đình và mọi người tha thứ cho tôi . Nhưng tôi xin cô ... cho tôi vào thăm Như Thiên có được không ?

- Chị muốn làm gì nó nữa ?

- Tôi chỉ muốn biết Như Thiên bình phục thế nào, để khi rời khỏi nơi này, lương tâm tôi đỡ ray rứt hơn .

- Gieo gió ắt gặp bão thôi . Rồi mọi người cũng sẽ bị luật pháp trừng trị, không trốn đi đâu được hết . Cảnh sát đã phát lệnh truy nã, nay mai sẽ tìm được Anh Thực và Chánh Hạo thôi . Chị chờ kết quả đi .

Bửu Ngọc đẩy cửa phòng thì bị Nguyệt Hoa níu lại :

- Bửu Ngọc !

- Chị buông tay tôi ra . Chúng tôi, không ai hoan nghênh chị cả đâu .

Nghe có tiếng cãi vã, Như Thiên nhồm lên :

- Mà y về rồi hả Bửu Ngọc ?

- Ủ .

- Có ai ở ngoài nữa sao ?

- Nguyệt Hoa .

- Chị ấy đến đây làm gì ?

- Thăm mà, nhưng tao không cho .

Như Thiên nhỏ nhẹ :

- Để chị ấy vào đi .

- Tao ...

- Chắc chị ấy có chuyện gì muốn nói .

Bửu Ngọc hậm hực né qua một bên . Nguyệt Hoa bước vào :

- Cám ơn cô, Như Thiên .

Như Thiên không quan tâm đến thái độ của nhỏ bạn thân, cô chỉ vào cái ghế gần cửa sổ :

- Chị ngồi đi .

Nguyệt Hoa vừa ngồi xuống ghế là hỏi ngay :

- Cô khỏe nhiều rồi chứ ?

- Cám ơn . Nhờ sự thương xót của thượng đế, hôm nay tôi đã thấy khỏe rồi .

Bửu Ngọc nhắc nhở :

- Mày mới tỉnh lại, không nên nói nhiều .

- Tao biết mà .

- Ăn táo nhé !

- Một chút đi .

Nguyệt Hoa cúi đầu :

- Tôi xin lỗi ...

- Về chuyện gì ?

- Thật ra, tôi không nên đến đây . Tôi không có tư cách để nhìn mọi người .

- Chị đang trách mình đó ư ? Về điều gì mới được ? Chị không làm gì có lỗi, sao chị phải ray rứt?

- Nhưng tôi đã vô tình tiếp tay cho họ làm cô đến nông nỗi này .

Như Thiên lắc đầu :

- Kế hoạch đột nhập công ty, tôi biết chị không có phần, có gì chị phải bắn khoản . Chị không có lỗi, chỉ tại chị kết bạn nhầm người thôi .

Cô thở dài :

- Anh Thực không phải là người tàn nhẫn và vô tình . Do chị ấy yêu trong mù quáng, không nhận thức ra người ta chỉ lợi dụng mình, bây giờ có hối hận cũng đã muộn rồi . Cảnh sát đang truy nã họ khắp nơi . Anh Thực sẽ bị ghép vào tội cướp của, gây thương tích cho người kh"ac . Liên quan đến tài sản của "Thế Kỷ", tôi cũng không còn cách nào khác .

- Cô có hận tôi không ?

- Hận chị ư ?

Như Thiên cười :

- Tôi không biết hận là gì cả . Sống ở trên đời, tôi chỉ biết thương và tha thứ thôi .

- Cô là người con gái thật xứng đáng trong tình yêu của Thế Đình . Như Thiên ! Cô có biết ... Ngày đầu gặp cô ở sân cầu lông là tôi biết sẽ có sự thay đổi . Nhưng lúc ấy, Thế Đình chưa biết cô, nên anh còn vô tư trong suy nghĩ . Đến khi cô vào làm trợ lý ở "Thế Kỷ", thì tôi biết tôi sẽ mất Thế Đình . Hàn Như Thiên, một ấn tượng sâu sắc trong lòng của Thế Đình . Chỉ việc anh đi tìm cô và muốn cô trở về với "Thế Kỷ" cũng làm cho bạn bè anh đặt nhiều câu hỏi . "Thế Kỷ" cần cô và anh cũng cần cô . Tình yêu mà anh dành cho cô, tôi thật không ngờ tới . Bây giờ tôi phải làm sao đây ? Chưa suy nghĩ được gì, thì báo chí lại đưa tin anh cầu hôn với cô . Tôi như người từ trên mây rơi xuống vậy . Tôi đã gọi điện cho anh và muốn gặp anh, nhưng anh đã thẳng thừng từ chối . Bởi đối với Thế Đình, tôi đơn thuần chỉ là một người bạn . Người anh ấy yêu là cô, một tình yêu và một trái tim duy nhất .

Ngừng một chút, Nguyệt Hoa tiếp :

- Tôi sụp đổ hoàn toàn . Thì ra tình yêu mà tôi cố công xây dựng bấy lâu nay là một tình yêu đơn phương, cho đi nhưng không được nhận . Lúc đó tôi cảm hận cô biết dường nào . Cô đến sau tôi, tại sao cô có được anh, còn tôi chỉ là hoài công ? Mỗi lần nhìn thấy cô là tôi không kiềm được cơn tức giận của mình . Cô còn nhớ có lần suýt chút nữa cô bị xe tông không ?

Như Thiên chợt nhớ :

- Thì ra người lái xe Honda hôm đó là chị ?

- Phải . Nhưng tôi xin thề với cô, việc ở “Thế Kỷ” hôm đó, tôi không biết gì hết . Tôi gọi cho Vũ Hùng mới biết thôi .

Như Thiên nhẹ nhàng :

- Tôi tin chị mà . Nhưng tôi muốn biết Anh Thực hay Chánh Hạo có gọi điện cho chị không ?

Nguyệt Hoa ngập ngừng :

- Hôm qua, Chánh Hạo có gọi tới . Anh ấy bảo tôi cùng đi với anh ấy .

- Đi đâu ?

- Tôi không biết nữa .

Bửu Ngọc chen vào :

- Chị nói dối ! Có phải chị còn muốn bao che cho anh ta không ?

- Không có . Tôi không biết thật mà .

Như Thiên lên tiếng :

- Bửu Ngọc ! Có lẽ Nguyệt Hoa không biết thật .

- Hừ ! Mày sao dễ tin người quá .

Như Thiên nói :

- Chị có muốn nói gì nữa không ?

- Tôi đến đây, trước tiên xin cô tha thứ, sau đó thì từ giã cô .

- Chị đi đâu ?

- Tôi sang Canada với chị tôi một thời gian . Tôi muốn bắt đầu lại .

- Vậy cũng tốt . Nên lòng quên quá khứ để bắt đầu lại . Chúc chị lên đường bình an và sớm hòa nhập với cuộc sống mới .

- Cảm ơn . Cô không còn giận tôi nữa chứ ?

- Làm người, ai chẳng có những lúc sai lầm . Nếu người ta biết sửa đổi thì tại sao ta không thể tha thứ chứ . Họ không còn ray rứt thì mình cũng bớt nặng nề .

- Cô tốt quá !

Như Thiên nheo mắt :

- Đến bây giờ, chị mới biết sao ? Hơi muộn rồi đấy .

Nguyệt Hoa buồn buồn :

- Muộn thật rồi chứ còn gì .

- Tôi đùa thôi mà . Chúng ta vẫn có thể làm bạn với nhau .

- Thật không ? Nhưng tôi sợ tôi không xứng đáng .

Như Thiên xụ mặt :

- Chị còn nói thế, thì tôi giận thật đấy .

Nguyệt Hoa xua tay :

- Không ... Tôi xin lỗi .

- Vậy thì cười đi .

- Hi ... hi ...

- Ôi, trời ơi !

Hai người vui vẻ với nhau . Như Thiên hất mặt :

- Nè ! Chúng ta hẹn ngày gặp nhau đi .

- Bao giờ ?

- Ngày này năm sau ở sân cầu lông .

- Cũng được . Nhưng tôi sợ ...

- Sợ gì ?

- Đến lúc đó, cô có bé bi thì làm sao mà đánh đây ?

- Chị lo xa thế . Vẫn còn sớm để nói đến chuyện ấy .

- Sau triển lãm, hai người sẽ đính hôn, rồi cưới nhau ...

Như Thiên xua tay :

- Đã hẹn nhau thì như thế đi . Nếu đến lúc ấy, tôi thật sự có bé bi thì còn ông xã tôi chi . Chị nhất định phải đưa người về tiếp chiêu Thế Đình đấy .

- Được thôi .

Nguyệt Hoa và Như Thiên ngoéo tay nhau . Bửu Ngọc lúc đầu còn căm giận Nguyệt Hoa, nhưng khi nhìn thấy cảnh ấy, lòng cô cũng nhẹ nhàng đi .

Như Thiên nói phải, tha thứ được thì tha thứ . Sống làm người không nên quá cố chấp, dù sao Nguyệt Hoa cũng đáng thương hơn là đáng giận . Bây giờ cô đâu có gì cả . Tình yêu cũng không và tình bạn cũng mất .

Chọn con đường ra đi để lãng quên quá khứ, sao cô không giống Như Thiên cởi mở chúc người ta lên đường bình an và mọi việc tốt lành ?

Bửu Ngọc đành hăng như cho biết cô vẫn có mặt ở đây .

Nguyệt Hoa buông tay Như Thiên ra và chờ đợi cái cau mày khó chịu của Bửu Ngọc .

Nhưng trái với sự suy nghĩ ấy, Bửu Ngọc chìa tay ra trước mặt Nguyệt Hoa :

- Chúc chị lên đường bình an, mọi việc đều tốt lành !

Nguyệt Hoa nhìn Bửu Ngọc bằng ánh mắt long lanh :

- Cám ơn cô .

- Không cần thiết đâu . Chị đã là bạn của Như Thiên, thì tôi lấy quyền gì giận nữa chứ .

- Nếu tôi nhận thức sớm, thì tôi vui vẻ trong tình bạn từ lâu rồi .

- Nhưng bây giờ đâu có muộn, phải không ? Nguyệt Hoa cười trong nước mắt :

- Ủ, phải .

- Bao giờ chị đi ?

- Hai ngày nữa .

- Nhanh vậy ư ?

Như Thiên đưa mắt nhìn Nguyệt Hoa :

- Chị không định từ giã Thế Đình sao ?

- Anh ấy không muốn gặp tôi đâu . Cô cho tôi gửi lời chào từ giã được không ? Tôi chúc hai người hạnh phúc bên nhau !

- Cám ơn chị .

Nguyệt Hoa đứng lên :

- Cô nghỉ ngơi nhé ! Bây giờ tôi xin phép .

Cô đến bên Bửu Ngọc :

- Cảm ơn sự tha thứ của mọi người . Bửu Ngọc ! Cho tôi gửi lời thăm đến Vũ Hùng .

- Vâng .

Như Thiên và Bửu Ngọc nhìn theo Nguyệt Hoa mà lòng thanh thản . Sự tha thứ lúc nào cũng làm cho con người nhẹ nhàng hết .

May mà Nguyệt Hoa không giống Anh Thực, cô còn lương tâm của một con người . Nếu không, Như Thiên còn phải gặp nhiều tai nạn nữa .

28. Chương 28

Bửu Ngọc đỡ bạn nằm xuống :

- Mày nằm xuống nghỉ đi . Nãy giờ ngồi cũng lâu rồi .

- Tao không gì đâu . Mày cứ để cho tao ngồi chơi .

Như Thiên phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ :

- Những ngày qua, tao nằm viện, hầu như ai cũng đến thăm tao . Cả ***** nữa, tội nghiệp bác ấy . Đã lớn tuổi rồi cũng đến bệnh viện .

- Tin nàng dâu tương lai bị tai nạn, làm sao không lo cho được, nhất là vì “Thế Kỷ” nữa . Anh Hai nói, mày qua nguy hiểm rồi, nhưng bà vẫn một mực đòi đi . Có bà mẹ chồng như thế hạnh phúc không ?

- Hạnh phúc quá đi . Tao có tội thì có .

- Tội gì ?

- Đày đọa người già .

- Hừ ! Vậy muốn chuộc lỗi thì mai mốt khỏe mạnh rồi, nhớ đến thăm bà thường hơn . Người vui nhất là An Thế Đình đó .

Như Thiên đấm bạn :

- Con quỷ !

Bửu Ngọc nghiêng người né tránh :

- Bộ không đúng sao ?

- Đúng, đúng, đúng cái đầu của mi á . Mày có biết là tao còn đang trông đợi một người không ?

- Mày muốn nói Lượng Tinh ?

- Ừ . Không biết bây giờ nó đang ở đâu và làm gì nữa ?

Như Thiên trách mình :

- Nếu không phải vì tao thì Lượng Tinh đâu nghỉ làm ở “Thế Kỷ” . Bửu Ngọc ! Tao đã đem đến nhiều phiền phức, phải không ?

- Mày đừng nói vậy . Mọi việc xảy ra không do lỗi ai cả . Lượng Tinh, Nguyệt Hoa đã đặt tình yêu mình không đúng chỗ . Còn mày, thượng đế đã ban mày cho tình yêu của anh Đình, thì dù ở bất cứ nơi đâu, hai

người vẫn là của nhau thôi . Nguyệt Hoa sớm hiểu ra tất cả . Tao cũng hy vọng Lượng Tinh hiểu ra, để ba chúng ta trở lại tình bạn như ngày nào .

Như Thiên thở ra :

- Tao cũng hy vọng . Thật, tình yêu có thể làm cho con người hy sinh, nhưng cũng có thể làm cho con người mù quáng, đánh mất tất cả .
- Tao nghĩ Lượng Tinh không đến nỗi bỏ quên tao và mày đâu . Cho nó thêm thời gian để nó chấp nhận đi nhé .
- Chỉ mình tao thôi mà làm ọi người phải bận tâm . À ! Mày đừng để mẹ tao vào đây nữa nhé . Chứng bệnh lên máu lúc nào cũng có thể xảy ra .
- Tao biết rồi .
- Mày không đến công ty sao ?
- Thế Đình vào mới đi được .
- Đâu cần thiết phải như vậy . Có việc thì cứ làm đi, một mình tao ở đây cũng được mà .

Như Thiên đề nghị :

- Hay là ngày mai, chúng ta xin xuất viện đi . Tao muốn về nhà .
 - Cái đó đợi Thế Đình vào đi, tao không quyết định được đâu .
- Bửu Ngọc vừa dứt lời thì cách cửa phòng bật mở . Thế Đình đi vào :

- Hai người đang nói gì vậy ?

Bửu Ngọc mừng rỡ :

- Anh tới thì hay quá .
- Gì thế ?
- Như Thiên đòi về nhà .

Thế Đình phản đối ngay :

- Không được, em chưa khỏe hẳn đâu . Phải ở lại vài ngày cho bác sĩ theo dõi .
- Nhưng ở đây ngọt ngào lắm .
- Bệnh thì phải chịu thôi . Hay là anh xin đổi phòng cho em ?
- Thôi đi, bệnh viện thì có phòng nào khác với phòng nào đâu .

Như Thiên giận dữ, chuôi người xuống giường rồi kéo chăn đắp lại .

Bửu Ngọc ra dấu :

- Anh Hai ! Có việc cho anh làm rồi đó . Dỗ dành người đẹp đi . Bây giờ em đến công ty đây .

Cô vỗ vai bạn :

- Tao đi nghe .

Bửu Ngọc vừa ra khỏi phòng thì Thế Đình đến bên Như Thiên . Anh kéo tấm chăn ra khỏi đầu cô .

- Giận anh à ?
- Không .
- Vậy sao lại trùm mền ?
- Tại em muốn ngủ .

- Thế ư ? Vậy thì em ngủ đi . Anh ngồi đằng kia được rồi .

Sửa lại tấm chăn cho Như Thiên, Thế Đình đứng dậy, nhưng chưa kịp thì bị gọi :

- Anh đi đâu đó ?

- Thì em nói em muốn ngủ, nên anh tìm chỗ khác ngồi để không làm phiền em .

Như Thiên tung chăn, cô tức tối :

- Anh không biết dỗ dành phụ nữ khi giận dữ sao ? An Thế Đình ! Tại sao tôi lại yêu anh chứ ?

- Xin lỗi nha . Anh là người thật thà, nói sao thì anh làm vậy . Anh tưởng em buồn ngủ thật, chứ đâu biết em giận dữ .

Thế Đình ngồi lại bên giường :

- Em thấy trong người thế nào ?

- Khỏe nhiều rồi, nên em muốn về nhà . Anh biết đó, ***** ở nhà một mình trong lúc này, em lo lắm .

- Anh biết và em có thể yên tâm về điều đó . Mẹ anh đã nhờ người làm sang chỗ mẹ em mấy ngày nay rồi .

- Anh nói bác gái ?

- Ủ, hai bà già có vẻ hợp nhau lắm . Mẹ anh thường hay sang nhà trò chuyện với mẹ .

Thế Đình bẹo má người yêu :

- Không nên lo nghĩ nhiều, nhóc ạ . Việc của em bây giờ là mau bình phục để về làm bà Thế Đình .

Như Thiên ré lên :

- Anh nói nhảm !

- Thật đó . Hai mẹ đã bàn tính, mười sáu tháng sau chúng ta cưới nhau . Nghĩ đến ngày đó, anh thấy mình vô cùng hạnh phúc .

Như Thiên nhìn Thế Đình bằng đôi mắt yêu thương :

- Cám ơn về tất cả những gì anh làm cho em . Nhưng Thế Đình ! Chúng ta còn nhiều việc cần phải giải quyết sớm hơn lễ cưới mà . Cuộc triển lãm nữ trang Châu Á gần kề, mà tin tức về vương miện của nữ hoàng Elizabeth vẫn chưa có, thế mà anh còn nghĩ đến lễ cưới sao ? Anh có biết cuộc triển lãm lần này với “Thế Kỷ” quan trọng như thế nào không ?

Thế Đình ôm vai người yêu :

- Đừng nên quá căng thẳng em ạ . Mọi việc rồi cũng sẽ ổn thôi . Anh tin ông trời không bắt công với chúng ta đâu . Cảnh sát đang ráo riết tìm kiếm . Rồi Anh Thực, Chánh Hạo sẽ phải trả giá cho việc mình làm .

- Lỡ tìm được họ, nhưng bộ trang sức không còn thì sao ?

- Đó chỉ là một giả thuyết . Còn nếu như lời em nói bộ nữ trang không có trong buổi triển lãm đầu tiên, thì coi như “Thế Kỷ” bỏ cuộc . Lần này không được thì đành phải chờ lần sau vậy .

- Anh ...

Như Thiên quay mặt :

- Không nói chuyện với anh nữa .

Thế Đình nhăn nhó :

- Lại giận ! Em tập tính đó từ bao giờ thế Như Thiên ? Ở cạnh anh khá lâu, tại sao không hiểu anh gì hết vậy ? Anh đâu phải là loại người vô trách nhiệm đâu . Tại có một sự thật mà anh chưa nói cho em biết đây nè .

Anh xoay người cô lại :

- Hôm qua, cảnh sát đã tìm được Anh Thục và túi đồ ở ngoại ô thành phố, còn Chánh Hạo thì trốn thoát . Cảnh sát đang phát lệnh truy nã anh ta, vì anh ta có thêm một tội danh : móc nối đường dây đưa gái mại dâm ra nước ngoài .

Như Thiên giật mình :

- Anh ta ghê gớm vậy sao ? Anh Thục và Nguyệt Hoa theo anh ta thì ...

- Hồi hận đã muộn màng .

- Em không ngờ thật đó . Không biết Anh Thục nghĩ gì ?

- Cô ta đòi gặp anh và xin anh tha thứ .

- Vậy anh nghĩ sao ?

- Anh chưa nói gì với luật sư . Bây giờ hiện vật đã được lấy lại . Anh muốn sau cuộc triển lãm mới có quyết định .

Như Thiên nhỏ nhẹ :

- Anh nè !

- Em nói đi .

- Anh Thục mù quáng trong tình yêu, nên mới bị lợi dụng . Em nghĩ chúng ta cho chị ấy một con đường sống đi, không nên truy tố chị ấy làm gì .

Thế Đình nhìn Như Thiên :

- Em không giận cô ấy đã từng gây thương tích cho em à ?

Như Thiên lắc đầu :

- Làm người không nên quá nguyên tắc và cô "chấp" . Lần này coi như là một bài học đi . Chị ấy bị cảnh sát bắt, thế nào cũng bị ghép vào tội . Nếu chúng ta không truy tố thì tội danh nhẹ hơn . Một, hai năm cũng có thể để chị ấy làm lại cuộc đời .

- Em nhân từ và bao dung quá, Như Thiên ạ .

Cô cười :

- Em đang muốn tích đức cho con cháu sau này mà . Anh thấy ý em thế nào ?

Thế Đình nhịp nhịp tay :

- Được rồi, ý em là ý anh .

- Không thay đổi ?

- Ừ .

- Cảm ơn anh . Nè ! Bao giờ anh mới đưa số mẫu nữ trang ấy đến Ấn Độ ? Chỉ còn mười ngày nữa thôi .

- Anh đợi em bình phục hẳn rồi chúng ta cùng đi .

Như Thiên tròn mắt :

- Chúng ta ?

- Ừ . Sao em có vẻ ngạc nhiên thế ?

- Tại em hơi bất ngờ .

- Cưng ạ ! Ý này anh đã quyết định từ lâu rồi . Giám đốc không đi với trợ lý mình thì đi với ai ?

- Thư ký .

- Còn đùa nữa .

- Anh Thực là một thư ký giỏi chứ bộ .

Cô chợt đề nghị :

- Hay là mai mốt, anh đưa em đến gặp Anh Thực nghe .

- Chi vậy ?

- Em muốn thăm chị ấy .

- Anh không thích .

- Đừng như vậy . Nhưng dù sao em cũng thăm biết ơn . Nhờ có Anh Thực và Nguyệt Hoa, em mới biết tình yêu anh dành cho em như thế nào .

Như Thiên năn nỉ :

- Thế Đình . Giúp em đi mà .

- Thôi được rồi . Anh sợ em luôn đó .

- Cám ơn anh .

- Không ai như em, xem kẻ thù là bạn .

Như Thiên ngả lên vai người yêu :

- Thật ra có những lúc em giận Nguyệt Hoa và Anh Thực lắm chứ . Nhưng tha thứ làm cho lòng người nhẹ nhàng hơn, tại sao ta không tha thứ chứ, hướng chi với những người ăn năn và hối cải . Anh à ! Vài ngày nữa, Nguyệt Hoa lên máy bay rồi .

- Sao em biết ?

- Lúc này, chị ấy có ghé đây thăm em và xin tha thứ . Chẳng những thế mà em và chị ấy còn làm bạn với nhau . Lần này ra đi, không biết đến bao giờ mới gặp lại . Anh không định gặp chị Hoa một lần sao ?

- ...

- Chị ấy muốn gặp anh, nhưng lại sợ .

- Có gặp hay không gặp cũng không cần thiết . Giữa anh và cô ấy đâu có gì để nói nữa .

- Một tình bạn bình thường cũng không được sao ? Lúc trước, anh đâu phải như vậy .

Thế Đình hỏi :

- Bao giờ Nguyệt Hoa đi ?

- Năm ngày nữa .

- Được rồi, để anh gọi điện cho cô ấy nói câu giã từ .

- Có như thế chứ .

- Có như thế chứ .

Thế Đình nắm mũi cô :

- Em đó, thích quan tâm người khác hơn cả chính bản thân mình . Bị thương như thế mà không chịu nghỉ ngơi . Cứ lo lung tung .

- Quan tâm người khác, đó là bản tính của em từ trước, nhưng em có anh quan tâm rồi mà .

- Em có biết lúc nhìn em nằm trên vũng máu, lòng anh như thế nào không ? Đau đớn tột cùng . Anh lo sợ nếu như em có bề gì, anh không biết anh sẽ ra sao nữa .

Như Thiên cười :

- Thật là hạnh phúc cho em . Tình yêu với An Thế Đình không phải là một trò chơi, cũng có lúc anh ta yêu thật lòng và yêu bằng cả trái tim mình .

Cô nhìn anh bằng đôi mắt nồng nàn :

- Thế Đình ! Tình yêu của em .

- Ôi ...

Thế Đình siết lấy Như Thiên :

- Em đừng làm cho anh phải hôn em ngay ở đây nha .

Như Thiên vội che mặt :

- Không được đâu . Hay là anh ra chỗ khác ngồi đi .

- Sợ à ?

Như Thiên vừa gật đầu, thì Thế Đình cười phá lên :

- Nhỏ ơi ! Anh mà muốn rồi thì không ai có thể cản được đâu . Nhưng thôi, hôm nay tha cho em đó . Bây giờ nghe lời anh, nằm xuống nghỉ một chút đi .

Như Thiên ngoan ngoãn nằm xuống . Thế Đình dỗ dành :

- Em muốn ra viện sớm thì phải mau lành bệnh chứ . Mau nhắm mắt lại đi .

Như Thiên nhắm mắt lại, nhưng rồi mở mắt ra :

- Còn anh ?

- Anh trông em ngủ .

- Em ngủ xí lăm . Hay là anh cũng nằm xuống đi .

Thế Đình nheo mắt :

- Không sợ sao ?

- Anh nói nếu điều gì anh muốn thì không ai có thể cản được . Nhưng em biết anh tôn trọng em, sẽ không làm em bị tổn thương đâu, phải không ?

Thế Đình tát nhẹ vào má Như Thiên :

- Nhóc à ! Em như vậy thì làm sao anh thiếu sự tôn trọng em được chứ . Em tin anh, lẽ nào anh làm cho em thất vọng .

Như Thiên nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của người yêu :

- Hình như đêm qua, anh ít ngủ ? Bộ công việc nhiều lắm hả anh ?

Thế Đình gật nhẹ, anh nằm xuống kế bên Như Thiên :

- Phải đó . Mớ giấy tờ đã làm anh đau đầu .

- Vậy anh tranh thủ ngủ đi .

Như Thiên dạn dĩ hôn nhẹ vào má Thế Đình . Hai người nằm đối diện nhau trên chiếc giường mà chỉ đủ ột bệnh nhân . Tay trong tay, mắt trong mắt . Cuối cùng họ đã ngủ lúc nào không hay .

Đứng ở cửa từ lâu, Lượng Tinh đã chứng kiến tất cả tình yêu của hai người .

Họ vô cùng hạnh phúc trong tình yêu chân thành . Trái tim của họ chỉ hướng về nhau mà thôi . Nhìn vào đôi mắt rạng ngời là có thể nói lên tất cả . Sự tồn tại của cô chẳng có ý nghĩa gì . Với Như Thiên, không mất tình bạn và tình yêu cũng không . Ngay từ đầu, cô đã là người thất bại còn hy vọng làm chi .

Cô lẩm bẩm :

- Như Thiên ! Mày xứng đáng trong niềm hạnh phúc ấy . Hôm khác, tao sẽ ghé thăm mày .

Lượng Tinh quay đi, giấc mơ cũng tan biến .

Thế Đình bước vào công ty với khuôn mặt nghiêm trang . Nhân viên công ty cúi đầu chào anh, họ e dè với những chuyện đã xảy ra .

“Thế Kỷ” suýt chút nữa phá sản khi cô thư ký Anh Thực có âm mưu tày trời . Đã vậy, vợ chưa cưới của giám đốc phải nằm viện .

Mấy ngày nay, hầu như Thế Đình không trò chuyện với ai . Anh vào công ty một cách vội vàng, rồi đi cũng một cách vội vàng .

Hôm nay thì khác hơn rồi, anh đã biết tới mọi người khi họ cúi đầu chào . Có lẽ Như Thiên đã bình phục và xuất viện .

Vũ Hùng đón Thế Đình ở ngay thang lầu . Anh nói ngay :

- Bên cảnh sát vừa gọi điện đến . Họ muốn nói chuyện với mày .

- Ủ, chút nữa tao gọi cho họ . Có tin tức gì của Chánh Hạo chưa ?

Vũ Hùng lắc đầu :

- Chưa . À này ! Số mẫu nữ trang tham dự triển lãm, mày mang đi bằng cách nào ?

- Tao sẽ nhờ đến công ty vệ sĩ .

- Mày đi một mình ?

- Không, với Như Thiên .

- Cô ấy xuất viện chưa ?

- Rồi .

- Hôm qua, Lượng Tinh có ghé đây . Cô ấy cũng như Nguyệt Hoa : giả từ mọi người chuẩn bị một chuyến đi xa .

Thế Đình nhíu mày :

- Đi đâu ?

- Mỹ . Bửu Ngọc và cô ấy nói chuyện với nhau lâu lắm .

- Cô ấy không đến thăm Như Thiên sao ?

- Tao cũng không biết nữa . Hình như họ đã hòa nhau rồi thì phải .

- Vậy thì tốt ! Tao luôn hy vọng họ đừng bao giờ mất hòa khí tình bạn, cho dù có chuyện gì xảy ra . Định bụng gọi Lượng Tinh trở về làm thư ký công ty, thế mà cô ấy phải đi .

- Biết làm sao hơn được, khi họ đã chọn ình một con đường .

- Ai đi đâu đi, miễn mày đừng bỏ tao là được .

- Sẽ đi chứ, nếu mày không đồng ý gả Bửu Ngọc cho tao .

- Cái đó mày phải hỏi “hoàng thái hậu” kia .

- Nhưng ý mày cũng khá quan trọng .

Thế Đình vỗ vai bạn :

- Thôi được rồi . Mày muốn sao thì vậy đi, thẳng bạn tốt ạ .

- Cám ơn nha, thẳng bạn giám đốc .

Vũ Hùng neoh mắt bỏ đi . Thế Đình cũng trở về văn phòng mình .

Vừa ngồi xuống thì điện thoại trên bàn làm việc của anh có tín hiệu . Thế Đình nhắc ông nghe :

- Alo .
 - Thế Đình ! Nguyệt Hoa đây .
 - Em đi đây à ?
 - Vâng . Em đang ở sân bay . Tình cờ em cũng nhìn thấy Chánh Hạo ở sân bay nữa . Có lẽ hẳn ta sẽ sang Nhật đây . Anh mau cho cảnh sát hay đi .
 - Ừ . Cảm ơn em .
 - Em phải vào trong đây .
 - Chúc em lên đường bình an !
 - Chào anh .
- Thế Đình cúp máy, rồi anh bấm số gọi cho cảnh sát . Sau đó thì vội vã rời khỏi phòng .
- Vũ Hùng có việc trở sang tìm bạn, nhưng không thấy đâu . Anh lẩm nhẩm :
- Biến nữa rồi chắc .

29. Chương 29 - End

Ở nhà Thế Đình, không khí vui vẻ, màu hạnh phúc bao trùm cả căn biệt thự . Chị bếp lăng xăng với nhiều món ăn . Bửu Ngọc, Như Thiên cầm cùi bên mấy lồng hoa . Còn bà Lan và bà Mai, hai bà mẹ của hai người đang yêu thì hàn huyên tâm sự của người già . Nhưng lâu lâu, bà Lan cũng ngẩng lên nhìn về đứa con gái và con dâu nhắc nhở :

- Ngọc ơi ! Nhớ gọi điện báo anh Hai con về nhà nhé .
 - Dạ, chuyện đó mẹ đừng lo . Không gọi, anh Hai cũng sẽ về mà .
- Bửu Ngọc chọc ghẹo :
- Một nửa của anh Hai đang ở đây, làm sao không về cho được chứ .
 - Hai đứa cầm hoa xong chưa ?
 - Dạ, cũng sắp xong rồi .
 - Nhanh tay lên, kéo không kịp đây .

Cắm nốt nhánh lan vào bình, Như Thiên nghiêng người :

- Đẹp chứ ?
- Đẹp rồi . Người khéo tay có khác .

Bửu Ngọc gom mớ lá bỏ vào rổ :

- Mà đến kia ngồi đi . Tao mang cái này ra sau rồi lên ngay .
- Như Thiên đến bên mẹ và bà Lan . Cô nhí nhảnh :
- Cho con tham gia với .

Bà Lan cười hiền :

- Bác và mẹ cháu đang bàn tính lễ cưới cho cháu và Thế Đình .

- Ôi ! Là chuyện người lớn, cháu không nghe đâu .

Như Thiên dợm đứng lên thì bị bà Mai kéo lại :

- Ngồi xuống đây nào .

- Nhưng mẹ và bác ...

Bửu Ngọc ra tới, cô trêu ghẹo :

- Mặc cỡ hả ?

Cô ngồi xuống ghế bên bạn :

- Có gì đâu, chuyện đó trước sau gì cũng đến thôi mà . Bây giờ, mày nên suy nghĩ hưởng tuần trăng mật ở đâu kia .

- Ồ ...

Như Thiên cúi đầu, đôi gò má đỏ hây hây . Bửu Ngọc không buông tha :

- Mày thích đến Nhật, Trung Quốc, Singapore, hay Pháp, Mỹ, Canada ? A, đúng rồi !

Bửu Ngọc vỗ tay :

- Mày và anh Hai sẽ đến Ấn Độ tham dự triển lãm ... Hay là hưởng tuần trăng mật bên ấy luôn đi

- Chưa đám cưới mà .

- Thì hưởng tuần trăng mật xong, đám cưới sau .

Như Thiên đắm bạn :

- Con quý ! Ăn với nói .

Hai bà mẹ cười, bà Lan lên tiếng :

- Cháu cứ suy nghĩ, rồi nói cho Thế Đình nhé .

- Dạ .

Bửu Ngọc vùi vãnh :

- Mẹ ơi ! Còn con ?

- Muốn lấy chồng hả ? Bảo Vũ Hùng đưa ba mẹ sang đây rồi mẹ gả .

Như Thiên bụm miệng cười, Bửu Ngọc trừng mắt :

- Cười gì ? Lấy chồng có gì xấu đâu mà cười .

- Thì tao có nói xấu bao giờ .

- Thế tại sao mày cười ?

- Ủ, tao ...

Vừa lúc, chị bếp đi lên :

- Thưa bà chủ, tất cả đã xong rồi ạ .

- Được rồi .

Bà Lan giục con gái :

- Gọi cho anh Hai con đi .

Bửu Ngọc cầm điện thoại bấm số . Tiếng chuông cứ reo mà người không thấy đâu . Lạ thật ! Anh Hai không có trong phòng làm việc .

Cô bấm số thứ hai, chỉ có tiếng tí tí . Như Thiên quan tâm :

- Sao hả ?

- Văn phòng làm việc cũng không, điện thoại di động thì đã tắt máy .

- Vậy ...

- Để tao gọi cho Vũ Hùng .

Sau hai hồi chuông, đã có người nhắc máy :

- ...

- Là em đây .

- Bửu Ngọc ! Gọi cho anh có chuyện gì ?

- Anh Hai em có chỗ anh không ?

- Không có .

- Anh Hai đi đâu, anh có biết không ?

- Không luôn .

- Chết rồi ! Điện thoại di động, em gọi cũng không được .

- Có chuyện gì quan trọng lắm không ?

- Mẹ em và mẹ của Như Thiên đang chờ anh ấy .

- Lúc này, Thế Đình có vào văn phòng, nhưng khi đi ra thì anh không thấy .

- Vậy khi anh Hai về công ty, anh nhắn về nhà gấp giùm em nha .

- Ừ .

Bửu Ngọc gác máy, cô so vai :

- Liên lạc không được, người trong công ty cũng không biết anh Hai đi đâu .

- Vậy ...

Bửu Ngọc trấn an bạn :

- Mà đừng lo lắng quá . Chắc anh Hai ra ngoài thôi .

Cô quay sang bà Lan :

- Chúng ta chờ anh Hai hả mẹ ?

- Ừ .

Như Thiên ngồi đấy mà lòng không an . Bửu Ngọc hiểu bạn chứ, nhưng cô chẳng biết nói sao . Bởi trong lòng cô cũng đang lo lắng mà .

Hai bà mẹ cũng cùng một tâm trạng . Bởi lần trước, Như Thiên đi phải vào bệnh viện . Họ chỉ còn biết hy vọng, đừng có chuyện gì xảy ra với Thế Đình .

Thời gian dần trôi qua, không khí ở phòng khách thật là ngột ngạt . Không còn chịu được nữa, Như Thiên đứng bật dậy . Bửu Ngọc nhìn bạn :

- Mà định làm gì ?

- Tìm Thế Đình .

- Biết anh Hai ở đâu mà tìm .

- Chứ ngồi một chỗ như thế này, tao ngạt thở mất . Gần một giờ chiều rồi, mà có biết không ?

Bà Lan nhắc con gái :

- Đâu, con gọi điện cho Vũ Hùng lần nữa xem Bửu Ngọc .

- Dạ .

Mọi người càng lo lắng, Bửu Ngọc càng sợ . Cô cầm máy, nhưng chưa kịp bấm số thì đã nghe tiếng xe hơi bên ngoài cổng . Bửu Ngọc nhồm lên :

- Chắc anh Hai về đó .

Chỉ chờ có thế, Như Thiên chạy bay ra cổng . Trên xe, Thế Đình vừa bước xuống thì cô nhào đến ôm lấy anh .

Hiểu được tâm trạng của người chờ đợi như thế nào, Thế Đình vỗ nhẹ lên lưng người yêu :

- Anh về rồi đây mà .

Như Thiên từ từ nới lỏng vòng tay .

Thế Đình cười trấn an :

- Anh không sao mà . À ! Anh về cùng với một người .

Người con gái này giờ đứng sau lưng Thế Đình bước lên :

- Như Thiên !

- Lượng Tinh !

Như Thiên rời vòng tay người yêu, ôm chầm lấy bạn :

- Mà đi đâu vậy ?

- Xin lỗi mà, Như Thiên .

- Về điều gì ?

- Tao giận mà là không đúng .

Như Thiên ngắt ngang :

- Đừng nhắc chuyện đã qua .

- Chúng ta vẫn là bạn như ngày nào chứ ?

- Ủ .

Lượng Tinh chớp mắt nhìn bạn và nhìn Thế Đình như biết ơn .

Có tiếng Bửu Ngọc lạnh lạnh :

- Có gì, vào trong nhà hẵng nói .

Thế Đình nhắc :

- Em đưa Lượng Tinh vào nhà đi .

Như Thiên vui vẻ nắm tay bạn :

- Đi thôi .

Khi cả ba vào đến phòng khách, đứng trước mặt của hai bà mẹ, Thế Đình cúi đầu :

- Con xin lỗi đã làm ọi người lo lắng .

- Thấy con bình an thì tốt rồi, đừng bận khoăn nữa .

Giọng Bửu Ngọc chí chóc :

- Người lo lắng cho anh nhất là Như Thiên kia . Có muốn bù đắp thì bù đắp đi . Hôn hay gì gì, thì tùy ý .

Như Thiên mắc cỡ đăm bạn, còn Lượng Tinh thì cười thoải mái . Cô cảm thấy hạnh phúc lây với niềm hạnh phúc của bạn .

Bửu Ngọc hất mặt :

- Còn mày nữa . Sao tự nhiên xuất hiện cùng một lúc vậy ? Có hẹn trước hả ?

Lượng Tinh xua tay :

- Tao gặp anh Đình ở sân bay đấy chứ .

Bửu Ngọc chuyển tia nhìn sang Thế Đình :

- Anh đi đâu ngoài sân bay vậy ? Tiễn Nguyệt Hoa phải không ?

Thế Đình lắc đầu :

- Sáng này, trước khi lên máy bay, Nguyệt Hoa gọi điện cho anh . Cô ấy nói là nhìn thấy Chánh Hạo ở sân bay, nên anh mới tới đó cùng cảnh sát .

Mọi người hồi hộp :

- Kết quả ra sao ?

- Chánh Hạo đã bị còng khi chuẩn bị qua cửa khẩu . Anh nghĩ lần này, hắn ta ngồi cũng lâu đấy .

- Thật đáng đời . Nhưng chỉ tội cho những người tin lầm hắn .

- Pháp luật công bằng mà .

Lượng Tinh nắm tay Như Thiên và Bửu Ngọc siết chặt . Cô hiểu một tình bạn chân thành như thế nào rồi . Họ không thể vì tình yêu, nhưng vì tình bạn có thể tha thứ .

Thế Đình dang hắng :

- Mọi người không đói, nhưng tôi đói đấy .

Bà Lan chợt nhớ :

- Cả nhà cũng chưa ai ăn . Thôi, chúng ta cùng ra sau đi . Trễ một chút, nhưng vui vẻ là được rồi

Hai bà mẹ đi trước, kế đến là Lượng Tinh và Bửu Ngọc . Sau cùng là Thế Đình và Như Thiên .

Thừa cơ hội không có người, Thế Đình vòng tay hôn nhẹ lên má Như Thiên .

- Nhớ em quá !

Nụ hôn chưa cảm nhận được thì đã nghe tiếng la :

- Á ! Coi chừng bị phạt đó .

Thế Đình trừng mắt :

- Sao lại trở ra đây ?

- Em bỏ quên đồ chứ bộ .

Bửu Ngọc chụp lấy điện thoại trên bàn rồi chạy đi . Thế Đình gọi lại :

- Nè ! Sao không gọi cho Vũ Hùng ?

- Chết ! Em quên .

- Có bao nhiêu đó cũng không nhớ .

- Vì chuyện của anh mà em quên chứ bộ .

- Hừ ! Đồ thừa hả ?

Bửu Ngọc né tránh cái nắm tay của Thế Đình . Cô chạy ra sau, vừa đi vừa bấm số .

Hạnh phúc là đây, bạn có biết không ?

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-nao-cho-em>